

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΟΙ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

—Όμορφα είναι εδώ! είπε ο Μωρίς καθώς έβλεπε τη μπύρα του.

—Θα μπορούσε να ήταν πιο όμορφα... απάντησε εκείνη, αναστενάζοντας.

Στεκόταν όρθια μπροστά του, κομψή όπως ήταν και ωραία, με το αρμονικό σώμα της.

—Γιατί θά ήταν; ρώτησε ο Μωρίς.

—Κληρονομία του πατέρα σου, απάντησε η Ροζίν από τον πάτο μου εδώ και τρία χρόνια. Οι δουλειές πήγαιναν πρώτα καλά, από τότε όμως, που έχτισαν κοντά στο άλλοι πελάτες περισσότερα, όλοι οι πελάτες πηγαίνουν εκεί...

—Γιατί δεν κάθεται κοντά μου, της είπε ο Μωρίς.

—Θα χρειάζονταν, συνέχισε εκείνη καθώς κάθισε, μερικά λεφτά, για να κάμω πιο μοντέρνο το περιβάλλον.

—Όχι, δεν είναι αυτό, της απάντησε ο Μωρίς. Μαλλον θα χρειαζόταν ένας άντρας. Το μένος εδώ έχει κάτι το χωριότικο, κι' αν γινόταν μοντέρνο, θα έχανε πολύ από την ομορφιά του. Μαλλον θα έπρεπε...

—Τι θα έπρεπε; ρώτησε η Ροζίν με περιέργεια.

—Εκείνος φάνηκε πως σκεπτόταν άλλα στην πραγματικότητα την κούτασε, τη συγκίνησε μ' άλλες γυναίκες κι' έννοιες κατά το διαφορετικό γι' αυτή. Αισθανόταν πως εκεί ήταν ένα μέρος, που μπορούσε να ζήσει, μια δουλειά που θα του άρεσε, όπως το άρεσε και η γυναίκα που είχε πλάι του. Ποσοστός ν' αλλάξει ζωή όπως όλα είχαν αλλάξει γύρω του, από τότε που είχε γεννηθεί απ' τον πόλεμο. Είχε αλλάξει η πατρίδα του, είχε αλλάξει η κοπέλλα που είχε αγαπήσει.

—Άκουσε Ροζίν, της είπε. Έχω μερικά οικονομία... Θα με ήθελες για συνεταιρία; Θά μπορούσες να κάνεις ό,τι θέλεις.

—Η πρότασή σου ήταν απροσδόκητη, αλλά είκοσι μέρες αργότερα ο Μωρίς άρχισε τη ζωή του εκεί ως συνεταιριστής. Οι δου-

λειές μάλιστα άρχισαν να πηγαίνουν καλά και να μεγαλώνει η πελατεία.

—Ενα βράδυ, ύστερ' από ένα μήνα καθώς έκλεινε τους λογαριασμούς της ημέρας, η Ροζίν κούταξε στα μάτια το Μωρίς.

—Γιατί ήρθες εδώ και γιατί με βοηθήσες; τον ρώτησε.

—Για' αρέσει... της απάντησε απλά. —Επειδή σ' αγαπώ...

—Μα δεν ξέρεις τίποτα από τη ζωή μου!

—Τι με νοιάζει! τη διέκρινε.

—Μα πρέπει να μάθεις, έπαινε η Ροζίν.

—Ενα μονάχα μ' ενδιαφέρει: μ' αγαπάς;

—Δεν πρόφτασε να πει τίποτα, γιατί ο Μωρίς την αγκάλιασε ξαφνικά και τη φίλησε στο στόμα.

—Μ' αγαπάς! Μου το είπαν, τα χείλη σου δίχως να μιλήσουν! της φώναξε.

Κι' αλήθεια τον αγαπούσε. Κι' από εκείνο το βράδυ η Ροζίν έγινε πιο ώραια, πιο νέα και η ζωή τους όλο το καλοκαίρι κι' όλο το φθινόπωρο ήταν ευτυχισμένη, όταν μια χειμωνιάτικη νύχτα...

—Ο Μωρίς και η Ροζίν ανέβαιναν εκείνο το βράδυ για τα δωμάτιά τους.

—Γιατί να περιμένουμε ακόμα Ροζίν; ψιθύρισε εκείνος.

—Ας ετοιμάσουμε τα χαρτιά μας κι' ας παντρευτούμε γρήγορα.

—Δεν μπορώ, Μωρίς, δεν μπορώ, του είπε. Κάθε φορά που ήθελα να σου μιλήσω για το παρελθόν μου, δεν με αφήνες. —Είμαι παντρεμένη...

—Παντρεμένη; Μα τότε που είσαι ο άντρας σου; φώναξε ο Μωρίς, ενώ όλα γύρω τους γκρέιζονταν γύρω του.

—Ο Λωράν, απάντησε η Ροζίν με θλίψη, μ' αγαπούσε, αλλά με το δικό του τρόπο. Όλο ήθελε χρήματα, χρήματα για να με κάνει ευτυχισμένη. Κι' όμως πήρε τον καθήκον. Έδω και τρία χρόνια είναι στη φυλακή...

Την καληνύχτησε και τρικλιζοντας προχώρησε στην κάμαρά του.

Την άλλη μέρα ο Μωρίς και η Ροζίν κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να ζήσουν ο ένας χωρίς τον άλλο. Μα τώρα αναιμικά τους βοσκοτά τον φάντασμα ενός άλλου...

—Ο Λωράν περπατούσε γεμάτος αγωνία. Τα γένια του είχαν μεγαλώσει και το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες.

Πέντε χρόνια φυλακή δεν είναι μικρό πράγμα. Τώρα έπρεπε να ξεχάσει το παρελθόν και να ξαναρχίσει μια νέα ζωή.

—Εκείνη χλώμιασε, όταν τον είδε μπροστά της και ψιθύρισε: —Όνομά του, σαν να έλεγε ένα φάντασμα. —Ο Λωράν κατάλαβε αμέσως πως δεν τον αγαπούσε πια.

—Ο πατέρας πέθανε, του έλεγε, άρρωστος και δεν μπορούσα να τα βγάλω πέρα μόνη μου. —Ετσι πήρα ένα συνεταιρισμό και τώρα οι δουλειές πάνε καλά...

—Ο Λωράν ήταν λοιπόν ένας ξένος και δεν μπορούσε τώρα να πει τίποτα, γιατί την είχε κάνει πολύ δυστυχισμένη, ενώ ο άλλος, που του τον ούστρεπε έλειπε από λίγο, της είχε δώσει μια καινούργια ομορφιά, μια καινούργια ζωή.

—Ο Λωράν επιθυμούσε να της δώσει να καταλάβει πως τώρα είχε αλλάξει και πως αν ο Μωρίς απομακρυνόταν για πάντα, θα την έκανε ευτυχισμένη.

—Σ' αγαπάει σ' αλήθεια; τη ρώτησε απότομα.

—Ναι, ψιθύρισε, μ' αγαπάει. —Κι' εσύ;

—Η Ροζίν δεν απάντησε.

—Καταλαβαίνω... ψιθύρισε. Αυτός όμως έφτασε για όλα.

—Οι δυο άντρες άποχαιρέτησαν τη Ροζίν εκείνο το πρωί, λέγοντας της πως θάκαναν μια βόλτα ως τη λίμνη για να μιλήσουν στην αλήθεια. —Εφάρσαν λοιπόν στη λίμνη κι' εκεί ο Λωράν ζήτησε απ' το γέρο βαρκάρη τη βάρκα του.

—Θα πάμε στην απέναντι όχθη ελέγξουμε στο Μωρίς. Εκεί θα μιλήσουμε πιο ήσυχα.

—Προσέξτε τα ρούχα! είπε ο βαρκάρης. Μου φαίνεται πως θα ξεσπάσει μάλιστα μεταξύ τους.

—Ο Λωράν κωπυλατούσε σιωπηλά. Η Ροζίν βρισκόταν μεταξύ τους, δισταχτική. —Ένας απ' τους δυο μας πρέπει να λείψει» σκεπτόταν ο Λωράν. Μια δήθεν απότομη κίνηση και η βάρκα θ' αναποδογυρίσει. Αυτός μού είχε πει πως δεν θέλει να κολυμπά, ενώ εγώ ξέρω. —Ετσι η Ροζίν θα μείνει για πάντα δική μου.

—Ο ούρανός είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει ενώ άρχισε να βρέχει.

—Εκείνη τη στιγμή μια γυναίκα σιλουέτα φάνηκε στην όχθη. Τους έγενεψε απελπισμένα. Τους ζήτησε να γυρίσουν πίσω.

—Ροζίν! φώναξε ο Μωρίς και σηκώθηκε όρθιος.

—Η βάρκα όμως ταλαντεύθηκε και παρασυρμένη απ' το ρεύμα, αναποδογύρισε.

Βρέθηκαν και οι δυο μέσα στο νερό, πιασμένοι απ' τη βάρκα, που την τραβούσε όρμητικά το ρεύμα.

—Ο Λωράν είχε περάσει στη μέση του το μόνο σωσίβιο που υπήρχε.

—Ξαφνικά όμως έβγαλε το σωσίβιο απ' τη μέση του, τώ-δωσε στο Μωρίς και του φώναξε:

—Φόρεσέ το! Παράτησε τη βάρκα και κούταζε να σωθείς. —Εσύ δεν ξέρεις κολύμπι, ενώ εγώ ξέρω...

Είδε το Μωρίς ν' απομακρύνεται. —Ήταν ο άντρας που χρειαζόταν στη Ροζίν και που εκείνη τον αγαπούσε.

Και ο Λωράν βυθίστηκε στα μαγισμένα κύματα.

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Η Κατίνα Παξινού και ο 'Αλέξης Μινωτής, θ' ανεβάζουν μόνοι τους στο θέατρο 'Ηρώδου του 'Αττικού, την «Εκάθη», μετά την όριατική διαφωνία τους με την διεύθυνση του Βασιλικού Θεάτρου.

Στο μεταξύ, στο Βασιλικό θέατρο προσελήφθησαν δυο γνωστοί καλλιτέχνες του είδους, η Έλσα Βεργή και η 'Αλεκα Κατορλή, που θα κάνουν την εμφάνισή τους στον «Ιππόλυτο» του Ευριπίδη.

Σημειώτουν, ότι η Έλσα Βεργή, μόλις έπεσε ρεψε από την 'Ολλανδία, όπου ζωντανέψε χαρακτηριστικούς ρόλους από τις γνωστότερες αρχαίες τραγωδίες, στο διεθνές φεστιβάλ της Χάγης και του 'Αμστερνταμ.

Τόση δε ητο η εντύπωση που άφησε, ώστε είχε άμεσως προτάσεις να επαναλάβει τις τόσο επιτυχείς εμφανίσεις της, στη Σουηδία, τη Δανία, τη Νορβηγία και την Γερμανία.

Στο «Ιππόλυτο» ακόμη θα παίξει και ένας άλλος γνωστός ηθοποιός της πρόζας, που προσελήφθη έμερος στην Κρατική Σκηνή, ο 'Αλέκος 'Αλεξανδράκης.

Ο συμπαραστάτης ζεν-πρεμιέ, που είναι γνωστότατος και από τις εμφανίσεις του σε διάφορες ελληνικές ταινίες, θα κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή του στην τραγωδία, θα υποδυθώ δέ, μαζί με τον Χατζόγιο, έναν από τους πρώτους ρόλους, στην τραγωδία του Ευριπίδη.

—Η κ. Κατερίνα θα κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή της στην όδον. Πραγματικά, η έκλεκτη πρωταγωνίστρια της πρόζας, δέχθηκε να παίξει το ρόλο μιας ιστορικής νοσοκόμας, στο νέο ελληνικό φιλμ «Η Παναγία της Τήνου».

—Στην επιθεώρηση του θεάτρου «Βέμπο» (Τρόλλεϋ μπάς), εκτός από το φινάλε με τη δική των γελοιογραφιών της «Αθηναϊκής», συμπεριλαμβάνεται και ένα από τα πιο πρωτότυπα σκέτς, που έχουν εμφανισθώ στα αθηναϊκά θέατρα.

Πρόκειται για μία παντομίμα, όπου οι πρωταγωνιστές του θιάσου, εμφανίζονται με μεγάλη επιτυχία, σαν παλποί και νέοι αστερές του Χόλλυγουντ.

—Ετσι, εκτός από τον Κίμων Σπαθόπουλο, μοναδικό Έλληνα μίμο του Σαρλ, ή Βέμπο υποδυεται την Πόλα Νέγκρ, ή Άννα Καλουτά την Μαίρη Ουέστ, ή Μαρίκα Καλουτά την Άννα Μαίρη Βόγκ, ή 'Αλίκη Βέμπο την Κλάρα Μπού, ή Δάνης τον Μπάστορ Κίτον και ο Κωνσταντίνος τον Ροδόλφο Βαλεντινό.

—Ο διάσημος 'Ιταλός τραγουδιστής Λουτσιάνο Ταγιόλι, που θα έρθει ύστερα από λίγες μέρες στην Αθήνα, είναι παράλυτος και οτά δύο του πόδια.

—Ο Ταγιόλι έπαθε το άτυχημα αυτό από υπερβολική συγκίνηση, όταν έμαθε ξαφνικά, κατά τη διάρκεια του πολέμου, τον θάνατο της αγαπημένης του μητέρας, από τότε δε κυκλοφορεί με καρροτσάκι.

—Σαν απάντησι στο γνωστότατο τραγούδι του Νίκου Γούναρη, («Ενα βράδυ πούθρεχε», ο μαέστρος Μ. Κατριβάνος, έγραψε τις τελευταίες μέρες ένα πικάντικο επίσημο τραγούδι, με τον τίτλο «Τώρα βρέξε όσο θέξεις!», που είναι ο επίλογος μιας αισθηματικής ιστορίας.

—Ο Ποντιακός θεατρικός Όμιλος 'Αθηνών θα μεταβεί το Δεκαπενταύγουστο στην Πάτρα, για δυο παραστάσεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

—Απαγορεύεται η ανασημειώσεις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου αδείας της Διευθύνσεως του «Θεσσαuroύ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

—Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησια Δρχ. 280.000

» Ἐξώηνος » 140.000

» Ἰριμηνος » 70.000

—Εμβάσματα Εσωτερικῶ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικῶ διὰ τραπεζικῆς τοισύτης πρὸς τὸν κ. Ἰω. Παπαγεωργίου

Λάμπουν τὰ σαλόνια μου ἀπὸ κρυστάλλινους πολυελαίους (καὶ τὸ Κι-νεμάτικὸν καὶ τὸ Ἀγγλικὸν καὶ τὸ Ἀραβικὸν) καὶ τὰ μέγαρά μου φωταγωγημένα ἐκτυφλωτικῶς ἀναμένουν νὰ περιποιήσουν τιμὴν εἰς τὴς καυμένες τὴς Κολωνακιώτισσες, πού τώχονε παράπονο ὅτι δὲν τὴς ἀφίνα νὰ περάσουν τὰ μαρμάρινα κατώφλια μου.

—Ἐξ οὗ καὶ διατάζω τὸν μέγα ἐπιστολάρχην μου νὰ συντάξῃ προσκλήσεις μεγάλης πρώτης θερινῆς δεξιώσεως, νὰ τραντάξῃ τὴν Ἀθήνα. Ὡς ἐξῆς:

«Κυρία μου,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς καλέσω εἰς τὸ μέγαρό μου, ὅπου δίδεται θερινὴ δεξίωσις.

Βάλτε ὅτι θαρύτιμα καὶ πολυτελῆ ἔχετε καὶ πάρτε μαζί σας καὶ τὸν πτωχὸ σύζυγόν σας.

Εἰς τὴν δεξίωσίν μου καλεσμένοι πρεσβευταὶ καὶ διπλωμάται παρομοίως ὑπουργοί.

Μετὰ τιμῆς (ἰδικῆς σας) ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Οἱ προσκλήσεις ἀπεστάλησαν προσωπικῶς διὰ τοῦ μεγάλου ταχυδρομάρχου μου, ἀκολουθουμένου ἀπὸ ἑπτὰ λιμουζίνες μὲ οἱ ἐξ ἑν' ἀκολουθοῦν ἀδείες, ἀλλὰ τιμητικῶς.

Μόνον ἡ ναυσάρχης τοῦ στόλου τῶν λιμουζίνων παρέμεινε στὰ γκαράζ, καθὼς δὲν βγαίνει παρὰ μόνον ὀδηγούμενη ἀπὸ τὸν μέγαν σωματοάρχην μου, ὅταν μὲν γουστάρῃ νὰ δῇ διὰ προσωπικὸν ἀντιστάθμῳ μου.

—Ἰδοὺ, λοιπόν, ὅτι ἐβούληξεν τὸ Κολωνάκι καὶ καταπλέον οἱ καλεσμένοι μου φαρμακόμετες τοῦ Κολωνακίου (μεγάλῃ τους τιμῇ) ἐνὶ ἐφαρμογῇ αὐστηρῶς τὴν πρωτόκολλον πλουσίων. (Καθὼς τὸ πρωτόκολλον τῶν μεγάρων μου ὀρίζει ἰδιαίτερας μεταχειρίσεις εἰς τέσσαρας τάξεις ἀνθρώπων 1) Πλουσίων, 2) Σχετικῶς πλουσίων, 3) Πτωχῶν, 4) Πειναλέων.

Οἱ τελευταῖοι τρῶνε καὶ καρπαζὶ—ἀρμόδιος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ μέγας καρπαζάρχης μου.

—Ὁ μέγας σαλονάρχης, ἄσφογος μέσα εἰς τὰς χρυσὰς του ἀμφιέσεις ἀναγγέλλει ὀνόματα.

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πλούσιοι!

—Κυρία καὶ κύριος Δείνα, σχετικῶς πλούσιοι!

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

—Κυρία καὶ κύριος Τάδε, πτωχοί... Καὶ παρομοίως!

—Ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ πλούτου καθενὸς γίνεται καὶ ἡ σχετικὴ ὑπό-

Δεξίωσις καὶ πρωτόκολλον

μου καὶ ὅσοι πεινᾶτε, μὴν ντρέπεσθε! Προσωπικῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ παραμείνω περισσότερο μαζί σας καὶ αὐτὸ πού ἔκανα πάλι, πολὺ σας εἶναι! Ἀποσύρομαι, λοιπόν, εἰς τὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματά μου καὶ, πλὴν, μὴ κάνετε πολὺ θορύβον, ὅτι ἐνοχλοῦμαι. Σ ὅ ο υ λ ὅ γ κ καὶ ὀρεβοῦάρ!

Ἀκολουθῶς ἔφυγα ἀξιοπρεπῶς καὶ τὴς ἀφίσα εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ. Φαντάζεστε τί θὰ λήθῃ τὸ Κολωνάκι περὶ ἀκαταδεξίας μου καὶ τὰ τοιαῦτα.

—Εγώ, όμως, δὲν δίνω σημασία. Ἀπὸ τὸ ἓνα τὸ αὐτὶ μου μπαίνουν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μου βγαίνουν!

Ἀλλωστε πολλοὶ πτωχοὶ καὶ πειναλέοι μὲν κάμουν παράπονα διὰ τὸ αὐστηρὸν πρωτόκολλον τῶν μεγάρων μου—κυρίως περὶ τὸ κεφάλαιον «μεταχειρίσεις πτωχῶν». Παρ' ὅλον ὅτι δὲν δίνω σημασία καὶ ζεμανφῶ, ἐν τούτοις πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν μεταδίδω λεπτομερείας. Καὶ ἐν τούτοις ἐξηγοῦμαι πούους θεωρῶ πτωχοὺς καὶ πειναλέους.

1) Ἐγχαρίους δημοσίους υπαλλήλους, κυρίως ἐφορεϊκούς, οἱ ὅποιοι ὅπου βλέπουν λεπτὰ γουρλώνουν τὰ μάτια καὶ ἀπλώνουν θρασυτάτα παλῶν ἐσω καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ πειναλέου κράτους.

2) Βιομηχάνους Δείνα καὶ Τάδε (ἀπαξίῳ ν' ἀναφέρω ὀνόματα) πού παρ' ὅλην τὴν φήμην τῆς πλουσιότητος τοὺς ἀγοράζω μὲ τὰ σκουπίδια τῶν μεγάρων μου.

3) Τούς λεγομένους μεγαλοεμπόρους (ἀστείον πράγμα καὶ ἄς γελάσω) πού μεγάλη τους τιμὴ ἔστω καὶ ἀπλῶς πού τοὺς ἀναφέρω.

4) Ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα καθὼς χῶρα πτωχὴ καὶ πειναλέα καὶ πολὺ λυποῦμαι πού εἶναι ἰδιαιτέρως μου πατρίς.

5) Τὸν πτωχὸ λαοτυφικό καὶ τὴς τσοκαρίας διὰ τοὺς ὁποίους, ὅμως, πάντοτε αἱ κουζίνας μου εἶναι ἀνοικταὶ καὶ ἄς περάσουν νὰ φάνε ἀπὸ τὰ πεταμένα.

Πρὸς ἀντίληψιν, ὅμως, πὺς γίνεται πρωτοκολλικῶς ἡ μεταχειρίσις πτωχῶν, ἀναφέρω ἐπεισοδίου φρεσκο-φρέσκο καὶ προχθεσινόν. Κρούουν, τὸ λοιπόν προχθές—μετὰ τὴν πρώτῃν θερινὴν δεξίωσιν—οἱ κάδωνες τῶν μεγάρων μου καὶ ἀναγγέλλεται ἐπισκεψὶς τοῦ μεγάλου θυράρχου πρὸς τὸν μέγαν σαλονάρχην.

Προσωπικῶς ἀναπαύομαι παίζουσα μὲ τὴν σκυλίτσα μου Ρίτα Χαίγγουορθ (εἰδικὴ παιδαγωγὸς τῆς μαθαίνει ἑλληνικὰ) ὁπότε ὁ μέγας σαλονάρχης ἀναγγέλλει:

—Ἐπισκεψίς, κυρία.

—Πλουσίου; ἐρωτῶ.

—Βιομηχάνου, ἀπαντᾷ.

—Ζητεῖ νὰ φάη;

—Ὄχι, κυρία. Ζητεῖ δάνειον νομίζω, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας του.

—Πόσα; ἐρωτῶ.

—Ἐκατὸ ἑκατομμύρια.

—Ἐκατὸ ἑκατομμύρια;

—Ναί, Μαντάμ Σουσου.

—Ψιλικατζής! Νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰς κουζίνας μου, νὰ ταῖσθῃ καλῶς ἀπὸ τὰ πεταμένα καὶ ἀκολουθῶς νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ πρωτόκολλον.

Τοῦ λέγουν, λοιπόν, νὰ περάσῃ εἰς τὰς κουζίνας καὶ ἀπαντᾷ «μεροσὶ καὶ μόλις ἔφαγα». (Ποῦ ἀμφιβέλλω). Ὅποτε λαμβάνει θέσιν ἐπίσημον ἔμπροσς του ὁ μέγας καρπαζάρχης, ὥσῳναι τὴν ἀριστέραν χεῖρα καὶ λέγει ἐπίσημος:

—Ἐν ὀνόματι τῆς Μαντάμ Σουσου!

—Δός του κι' ἄλλες.

Ἀκολουθῶς κατεβάει τὴν χεῖρα καὶ ἡ καρπαζία κατέρχεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἐν εἰδῇ περιστέρως. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὁ πτωχὸς ἔμεινε ἐμβρόντητος καὶ ἐρωτᾷ:

—Διατὶ βαρδύτε;

—Ὅποτε δέχεται τὴν ἀ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΡΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία θερμή καλοκαιριάτικη νύχτα, ο ώριμος νεαρός ευπατρίδης Ρωμαίος Μονταίικης, γόνος μιάς από τις πιο ευγενικές οικογένειες της Βερόνας, παίρνει ένα έρωτικό μήνυμα από μιάν άγνωστη του θαυμάστρια, που τον καλεί μ' ένα λιγδολόγο αλλά φλογερό σημείωμα κοντά της. Ο Ρωμαίος ακολουθεί τον υπηρέτη που τού φέρει το σημείωμα, κι' αυτός τον οδηγεί στο μέγαρο του Ρολάνδου θόσκι, μπροστά στη νέα κι' ωραία γυναίκα του Λουκρέτια, που άγκαλιάζει τον ώραίο νέο μέσα στο κίocκι του κήπου της... Σαφνικά όμως, απότομα, γυρίζει ο άντρας της Λουκρέτιας, ο Ζηλιάρης Ρολάνδος θόσκι, που προσποιήθηκε ότι φεύγει για τη θέρρα, μόνο και μόνο για να δοκιμάσει την πίστη της. Ο Ρωμαίος, αφού εξφομακεί για λίγο με το Ρολάνδο, το σκάει, την ώρα όμως που βγαίνει από μιά μικρή πορτίτσα του κήπου, ο Ρολάνδος που τον ακολουθεί μανιασμένος, τον πληγώνει στον ώμο. Ο Ρωμαίος, αν και πληγωμένος, πηδάει στο αλόγο του και χάνεται, για να πέσει όμως σε λίγο, εξαντλημένος από την αιμορραγία, μπροστά στο μέγαρο των Καπουλέτων, που είναι οι φανατικοί έχθροι της οικογένειάς του... Η κόρη του Καπουλέτου, η πανέμορφη 'Ιουλιέττα, με τη βοήθεια της πιστής παραμάνας της, μεταφέρει τον ώραίο τραυματία στο δωμάτιό της. Εκεί ο Ρωμαίος συνέρχεται και ύστερ' από δύο μέρες φεύγει, με την καρδιά του δοσμένη ολόκληρη στην όμορφη κόρη, που τον περιποιήθηκε με τόσο στοργική φροντίδα...

Στο διάστημα αυτό, στο μέγαρο του Ρολάνδου θόσκι έχει ξετιληχτεί ένα σπαρταχτικό δράμα: Ο μανιασμένος συζυγος παραδίνει για εκδίκηση την άπιστη γυναίκα του στους υπηρέτες του, έκρινε όμως προφταίνει και δηλητηριάζεται... Ο 'Αρχοντας της Βερόνας 'Εσκαλος, συγγενής της άτυχης Λουκρέτιας, καλεί το Ρολάνδο θόσκι και του ζητάει εξηγήσεις για την παράξενη αυτοκτονία της ώραιας γυναίκας του. Ο Ρολάνδος όμως ομολογεί με κνισμό την αλήθεια, και δείχνει στον 'Αρχοντα ένα σπηρουίνι που μάζεψε στον τόπο όπου πληγώσε τον άγνωστο σφετεριστή της τιμής του. Το σπηρουίνι έχει χαραγμένο το γράμμα (Μ), τριγυρισμένο με μιά γιρλάντα από φύλλα δάφνης — το έμβλημα των Μονταίικων! Οι ύποψιες φυσικά πέφτουν στο Ρωμαίο, που ο 'Αρχοντας υπόσχεται να καλέσει και ν' ανακρίν...

Στο μέγαρο των Καπουλέτων, λίγο μετά την αναχώρησι του Ρωμαίου, η δέσποινα Καπουλέτου μπαίνει στο δωμάτιό της 'Ιουλιέττας, τη βλέπει λίγο χλωμή και κλαμένη και τη ρωτάει τι έχει. 'Αντί για την 'Ιουλιέττα, αποκρίνεται η παραμάνη ότι κάποιος πονοκέφαλος είναι η αίτια της κλωμάδας της όμορφης κοπέλλας.

2ον Γεμάτη στοργικό ενδιαφέρον η δέσποινα Καπουλέτου, πλησίασε την 'Ιουλιέττα και της έπιασε το μέτωπο.

— Δεν φαίνεται νάχης πυρετό, κόρη μου, της είπε. Γύρισε πάλι στην παραμάνη και πρόθεσε:

— Δεν πιάς να της ψήσης λίγο μολοχάνθη με υπόλοιπο μέλι... Αυτό θα την σνέφει εντελώς...

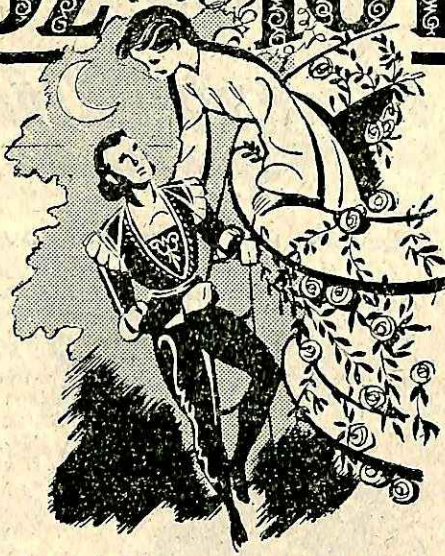
— Μετά χαράς, κυρά μου... Έκανε η παραμάνη και προθυμοποιήθηκε να βγεί από το δωμάτιο, ευχαριστημένη που γλύτωσε την ανάκρισι της κυράς της.

Η Καπουλέτου έδειξε στην 'Ιουλιέττα ένα κάθισμα:

— Κάτσε, κόρη μου... Έχουμε να μιλήσουμε...

Τρέμοντας από μιάν άνησυχία που δεν ήξερε να εξηγήσει την αίτια της, έκασε η 'Ιουλιέττα στην άκρα της καρέκλας της. Σε μιάν άλλη καρέκλα, απέναντί της, έκασε η μητέρα της.

Μιά βαρεία σιωπή κυριάρχησε για λίγες στιγμές πάνω από τις δυο γυναίκες, τη γρηά και τη νέα. 'Υστερα, η μητέρα

είπε στην κόρη της μ' ένα γλυκό χαμόγελο:

— Έχω για σένα ένα νέο, κόρη μου, που θα σου περάσει στη στιγμή κάθε πονοκέφαλο και κάθε άδιαθεσία...

Το τρεμουλιασμα της 'Ιουλιέττας έγινε πιο έντονο.

— Δεν καταλαβαίνω, μητερούλα, τί θέλετε να μου πείτε...

— Θα καταλάβεις άμέσως... 'Αλλωστε, γι' αυτό ήρθα απόψε εδώ, χωρίς να χάσω στιγμή...

— Περιμένω να σάς ακούσω, μητερούλα.

Χαίδεψε τα καστανόξανθα μαλλιά της κόρης της η δέσποινα Καπουλέτου και της είπε:

— Μιά μεγάλη τιμή έγινε στην οικογένειά μας, 'Ιουλιέττα μου... Ένα από τα πιο διαλεχτά αρχοντοπούλα της Βερόνας, ο Πάρης, ήρθε σήμερα και σε ζήτησε σε γάμο απ' τον πατέρα σου...

Σύμφωνα με τη μόδα

Η νεόπλουτη κυρία Μπακαλίδου αποφασίζει να κάνει ένα ταξίδι στο Παρίσι. Εκεί, η πρώτη της δουλειά είναι βέβαια να επισκεφθή τους καλλιτέρες οίκους μόδας.

Παρουσιάζεται λοιπόν σ' ένα γνωστό ράφτη. Εκείνος βλέποντας την ντυμένη με όχι πολύ γούστο, τη ρωτάει:

— Τι θέλετε, κυρία μου;...

— Έχω, κύριε, του άπαντά η κ. Μπακαλίδου, τις καλλίτερες συντάσεις για σάς. Έρχομαι αποικειστικά στον οίκον σας για να με ντύσετε σύμφωνα με τη τελευταία λέξη της μόδας.

— Αυτό εινε εύκολοτατο, κυρία μου, της λέει ο ράφτης. Μέσα σε δυο λεπτά της ώρας θα είστε εν τάξει! Βγάλτε πρώτο το καπέλλο σας...

— Όρίστε...

— Βγάλτε και το φόρεμά σας...

— Μάλιστα.

— Βγάλτε κι' αυτόν τον παληοκορό.

— Τον έβγαλα...

— Έ, τελείωσε πιά... Τώρα είστε ντυμένη σύμφωνα με καλοκαιρινή μόδα του 1953!

Ο ΦΑΚΟΣ

Μιά σπαρταχτική κραυγή ξέφυγε από τα χείλια της 'Ιουλιέττας, που χλώμιασε φοβερά, σαν νάταν έτοιμη να λιγοθυμήσει...

Πολύ άνησυχη, η Καπουλέτου, χύμηξε άπάνω στην κόρη της, την πήρε στην άγκαλιά της και άρχισε να την γεμίζει με φιλιὰ και χάδια.

— Τι έχεις, κορούλα μου; Τι έπαθες;... Τρέξε, παραμάνη! Η 'Ιουλιέττα μας άδιαθέτησε. Φέρε ζαχαρωμένο νερό, φέρε παλτό κρασί του Ρήνου, να τη συνφέρουμε...

Στο δωμάτιο μπήκε η παραμάνη, κουβαλώντας το φλυτζάνι με τη μολοχάνθη, που άχνιζε. Φλούτωνα με τη τραπέζι κι' έτρεξε ν' άγκαλιάσει κι' αυτή την 'Ιουλιέττα.

— Τι έχεις πάλι; Τι έπαθες;... Κι' ύστερα, σκύδοντας πολύ στ' αυτή της, της μωμμούρισε:

— Πρόσεχε! Θα προδοθής...

Η 'Ιουλιέττα, με μιά μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε να επιβληθή στον εαυτό της.

— Δεν έχω τίποτε, μαουούλα... είπε μ' ένα βιασμένο χαμόγελο. Μιά μικρή ζάλη μόνο, που μου πέρασε σχεδόν άμέσως. Νά, τώρα είμαι εντελώς καλά...

Η Καπουλέτου δίστασε για λίγο να μιλήσει μπροστά στην παραμάνη. 'Υστερα όμως, νίκησε τους δισταγμούς της:

— Σάν παραμάνη, είσαι δεύτερη μητέρα της, είπε. Μπορείς λοιπόν ν' ακούσης κι' εσύ το μεγάλο μας νέο... Η 'Ιουλιέττα μας παντρεύεται!

— Συφορά! Ξέφυγε από τα χείλια της παραμάνης.

— Τι είπες; Τρελλάθηκες; τη μάλλωσε αυστηρά η δέσποινα Καπουλέτου.

Η παραμάνη άποφάσισε θάρρα να ύπερασπιστή την εύτυχία της μικρής της κυράς, που την ένοιωσε πιο πολύ κι' από πραγματικό της παιδί.

— Είπα, κυρία, ότι η 'Ιουλιέττα είν' ακόμα μικρή... Την παραμονή της Παναγίας, θα κλείσει τα δεκατέσσερα... Κάνει ένα μωρό να μπλέξει στα βάσανα τού γάμου...

Αυστηρή πάντα, αποκρίθηκε η δέσποινα Καπουλέτου στην καλή παραμάνη της κόρης της:

— Μόνο η μεγάλη σου αγάπη για την 'Ιουλιέττα, δοκιμασμένη από τα χρόνια, σου επιτρέπει ν' ανακατεύεσαι σε τέτοια ζητήματα, παραμάνη... Μιά φορά, η γνώμη σου δεν είναι σωστή. 'Ας είναι μικρή η 'Ιουλιέττα: είναι ο Πάρης τόσο καλός, η παντρεία μαζί του είναι τόσο μεγάλη τύχη για οποιαδήποτε κοπέλλα και την πιο όμορφη και την πιο ευγενική, που θάπρεπε κι' ο πατέρας της κι' εγώ, νάμιασε οι πιο κακοί, οι πιο άστοργοι γονείς, για να την αποκρούσουμε...

Η 'Ιουλιέττα, σ' όλην αυτή τη συζήτηση, στεκόταν άμιλητη, χλωμή, σε μιά γωνιά, με το κεφάλι της χαλσιγμένο, με την καρδιά της πλημμυρισμένη αγωνία...

Βλέποντας, όμως, ότι έπρεπε να ύπερασπιστή την παραμάνη της — δηλαδή τη δική της ύπόθεσι, τη δική της εύτυχία — έκανε δυο βήματα προς τη μητέρα της και της είπε άποφασιστικά:

— Δεν παραγνωρίζω, μητέρα, τα καλά σας αισθήματα και τις ευγενικές προθέσεις σας απέναντί μου... Έχω απόλυτα βεβαιώσει, ότι θέλετε το καλό μου... Όμως, ο θη, ότι θέλετε το καλό μου... Όμως, ο θη, ότι θέλετε το καλό μου... Όμως, ο θη, ότι θέλετε το καλό μου...

Κάτι που το βλέπω σαν άπειλητικό εφιάλτη. Και μού προκαλεί, χωρίς να το θέλω, πανικό...

— Άμα γνωρίσης τον Πάρη, θα δής άμέσως πως θ' άλλαξης γνώμη...

— Δεν θέλω να τον γνωρίσω! φώναξε άγρια η 'Ιουλιέττα.

Η μητέρα της τη χείδεψε τρυφερά στα μαλλιά:

— Έλα, κορούλα μου, μη στενοχωριέσαι και μην πειστώνησαι... Ο Πάρης είναι ένα περιφανό παλληκάρι, από λαμπρή γενιά, συγγενής του 'Αρχοντα της Βερόνας, τού 'Εσκαλου... Στο πλευρό του θάσαι εύτυχισμένη. Η τύχη σου θάβαι ζηλεύτη σ' όλη τη Βερόνα...

Η 'Ιουλιέττα έπεσε με κλάματα, γονατιστή μπροστά στη μητέρα της.

— Μανουούλα, της ψιθύρισε άνάμεσα στους λυγμούς της, σε παρακαλώ, σ' έξορκίζω, μην επιμείνης να με βουλιάζεις στην πιο τραγική δυστυχία... Άσε με έλεύθερη, να χαρώ λίγο ξένοιαστη τα νεάτα μου... Έχω καιρό να παντρευτώ... Τόσο πολύ με βαρεθήκατε, λοιπόν, κι' εσύ κι' ο πατέρας, για να θέλετε να με διώξετε μιά ώρα άρχήτερα από κοντά σας; Η δέσποινα Καπουλέτου σηκώθηκε άποφασιστικά:

— Τα λόγια σου είναι μάταια... είπε πτεγνά στην κόρη της. Εμείς έχουμε την εθύνη της εύτυχίας σου, εμείς πρέπει να φροντίσουμε για την πιο καλή αποκατάστασί σου... Ήρθα να σου άναγγείλω, ότι, για να γνωρίσης τον άντρα που σου προσρίζουμε για σύζυγο, διοργανώνουμε μιά γιορτή με πολλούς και διαλεχτούς καλεσμένους... Εκεί θάχης, την ευκαιρία να δής τον Πάρη από κοντά, να τον έχτιμήσης, να νοιώσης και μόνη σου πόσο δική έχουμε να τον όνειρευόμαστε στο πλευρό σου... Και τώρα, κοιμήσου ήσυχη. Εμείς άγρυπνομε άπάνω στην εύτυχία σου...

Φίλησε την κόρη της στο μέτωπο η δέσποινα Καπουλέτου, πιο πολύ επίσημα παρά στοργικά, και βγήκε από το δωμάτιο, χωρίς να γυρίσει να κυττάξει πίσω της.

Μένοντας μόνες τους οι δυο γυναίκες, κέσανε η μιά στην άγκαλιά της άλλης με κλάματα.

— Τι θα κάνουμε τώρα;... Τι θα κάνουμε;... έλεγε και ξανάλεγε με άναφυλλητά η φτωχή 'Ιουλιέττα.

— Μη στενοχωριέσαι, αγαπημένο μου παιδί... της άπαντούσε άναστατωμένη η παραμάνη, χαϊδεύοντας τρυφερά τα μετάξια των μαλλιών της. Κάτι θα γίνη... Δε θα μάς άφιση ο Θεός...

Σαφνικά, η 'Ιουλιέττα άποσπιάστηκε από την άγκαλιά της παραμάνης:

— Πρέπει να τα μάθω όλ' αυτά ο Ρωμαίος!... είπε με πυρετό.

— Ο Ρωμαίος;... Και τί μπορεί να κάνει αυτός; Ξεχνάς ότι, μόνο το όνομά του, τον άπομακρύνει για πάντα από σένα;...

— Το ξέρω... Όλα τα ξέρω... Όμως, ο Ρωμαίος πρέπει να τα μάθω όλ' αυτά... Δεν πρέπει, δεν έχω δικαίωμα να τού τα κρύψω... Η δυστυχία που με άπειλεί, δεν είναι μόνο δική μου: είναι και δική του...

— Εμείς για λίγο συλλογισμένη η καλή παραμάνη, κι' ύστερα είπε άποφασιστικά: — Καλά, τότε... Θα τον είδοποιήσω εγώ... Πότε όμως είναι αυτή η περίφημη γιορτή που σου άναγγείλε η μητέρα σου;...

— Δεν ξέρω... Είδες να μη ρωτήσω;...

— Αυτό πρέπει να μάθουμε...

— Γιατί;...

— Γιατί... στη γιορτή αυτή, μπορεί ναρθη κι' ο Ρωμαίος;... Πώς είναι δυνατό;...

— Μεταμφιεσμένος με μιά μάσκα... Όλοι θάβαι μεταμφιεσμένοι... Μπορεί, λοιπόν, να ξεγλυστρήσει άνάμεσα στο πλήθος των καλεσμένων κι' αυτός, άπαρατήρητος...

— Η 'Ιουλιέττα έσφισε μ' εύγνωμοσύνη τα χείρια της αγαπημένης της παραμάνης:

— Σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ!... Μου δίνεις την ελπίδα... Μου δίνεις τη ζωή...

— Η παραμάνη έσφισε με άνυπόκριτη στοργή στην άγκαλιά της τη μικρή κυρά της:

— Ένωια σου, της ψιθύρισε, δε θα σ' άφισω... Άκόμα κι' αν είναι να πέση άπό τον ύψος, θα σε σώσω... Όμως, ο θη, ότι θέλετε το καλό μου... Όμως, ο θη, ότι θέλετε το καλό μου... Όμως, ο θη, ότι θέλετε το καλό μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Ο 'Αρχοντας της Βερόνας καθόταν βαθεία συλλογισμένος στην ψηλή του πολυθρόνα.

— Ήσουν φίλος της Λουκρέτιας θόσκι, Ρωμαίο Μονταίικη! τού φώναζε ο άρχοντας 'Εσκαλος.

Και στο έρχόμενο τεύχος

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

ΘΩΤΟ-ΘΩΣΕΙ

Σελίδες

84

θρόνα, όταν ένας υπηρέτης του μπήκε στο δωμάτιο και τού είπε, χαιρετώντας τον με σεβασμό:

— 'Αρχοντα, ο εύγενής Ρωμαίος Μονταίικης ήρθε και περιμένει στον προθάλαμο...

— 'Εσκαλος πετάχτηκε όρθός:

— 'Ηρθε;... 'Ας περάση άμέσως...

Σ' ένα λεφτό, ο Ρωμαίος βρισκόταν μπροστά στον 'Αρχοντα της Βερόνας. Ήταν ακόμα λίγο χλωμός, τόσο από το πρόσφατο τραύμα του, που δεν είχε ακόμα κλείσει καλά, όσο κι' από τη συγκινησι, γιατί προαιθανόταν, ότι η συζήτησι με τον 'Εσκαλο δε θάβανε καθόλου εύχρηστη...

Ο 'Αρχοντας τον δέχτηκε μ' έγκραδιότητα, σαν παλιό φίλος της οικογένειάς του. Τούδωσε το χέρι και τούδειξε ένα κάθισμα.

— Καθήσε, Ρωμαίε... τού είπε. Φαίνεσαι κουρασμένος... Είσαι χλωμός...

— Ναι, ήμουν λίγο άρρωστος, 'Αρχοντα 'Εσκαλε... αποκρίθηκε ο νέος με κάποια δυσφορία.

— Κανένα μικρό κρυολόγημα, την ώρα πούτρεχες νύχτα σε καμμία γυναικοδουλεία;...

Και, μιλώντας του έτσι, τον χτύπησε ειλικρά στον ώμο. Τότε όμως, ο νέος χλωμίσσε ακόμα πιο πολύ, άναστένανε, κι' έκλεισε τα μάτια του με πόνο...

— Τι έχεις;... τον έρωτησε άνησυχος ο 'Αρχοντας. Θάλεγε κανείς, ότι σου πόνεσα τον ώμο...

— Ναι... Ξέρετε... Χτύπησα λίγο προχτές... Το αλόγο μου άγρίωσε και μ' έρωριξε άπάνω σε κάτι πέτρες... Πέφτοντας, χτύπησα δυνατά στον ώμο...

— Ά, έτσι;... έκανε ο άρχοντας φιλόποπτα. Με συγχωρείς, τότε, που σ' έκανα, άδελά μου, να πονέσεις...

Οι δυο άντρες μέινανε για λίγο σιωπλοί. 'Υστερα, ο 'Αρχοντας ξαναμίλησε, κυττάζοντας επίμονα το Ρωμαίο στα μάτια:

— Ξέρεις, σε κάλεσα για κάποις λόγο εξαιρετικά σοβαρό...

— Ο Ρωμαίος άκούγε, χωρίς ν' άπαντά, με τα μάτια του χαμηλωμένα.

— Έμαθες, βέβαια, τον τραγικό θάνατο της Λουκρέτιας θόσκι, της δυστυχισμένης ξαδέρφης μου...

Τα χλωμά χείλια τού νέου τρεμουλιάσανε δυνατά, ήχος κανένας όμως δεν βγήκε από μέσα τους...

— Ο θάνατος αυτός είχε πολλά σημεία ύποπτα... συνέχισε ο 'Αρχοντας. Και, σαν άνώτερος διοικητής της Βερόνας, άκόμα όμως και σαν συγγενής της δυστυχισμένης αυτής γυναίκας, νόμισα, ότι είχα καθήκον να ξεδιαλύνω όλα τα σκοτεινά σημεία τού τραγικού αύτου περιστατικού...

— Καί... τα ξεδιαλύνετε;... ρώτησε με φωνη που μόλις άκούστηκε, ο Ρωμαίος.

— Όχι όλα... Θα με βοηθήσης και σύ...

— Εγώ;...

— Ναι...

— Με ποιά τρόπο;...

— Άκούσε, Ρωμαίε, είσαι από εύγενική γενιά... Η ράτσα σου είναι παλιά και περιφανή... Κανένας Μονταίικης δεν έπτε ποτέ ψέμματα!

Σηκώθηκε ο 'Αρχοντας και στάθηκε μπροστά στο Ρωμαίο:

— Πες μου, ήσουν... φίλος της Λουκρέτιας; τον έρωτησε άπότομα.

Ο Ρωμαίος πετάχτηκε όρθός από το κάθισμά του:

— 'Αρχοντα! φώναξε με συγκρατημένη αγανάκτησι. Βρίζετε τη μνήμη μιάς πεθαμένης!...

— Η πεθαμένη αυτή, τού άποκρίθηκε με σφισμένα χείλια ο 'Εσκαλος, ήταν η πιο στενή μου, η πιο αγαπημένη μου συγγενής... Δεν χρειάζεται να ύπερασπιστή τη μνήμη της κανένας άλλος!

— Λοιπόν, σάς πλποφόρησαν κακά...

— Ήσουν φίλος της Λουκρέτιας θόσκι, Ρωμαίο Μονταίικη! τού φώναζε ο άρχοντας 'Εσκαλος.

Καθήσαμε, ηρθέ το γκαρσόνι.
Τι θα πάρουμε; "Η Σάσα άρχι-
σε να ρωτάει για μπαφρέκια και
τα παρμεζάνα. "Ελάσα το λόγο:
—Κρέατα; είπα. Δεν έχω έμπι-
σοσύνη.
—Είπε φρέσκα, κύριε! τόνισε
το γκαρσόνι.
—Εσύ, τί θα πής; "Ακουσέ με,
Σάσα. "Αντι να φάμε κρέατα και
άλλα βαρειά φαγητά, δεν παίρ-
νουμε κάτι ελαφρό;
—Σάν τί;
—Πατάτες τηγανιτές να πούμε.
Είπε πολύ νόστιμες στην έξοχή.
Και δεν βαρύνουν το στομάχι.
—"Εγώ θέλω να φάω! έπέμε-
νε η Σάσα. Γκαρσόν. Μπαφρέκι,
σαλάτα και μπιρά. Ρώτα και τον
κύριο, τί θέλει.
—"Εγώ δεν θέλω τίποτα! ά-
πάντησα. Δεν πεινάω καθόλου. "Ο
καθαρός αέρας μου κόβει την ό-
ρεξη!
(Είχα ένα γιαούρτι στο σπίτι.
Χαμένο θα πήγαινε!)
Παρακολούθησα τη Σάσα που
έτρωγε του καλού καρού. Μωρέ
τί όρεξη που έχουν οι γυναίκες,
όταν τούς δάνης το τραπέζι! Τέ-
λος, πλήρωσα και κινήσαμε για
την έπιστροφή. Στην άφετηρία
πουλούδιαν λουλούδια.
—"Ενα τούλιπο το μάτσο!
—"Αχ! Πάρε μου λουλούδια!
είπε η Σάσα.
(Ήτανε και φιλανθής).
—Θά τα στραπατσάρουν στο
λεωφορείο, παρατήρησα.
—Θά τα προσέχω! κι' έκανε
να φωνάξει το λουλουδά.
"Αλλο τούτο! Νά δώσης ένα
τάλλιτρο για κάτι χρωματιστά
φύλλα που θα μαραθούν σε δυο
μέρες.
Στάσου! της είπα. Αυτά τα
λουλούδια είναι μπαφρέκια. Κι'
αντι να δώσωμε τάματα το τάλ-
λιτρο, μιά που έπιθυμείς άνθη, θά
πάρω κάποιο να σου φέρω φρέσκα!
Περμένε πέντε λεπτά.
Πίσω-μας ήταν το άλσος, που
είχε πολλά λουλούδια φυτεμένα.
Χώθηκε στα βρομιάκια του, προ-
σέχοντας να μη με δει κανένας
φύλακα κι' έκομα από δεξιά κι'
αριστερά ένα μάτσο διάφορα
άνθη.
—"Από το άλσος τάκοφες; ρώ-
τησε η Σάσα.
—Ναι, αλλά μη φωνάξεις. Αύ-
τη είναι φρέσκα. Θά κρατήσουν πε-
ρισσότερο.
—Κι' άν σ' έπιασαν;
—"Εγώ όταν άνατώ, δεν σκέ-
πτομαι καμμία बात!
Το άλλο ραντεβού μας ήταν μέ-
σα στην πόλη κι' έγινε στο παρ-
κο, κατά δική μου άπαίτηση. "Αρ-
κετά που είχα στοιχίσει η έκδρο-
μή της Κηφισιάς. Η Σάσα θέλη-
σε αυτή τη φορά να πάμε στο
κέντρο και δεν μπόρεσα να της
άρνηθώ.
—Παγωτό! διάταξε η Σάσα.
—"Εγώ θά πάρα άργότερα! εί-
πα στο γκαρσόνι. "Αλλά φέρε δυο
κουταλάκια.
Κι' όταν ηρθε το παγωτό, πή-
ρα ένα μικρό ταλάκι.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Τα παιδιά έρχονται στον κόσμο
σε διαφορετικά μεγέθη, βάρη και
χρώματα. Οι μητέρες τ' αγαπούν,
τά μικρά κορίτσια τά μισούν, οι
μεγαλύτεροι άδελφοί τους τ' άνε-
χονται, οι έφηβοι τ' άγρυπνούν,
και ό Θεός τά προστάττει. "Ενα
παιδί είναι μιά αλήθεια με... γε-
λαστό πρόσωπο.
"Ενα παιδί έχει την όρεξη ενός
αλόγου, το στομάχι ενός που κα-
ταπίνει σπαθιά, τις ένέργειες μι-
άς άτομικής βόμβας της τσίπης,
την περιέργεια μιάς γάτας, τους
πνεύμονας ενός δικτάτορος, τη
φαντασία του "Ιουλίου Βέρν, τη
λεπτότητα της βιολέτας, τη δύ-
νατότητα μιάς άστραλένιας παγί-
δας, τον ένθουσιασμό ενός Εβέλ-
νι και όταν κάνει κάτι, έχει πέντε
παλάμες σε κάθε του χέρι. Το
άρεσόν τα παγωτά, τά μοχαίρια,
τά Χριστούγεννα, τά κομικά βι-
θλία, τά δάση τά μεγάλα ζώα,
και τά κυριακάτικα πρωίνα.
Δέν τ' άρέσουν και πολύ τά
σχολεία, τά βιβλία χωρίς ζωγρα-
φίες, τά μουσικά μαθήματα, οι

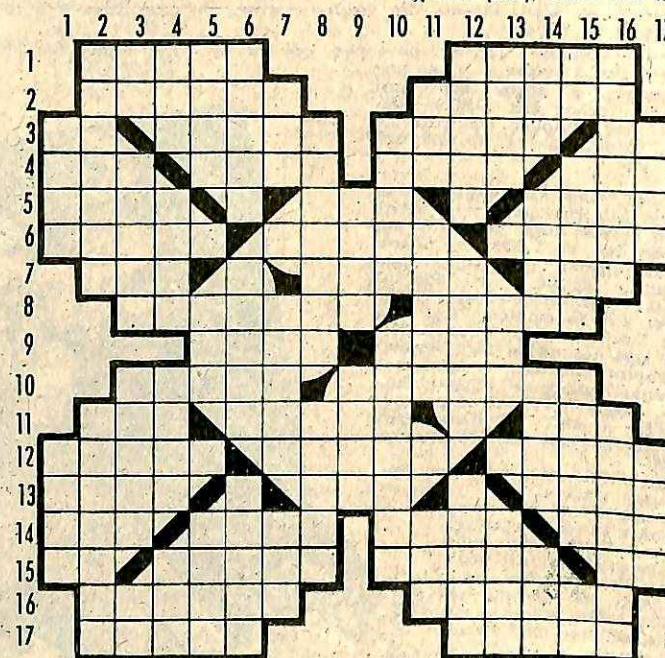
γραβάτες, οι μπαμπέρηδες, τά
κορίτσια, τά παλτά, οι ένήλικες
και τό κρεβάτι.
Κανένας άλλος δεν σηκώνεται
τόσο πρωί και δεν πλανιάζει τό-
σο άργά. Κανένας άλλος δεν βά-
ζει στην τσέπη του ένα σκουρια-
σμένο σουγιά, ένα μισοφαγωμένο
μύλο, ένα μικρό σπάγγο, δυο δε-
κάρες και μιά μαστημένη ταίχλα.
"Ενα παιδί είναι ένα μαγευτικό
πλάσμα. Θά μπορούσαμε να τό
κλειδώσετε έξω απ' τό μαγαζί
ας, δεν μπορείτε όμως να τό άφ-
ρίσετε έξω απ' την καρδιά σας.
"Ισως να πάψετε να τό κυττάξετε
έξεπαστικά, δεν σταματάτε όμως
να τό έχετε στο μυαλό σας. Το
παιδί είναι ό δεσμοφυλάκας σας,
ό προϊστάμενος και ό άφέντης
σας. Τι είναι; "Ενα άδύνατο μικρό
πρωτόπακι μισής λίτρας βάρους
που φωνάζει συνεχώς! "Αλλ' όταν
γυρίζετε τό βράδυ στο σπίτι σας
με τις σκορπισμένες ελπίδες και
τά όνειρά σας, μπορεί να τις ένα-
φέρη πάλι πίσω μόνο με μιά μαγι-
κή λέξη: «Μπαμπαί!»

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 444

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 "Αγροτική εργασία. — Πόλις
της Θεσσαλίας.
- 2 "Ενα από τά πολλά, που έχει
μιά βέρα. — Υψηροτούσε στους
άρχαιούς ναούς.
- 3 "Αρβρο. — "Εργαλείο που βρι-
σκειται στο σιδηρουργείο (έ-
λαφρώς άνορθόγρ.). — Τά ά-
κρα της γήινης σφαίρας. —
Νότα.

- 4 Κεί ό Χριστός έκανε ένα από
τά θαύματά του.
- 6 Πρόσωπα. — Δυστυχισμένος. —
"Ιδρυτής της Ρώμης.
- 7 Τελικός σύνδεσμος. — Καθο-
ρίζει μέγεθος. — Φυσικό την ή-
μέρα, τεχνητό τη νύχτα.
- 8 "Επικός ποιητής της άρχαίο-
τητος. — "Ηγέτης της Ρωσ.
"Επαναστάσεως.
- 9 "Εχει ύπομονή, αλλά και πεί-
-Νοτα.

- 4 Σύνδεσμος (άρχ.). — Δερμά-
τινη ταινία. — Παιγνιόχαρτο.
"Εποχή (καθ.).
- 5 Μοναχική πολιτεία. — Δηλητή-
ριον. — Μιά των Δωδεκανή-
σων.
- 6 "Ανάμνηση λειτουργία του όρ-
γανισμού. — "Αριθμός. — "Αρ-
χαία χώρα της Πελοποννήσου.
- 7 Προσωπική άντωνυμία (β'
προς.). — Ποσότης φαρμάκου.
- 8 Τρωτικό.
- 8 Χρώμα του τό χακί. — Νικη-
φόρος...; βυζαντινός στρατη-
γός.
- 9 "Η παραμονή κοντά του είναι
άσθηνεινή. — Δεν είναι άσχε-
τα με τις έορτές.
- 10 Μιά των "Ηνωμένων Πολιτει-
ών. — Βοηθούν στη χάραξη τ-
σιων γραμμών.
- 11 Πρόθεσις (μπροστά σε φωνή-
εν). — Σοφός νομοθέτης. —
Πρόθεσις.
- 12 Προσόν άπαραίτητο σε μιά γυ-
ναίκα. — Εκεί ό "Ηρακλής
πραγματοποίησε έναν από τους
άθλους του. — Λίθος.
- 13 Δεν λείπει απ' την κουζίνα. —
Σύντομη άπάντησις. — "Εδω-
σε τό όνομά του σ' ένα άλ-
φάβητο.
- 14 Μάρκα αυτοκινήτων. — Εύθυ-
μία. — Χυμός. — Τμήμα καλ-
λιερνημένου στρέμματος.
- 15 "Ανεστραμμένη νότα. — Υψη-
ξε υπόδειγμα πιστού φίλου. —
"Αδικημένος απ' τη φύσι. —
Βυζαντινή νότα.
- 16 "Η δυστυχία δε τον συγκινεί. —
"Ισμός της Β. "Ελλάδος.
- 17 "Εθνικός εύεργέτης. — Ταραχή.

Γεϊάσου
Σάσας

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η λύσις του 443
στή σελ.

00

Βλάπτει ή ώφελει ή ντο-
μάτα;

"Επίκαιρη ή έρώτηση την εποχή
αυτή, που τό έξαιρετικά εύγευστο
αυτό λαχανικό βασίλευει.

"Ακούστε λοιπόν τη γνώμη έ-
νός διασημού "Αγγλου παθολόγου,
του καθηγητού Πέρνεν :

"Οι ντομάτες ώφελούν πάρα πο-
λύ στον άνθρωπο, άπαγορεύονται
δέ μόνο στους φαρμακούς, διευ-
κολύνουν έπίσης πολύ την πέψη. Οι
μικροί σπόροι τους καθαρίζουν τά
έντερα και βοηθούν στη χώνευσι
και τις πιο δύσπεπτες τροφές.
Πρέπει όμως να πλένονται προσε-
κτικατά με άφθονο καθαρό νε-
ρό, γιατί είναι φορείς μικροβίων,
που προξενούν πολλά κοιλιακά νο-
σήματα.

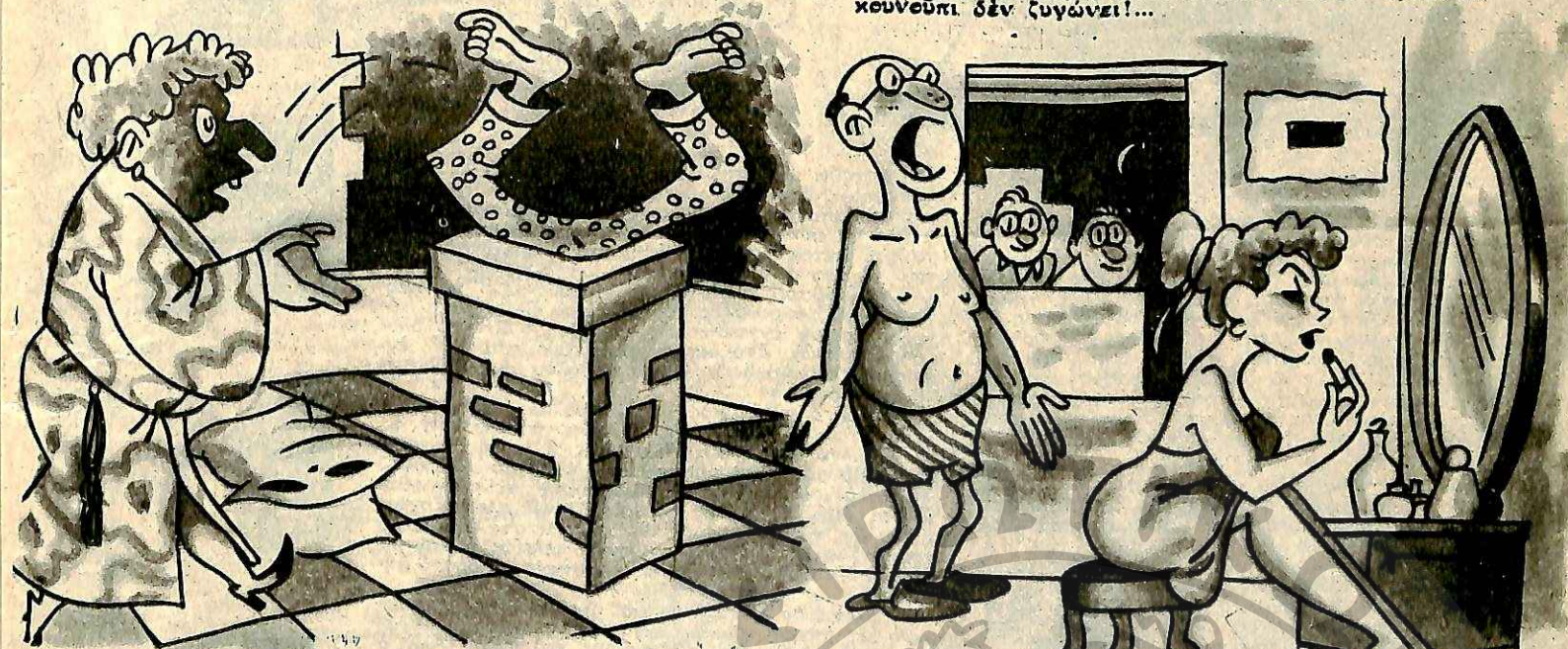
ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Πολύ (άρχ.). — Πανδοχείον.
- 2 "Η ιδιαιτέρη πατρίδα του Πα-
παδιαμάντη. — "Εγραψε σπου-
δαία ποιήματα.
- 3 Βυζαντινή νότα. — Εδρωπαίος.
— Ναυτική βάση της "Ιταλί-
ας. — Σύμφωνον.
- 4 Παραπέμπει. — Ποδοσφαιρικός
δρος. — Φιλονεικία. — Τύπος
εύγενειας.
- 5 Παιχνίδι με τά χαρτιά. — Σι-
νεμά της πρωτεύουσας. — "Ε-

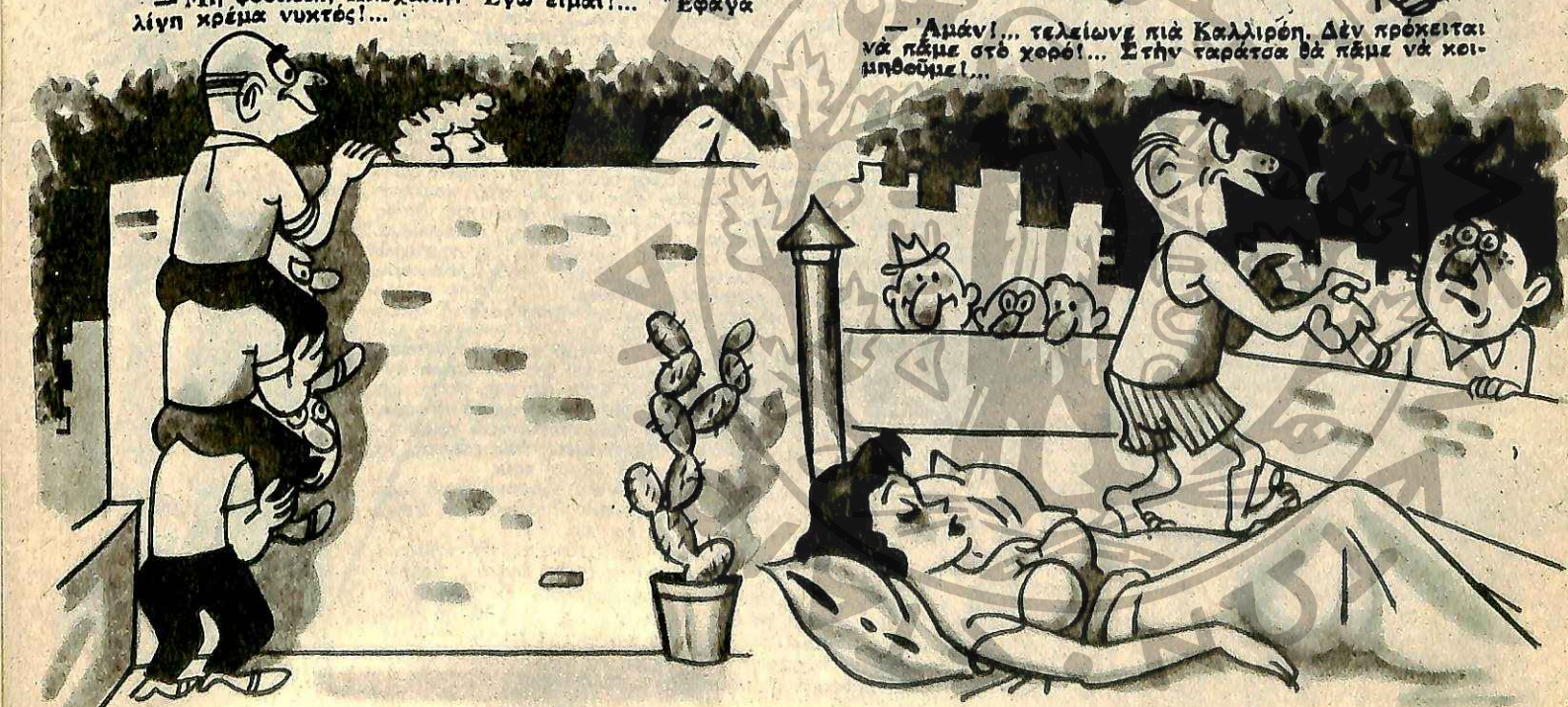
— Τέ νού σου, Μπάμπη, περνάει τό «περίπολο»!...

— Μπορούμε να γδυθούμε με την ηούχια μας... "Οσο
κάνει γυμναστική ή θεία "Ασπασία, ούτε άρσενικό
κουνούπι δεν ζυγώνει!...

— Μη φοβάσαι, Πασχάλη! "Εγώ είμαι!... "Εφαγα
λίγη κρέμα νυχτός!...

— "Αμάν!... τελειώνω πιά Καλλιρόη. Δεν πρόκειται
να πάμε στο χορό!... Στην ταρατάς θά πάμε να κοι-
μηθούμε!...

—Τι θά γίνει, βρε παιδιά; Άπμερώνει πιά... Δεν
θα δώ κι' εγώ καθόλου... παραστάσι!...

— Ροέ, καλώς τον Μάνο!... Πώς από εδώ!...

Οι δυνατότητες ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

όγδοη και η έννατη πλευρά. Μπορεί όμως και να χρησιμοποιήσει τέτοιο υλικό προερχόμενο από ζώα.

Τέλος εφαρμόζει πάλι το δέρμα στη θέση του και τυλίγει τη μύτη μ' επίδεσμο, που πρέπει να μείνουν επί 10 μέρες.

Μ' άλλες πλαστικές εγχειρήσεις μπορεί να διορθωθεί μια μύτη στραβά ή γουφή ή με πολύ φαρδιά ρουθούνια. Γενικά οι αλλαγές επεμβατικές στη μύτη είναι οι ευκολότερες και πιο επιτυχημένες απ' όλες. Δεν φέρνουν δε το παραμικρό εμπόδιο στην αναπνοή, γιατί είναι τελείως εξωτερικές. Χάρης στις εργασίες του περιφημου Γερμανού χειρουργού δόκτορος Γ. Όσεφ και των Αμερικανών Στρίαν και Μπλέιρ, οι εξωτερικές της μύτης δεν αφήνουν ορατά σημάδια.

Ερχόμαστε τώρα στις εγχειρήσεις του πηγουνιού. Είναι λαθασμένη ή αντίληψη ότι οι αδρές γραμμές του πηγουνιού δείχνουν ισχυρό και θεληματικό χαρακτήρα.

Εξ άλλου όμως, είναι γεγονός ότι ένα πηγούνι «τραβηγμένο» προς τα μέσα (εικ. 2) καταστρέφει το σύνολο της φυσιολογικής δηλαδή μιας υγιεινής και απογοητευτικής.

Και σ' αυτή την περίπτωση, η εγχείρηση συνίσταται σε μεταφύτευση χόνδρου και διαρκεί λιγότερο από 45 λεπτά της ώρας.

Στις σοβαρές περιπτώσεις, χρειάζεται κι' η συνεργασία ενός χειρουργού οδοντίατρου. Απαιτείται τότε μια σειρά εννευρίσεων, «έσα σε 8 ώρες» όλων των κληρών μηνών. Στο μεταξύ όμως ανάμεσα στις εγχειρήσεις δεν αλλάζει κανείς καθόλου τη συνήθειά του.

Μπορεί ο πλαστικός χειρουργός να μεγαλώσει ή να μικρύνει το στόμα (εικ. 3), είτε να διορθώσει τα πολύ λεπτά χείλη, «Οχι» δυστυχώς. Σ' αυτή την περίπτωση θα σας εξυπηρετήσει πολύ καλά το μακιγιάζ. Τα πολύ χονδρά όμως και κρεμασμένα χείλη διορθώνονται εύκολα, με την αφαίρεση του πλεονάζοντος ιστού απ' το πίσω μέρος των χειλιών, στο εσωτερικό του στόματος. Τα χείλη γίνονται τελείως συμμετρικά και δεν μένει μετά την επώδυνη κανένα ορατό σημάδι.

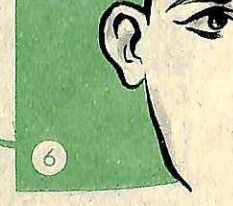
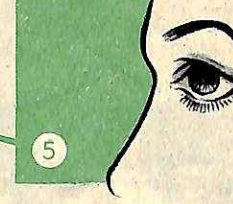
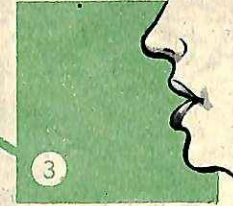
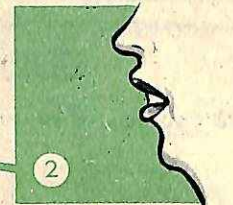
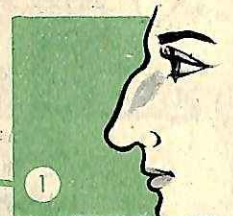
Προκειμένου για τα μάτια η πλαστική χειρουργική δεν μπορεί να «κάνει» να φαίνονται πιο μεγάλα. Αυτό γίνεται με το μακιγιάζ και πάλι. «Αλλά» ο πλαστικός χειρουργός είναι σε θέση να διορθώσει κάπως τη θέση των ματιών, ή να εξαλείψει τις μικρές ρυτίδες που σχηματίζονται στις εξωτερικές γωνίες τους και που «γεροντάνε» πρόωρα τη φυσιολογία. Αργότερα, θα ξανασημαδεύουν οι ρυτίδες αυτές, με το χαμόγελο και με τους μάρφασμούς, αλλά θα περάσουν αρκετά χρόνια ως τότε.

Οι «σακκούλες» που σχηματίζονται κάτω απ' τα μάτια (εικ. 4) δεν έχουν καμιά σχέση με την ηλικία, τη γενική υγιεινή κατάσταση ή την άσχημη ζωή. Οφείλονται σε χαλάρωση των ιστών — που παρατηρείται επίσης και σ' άλλα μέρη του σώματος, όπως στους μηρούς, στις κνήμες ή στο στήθος. Μπορεί να εμφανισθούν ακόμη και στα παιδιά κι' έχουν συχνά κληρονομική προέλευση. Το μυστήριο του πλαστικού χειρουργού τις εξαφανίζει εύκολα.

Επίσης η πλαστική χειρουργική μπορεί να διορθώσει τη γραμμή των φρυδιών (εικ. 5). Τα πεταχτά αυτά, (εικ. 6) που προκαλούν τόσο συχνά την ειρωνεία, διορθώνονται με μια απλή εγχείρηση στο πίσω μέρος του κάθε αυτιού, που τα φέρνει στην κανονική τους θέση, κοντά στο κεφάλι. Επίσης όταν τ' αυτά είναι πολύ μεγάλα, ο χειρουργός τους δίνει κανονικές διαστάσεις, αφαιρώντας το πλεονάσμα απ' το εξωτερικό μέρος τους.

Τέλος η πλαστική χειρουργική εξαφανίζει τα διάφορα σκουρόχρωμα σημάδια, που υπάρχουν εκ γενεής στο σώμα ή στο πρόσωπο (εικ. 7).

Αυτές είναι οι σημαντικές δυνατότητες της πλαστικής χειρουργικής. Έχετε πάντως υπ' όψη ότι πολλές περιφημες καλλονές δεν παρουσιάζουν ιδεώδεις αναλογίες σ' όλη τη φυσιολογία τους. Μια μικρή ανωμαλία κάποιου απ' τα χαρακτηριστικά κάνει πολλές φορές το πρόσωπο πιο πικάντικο ενώ η τελεία κλασική ομορφιά είναι μάλλον... μονότονη!

Τα χαρακτηριστικά που μπορεί ν' αλλάξουν

Κάποια πλούσια Αμερικανίδα έδειξε σ' ένα διακεκριμένο και συγχρόνως έντιμο και ειλικρινή πλαστικό χειρουργό τη φωτογραφία ενός κινηματογραφικού αστέρος και τον ρώτησε:

— Μπορείτε να με κάνετε κι' έμμεσα έτσι; — «Οχι» κυρία μου, απάντησε εκείνος κατηγορηματικά. Οι μόνοι αρμόδιοι γι' αυτό ήταν οι... γονείς σας, οι παιπτούδες σας κι' οι άλλοι πρόγονοί σας!...

Δεν κάνει λοιπόν θαύματα η πλαστική χειρουργική — παρ' όλες τις εκπληκτικές προόδους που έχει σημειώσει. Μπορεί όμως να διορθώσει τη φυσιολογία, και συγχρόνως ν' αλλάξει την προσωπικότητα μιας γυναίκας, εξαλείφοντας το ψυχικό σύμπλεγμα κατωτερότητας που της είχε δημιουργήσει από μια άρσιμην δυσμορφία της.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι χειρουργικές αυτές επεμβάσεις είναι σχεδόν ανώδυνες και δεν παρουσιάζουν κανένα κίνδυνο μόλυνσης, χάρις στα νέα αντιβιοτικά φάρμακα.

Μετά την εγχείρηση, δεν χρειάζεται να μείνει κανείς στο νοσοκομείο. Μόνο τα θύματα δυστυχημάτων νοσηλεύονται αρκετόν καιρό στο νοσοκομείο, γιατί πρέπει να υποστούν μια μακρά σειρά από πολύπλοκες εγχειρήσεις. Αυτή όμως είναι μια περίπτωση που δεν μας αφορά εδώ.

Ποια χαρακτηριστικά του προσώπου μπορεί να διορθώσει ο πλαστικός χειρουργός;

Πρώτα απ' όλα, εκείνο που κυριαρχεί περισσότερο στο προφίλ: δηλαδή τη μύτη (εικ. 1).

Η εγχείρηση αυτή απαιτεί συστηματική προπαρασκευή. Γιατί η νέα μύτη που θα δημιουργήσει ο πλαστικός χειρουργός, πρέπει να ταίριαζε με το σχήμα του προσώπου και μ' όλα τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά, αλλιώς το αποτέλεσμα της επεμβάσεως θάναί αβιορήσιμο.

Πρώτα λοιπόν θα σας φωτογραφήσει, αν φας και προφίλ, κι' απ' τις δυο πλευρές, όταν αναπαύεσθε κι' όταν χαμογελάτε, για να μελετήσει λεπτομερώς τις αναλογίες των χαρακτηριστικών σας. «Υστερα θα πάρει ένα έξιμμο του προσώπου σας με πηλό, και χρησιμοποιώντας το ως καλούπι θα φτιάξει ένα πιστό μολύβι της φυσιολογίας σας. Θ' αφαιρέσει απ' αυτό τη μύτη και θα κολλήσει στη θέση της μια καινούργια, διορθώνοντας την ως δτου μείνει ικανοποιημένος απ' το σύνολο. «Ετσι, θάχει πιά ένα πρόσωπο, που θα τον οδηγήσει στη δουλειά του.

Όταν φτάσει η ώρα της εγχειρήσεως, θα καθαρίσει τελείως τη μύτη και το πρόσωπό σας θα σκεπάσει τα μάτια σας με γάζα και θα σας κάνει αναισθητική ένεση στη μύτη. Η εγχείρηση θα γίνει απ' το εσωτερικό των ρουθουνιών, θα διαρκήσει δε 40—50 λεπτά της ώρας.

Ο χειρουργός θ' αναισθηώσει με τα λεπτά εργαλεία του το δέρμα της κορυφής της μύτης. «Υστερα θ' αφαιρέσει ένα μέρος του οστού και του χόνδρου του διαφράγματος, ή απεναντίας θα προσθέσει άλλο-ανάλωγος της απαιτώσεως. Στη δεύτερη περίπτωση, θα πάρει τον απαιτούμενο χόνδρο απ' το πίσω μέρος του αυτιού ή από το σημείο όπου ενώνονται η έβδομη, ή

Πες στο πινάκι

Σ' αυτή τη φθινοπωρινή, όλη την κοινωνία, την έπιασε ακατάσχετα η πινακιομανία. Παιγνίδι συγκινητικό, μα και διασκεδαστικό, στο οποίο επιδίδεται το γυναικείο φύλο, που αφήνει κάθε μια δουλειά κι' όλο τραβάει...φυλλο! Κάθε κυρία γενικώς αυτό έχει στο νου της. Αφιερώνει στο πινάκι όλα τα ραντεβού της. Μά και τυχαίως αν βρεθούν παρέα τρεις κυρίες, βεβαίως δεν αφήνουν αυτές τις ευκαιρίες. «Αμέσως θα σκαρώσουμε ένα «πινάκι» παρτυ», «Αμέσως θα σκαρώσουμε ένα «πινάκι» παρτυ», «Αμέσως θα σκαρώσουμε ένα «πινάκι» παρτυ»... και λίγο... (σκαρπη!)

Όλες εν γένει οι μαγνίτες, ούτε στιγμή δεν φεύγουν. Είς το ευχάριστο πινάκι αβριώς επιδίδονται. και χάνουν τις ώρες τους, αλλά και τα...λεφτά μας.

Αν τύχη κι' ερευνησέτε μια γυναίκα τσάντα, μια τσάντα δλοκαίνουρη σ' αυτήν θα βρείτε πάντα. Μαζί την έχουν διαρκώς, μαζί, όπου κι' αν τρέχουν, ώστε ευκαιρία αν τους δοθεί, πρόχειρη να την έχουν. Γιατί στο νου κάθε μαγνίτη, αλλά και δεσποινίδος, είναι πάντα η τσάντα... πρώτης ανάγκης είδος! Πάντα την έχουν, συνεχώς και απολυνούνται δλοκαίνως, ή Ελενίτσα στη Λιλή, ή Δημήτρα στη Λέλα, ή Σάσα στην Κουμπάρα της, ή Μάργκαρετ στη Στέλλα, ή Τζούλια στην Εσθέρ της, ή Κάθριν στη Φιλίτσα, ή Δημήτρα στην Αργυρώ, κι' η Αργυρώ στη Νίτσα. Απ' τα Πατήσια φεύγει η μια και πάει στο Κουκάκη, ή άλλη απ' το Φάληρο πάει στο Κολωνάκι, ή άλλη απ' το Μαρόσλειο και πάει στην Έκκλη, ή άλλη απ' το Κουμπάρα πάει στην Έκκλη, και άλλη φεύγει κουτουρού κι' η τύχη όπου την βγάλει! Και όλ' αυτά τα συνεχώς και φοβερά «πάει κι' έλα» γίνονται αποκλειστικώς για το πινάκι την τρέλλα! Μετακινήσεις διαρκείς — είναι κανείς να φρίττει — κι' έτσι, για λόγους τσάντας, καμιά δεν μένει... σπύτη!

Και οι προσκλήσεις έρχονται, πεντέξη κάθε μέρα: — Γειά σου, Μιμικά. Έδώ Λιλή! — Χρυσό μου, καλησπέρα!

— Αύριο έχω εδώ πινάκι. — Αχ! Δεν μπορώ, καυμένη! — Γιατί, χρυσή μου, δεν μπορείς; — Αύριο είμαι «κλεισμένη», μ' έχει καλέσει η «Ελενα και έχω υποσχεθεί!

— Αχ! και το τέταρτο καρρέ πώς θα συμπληρωθεί; — Σερίεις, σέ υπολόγισα, έτοιμη την Τετάρτη. — Πολύ λυπάμαι, αγάπη μου, μα... σβύσε με απ' το (χάρτη!)

Αν θές, όμως, το Σάββατο, θάχω πινάκι στο σπίτι! — Αδύνατον, Λιλή μου. «Κλεισμένη» ως την Τρίτη! Δουλώ, σ' αφίνω. Άλλη φορά. Θα πάω το Ρηνάκι.

— Αδίκος κόπος. Για πινάκι, έπληξε στο...Δουτράκι! — Και ούτως πώς και δηλαδή και δίχως διαμενέσεις, μετακινήσεις για πινάκι, μα καί... μεταναστεύσεις!

Ετσι, που λέτε, κύριοι! Και θέρος και χειμώνας, φτιάνουν παντού οι κυρίες μας «χρώματα» και «κόλόν» (νες)

Μετακινούν τον «μπαλαντέρ» φιλομειδείς, αλλά ξεπούν με λύσσα και με πάθος, εαν τύχον ή «παρτεγαίρ»

από απροεξία της σκαρώσης κίνα λάθος! Και παίζουν. Και παίζουν. Κι' ο σβύς ο καυμένος γυρίζει απ' το γραφείο του τη νύχτα πενταμένος, επιθυμών να ληθ καλώς στρωμένο το τραπέζι.

Κι' είναι στρωμένο με... χαρτιά, γιατί η κυρία παίζει. Με συγχωρείς, αγάπη μου, δεν σου έχω ετοιμάσει! (Και έχει δίκιο, βέβαια. Τι να πρωτοπροσπάθει!)

— Και τι θα φάω, Μαρίκα μου; Θα μείνω έγκρεμής; — Κάτι σου φύλαξα, αλλά... το φάγαμε εμείς!

Και, άπαξ διερχόμεθα τον «πινάκιο» ο άτυχος ο σβύς θα φάει καμιά... «κ ο λ ο ν γ α»!

Εισαγωγή
Στα. Γαβριλάκης
ο Συνεργάτης Γ.

Η ιστορία άρχισε με τόν πιο απλό τρόπο. Κάποιο βράδυ του 1942 σ' ένα σπίτι της οδού Παντοκράτορος 50, στην Πάτρα, παρουσιάστηκε ένας άγνωστος και με τα λίγα ελληνικά του γνώριζε, ζήτησε την 'Ακριβή Νικολοτσπούλου. 'Η κοπέλλα του, άνοιξε η ίδια. Δεν ήταν όμως κανείς την ώρα εκείνου του σπιτι της και τρώμας. 'Άλλο άγνωστος την καθιστούσε με μια κίνηση του χεριού και την παρακάλεσε χαμηλόφωνα να τον πιάσει μέσα.

—Όχι, μάκαρι! Πάρου Δανγκλέι και είμαι αξιωματικός του αγγλικού στρατού, της έπτε μόλις έκλεισε την πόρτα. Άνθρωκ σέ μία ομάδα που βρίσκεται σά βουνα της Πελοποννήσου. Κάποιος κόνις μά φίλος μάς πληροφορήσε πώς είσαι μία έξυπνη και τολμηρή Έλληνίδα. Δέχεται μά έργασθήσε σά μετασπεν τών Γερμανών γιά την λευτεριά της πατρίδας σου;...

Η 'Ακριβή Νικολετοπούλου ξαφνιάστηκε από την απροσδόκητη αυτή πρόταση. Φοβήθηκε πρό παντός μήπως έπρόκειτο για καμμία παγίδα αγωγής Γκεσταπού. Μά ο 'Αγγλος, σαν να διαπιστώθηκε το δισταγμό της, χαμογέλασε και της είπε:

ἔχεται δικήν, ἔρχεται νὰ σὰς πῶ ἀμέσως ὅτι μ' ἔστειλε νὰ σὰς βρῶ ἕνας παλιὸς συμμαθητὴς σας, ὁ Γιάννης Παντοπούλος. Θὰ ἐρχο-
ται ὁ ἴδιος ἐδῶ, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ Γερμανοὶ ψάχνουν νὰ τὸν θροῦν
καὶ ἀναγκάζεται νὰ κρύβεται...

Ἡ κοπέλλα γινώριζε πραγματικά τὸν Πανόπουλο. Ἦσαν φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, μὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐξαναγύρισε στὴν Πάτρα, ὅπου ἔμενε μὲ τὴν οικογένειά του. Τὸν εἶχε δὴ μιὰ-δύο φορές, μὴσαν γιὰ διὰφορα πράγματα, ἀλλὰ δὲν εἶπαν λέξي γιὰ τὴν κατὰστασι. Ὅχι πῶς δὲν εἶχαν ἐμπιστοσύνη μεταξύ τους. Ἀπλῶς δὲν εἶχε γὰ μὴλυσουν. Ἡ Ἀκριβίη, κὴρ παλιού καὶ γνωστοῦ ἐμποροποιμαγχανίου τῶν Πατρῶν, τὸν Νικ. Νικολετοπούλου, ἀδικοφοροῦσε ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή γιὰ τὸν πόλεμο. Σὰν νέα καὶ ὁμορφὴ πὺλ ᾤταν, ἐπλάθε διὰ τῆς ονειρα, ὅπως κάθε κοπέλλα τῆς ἡλικίας τῆς. Γι' αὐτὸ ὅταν ἀκούσε τὸ λῆνγκλεῦ καὶ τῆς λῆ πῶς τὸν εἶχε στείλει ἐκεῖ ὁ παιδικὸς τῆς φίλος, τὸν ρώτησε:

—Καὶ ποῦ ξέρω ἂν μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια; Ἄν μοῦ ἀποδείξετε πὼς
σὰς στέλνει πραγματικὰ ὁ Γιάννης, τότε θ' ἀπαντήσω ἀμέσως σὴν
πρότασί σας.

Εὐκόλο πρᾶγμα, ἔκανε ὁ Ἀγγλος. Τὸ γινώριζε αὐτό; Καί τίς εἶδεῖν πιά ψιλή ἀσπηνία ἀλλοσιδίτσας, μ' ἕνα μενταγιόν πού εἶχε χαραγεμὸν πάνω ἐνὰ μονόγραμμα. Τὸ εἶβε ἐκείνη καί χάρηκε. Τὸ πήρε στὰ χέρια της, τὸ κούταξε λίγες στιγμὲς καί ἡ ὤμη της φωτίσθηκε ὁλόκληρη. Τὸ μενταγιόν ἦταν δικό της καί τὸ εἶχε χαρίσει κάποτε στὴν ἀδελφὴ τοῦ Πανόπουλου. Δὲν εἶχε πιά καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἀνθρώπου πού τὴς μιλοῦσε.

—Δέχομαι, τοῦ εἶπε, νὰ δουλέψω γιὰ τὴν πατρίδα μου. Τί πρέπει νὰ κάνω;

να Κανόν; Ἡ δουλειὰ πού τῆς ἀνέθεσαν οἱ Ἀγγλοὶ τῆς Πελοποννήσου ἦταν ἐξαιρετικά δύσκολη. Ἐμπρὲς γὰρ ἐνέργη κατασκοπεῖα στὸ λιμάνι. Ἡ Ἀκρίθι ὅμως δὲν ἴσταντο. Ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιόλας ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τῆς ἴδιας στὸ κάπιο σπῆτι μιάς μακρυνῆς συνο-
φορίας πού τίς πηγαίνει νὰ καρεθῶν, μάθαινε στρατιωτικὲς πληρο-
φωρίες τῆς Πάτρας, ὅπου ἦταν ἐγκαταστημένος ὁ μουσικὸς πομπὸς τῆς
κλῆρας τῶν Πατρῶν, μὲ ἀσυμμετρήσιτὸ τὸ ναυτικὸ Δημήτριον Βελοῦσι. Οἱ πλη-
ρωφωρίες τῆς ἦταν πολὺτιμις γιὰ τὸ στρατηγεῖο τῆς Μεσογ. Ἀνατολῆς.
Πολλὰ ἐχθρικά ὁπλιτάγωγα εἶχαν τορπιλλιστὴς ὥς τότε καὶ ἐκατοντά-
δες ἑρπύλλια στρατιώτες εἶχαν βρῇ τὸν θάνατον στὸν Πατραϊκὸ κόλπο.
Ἡ ἑρπύλλια πέλαγος ἀπὸ τὰ συμμαχικά ὑποβρύχια, πού εἰδοποιμένα
εἶναι τὸν κόλπο πρὸς τὸν ἀπὸ πάλαι ποταμὸν παραμόνευαν.

Στο σπίτι της κανείς δεν ήξερε την επικίνδυνη απόστολή της. Παραβρεθούνταν με τα περίεργα φρονίσματα της και τις άδικα καθυστερήσεις απουσίας της και πολλές φορές της έκαναν σοβάρες παρατηρήσεις. Πού πήγαινε; Τι γύρισε στο λιμάνι δύο φορές την ημέρα; Μπιάς κάνει τέτοια; Την ήξεραν σοβαρό κορίτσι, της είχαν απόλυτη έμπιστοσύνη και κανείς δεν μπορούσε να έχει παράπονο μαζί της. Τότε όμως; Η Ακακή κλήση τους άκουγε να τη μαλώνουν και χαμογελούσε καλοκάρδια. «Άσε, έλεγαν ό,τι ήθελαν. Μία φορά το μυστικό της κανείς δεν θα το μάθαινε. Δεν ήταν ακόμη καιρός να τους το πη. Κυρίως όμως για να μη τους υπενθύμιζαν, επιβεβαιώνοντας, πως...» Ήταν κίνδυνος-θάνατος.

«Έτσι περνούσαν οι μέρες, οι έβδομοι και οι μήνες. Η Ακριψή είχε συστηματοποιήσει τη δουλειά της και οι άρχοντες της ήταν ένοχοι, σιασμένοι μαζί της. Πίπτα δέν της διέφευγε. Ακούη και λόγια, μιά ασήμαντη λεπτομέρεια τους εξοσιοδοτούε. Ήταν, με δυο λόγια, μια γεννημένη κατακόπος, ένα κρυφό ταλέντο απ' αυτά που σπάνια πα- ρουσιάζονται στο διάστημα της κατοχής. Η αλθιότητα είναι πώς τη βοήσους κι' η καλή της τύχη. Γιατί με την αλθιότητα που έδειχνε στον κίνδυνο, ήταν περίργο πώς δέν την είχαν μωρστή ως τότε οι μουσικές υπηρεσίες του έθνους».

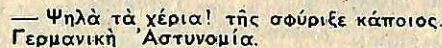
Στο μεταξύ έγινε η Ιταλική κατάρρευση. Οι Γερμανοί έγκραταστάθηκαν στην Πάτρα, πήραν τις θέσεις των Ιταλών και σκόπευαν παντού τους παρακτόρες τους, που άρχισαν να παρακολουθούν τις κινήσεις των πατριωτών. Ή Νικολετούπουλου ειδοποιήθηκε από το Λάνγκελ ότι έπρεπε να προσέχει, να μην κάνει πράξεις. Τα πράγματα δεν ήταν όλοι καλά. Και πραγματικά δεν είχαν περάσει πολλές μέρες από την είσοδό τους στην Πάτρα, όταν η τολμηρή κοπέλλα διηγήθηκε κάποιον που την παρακολουθούσε. Ένα βράδυ μάλιστα, τη σταμάτησε και τη ρώτησε: γιατί ένα φανταστικό όνομα, αν το ανύπαρκτο έκρινε τίποτα, έμενε λάθος εκεί κοντά.

—Δεν γνωρίζω κανένα τέτοιο πρόσωπο, του είπε ἡ Ἀκριβὴ σοβαρῇ.
Λυποῦμαι

—Καὶ σὰς, πῶς σὰς λένε; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος κι' ἐπιχείρησε νὰ τὴν
πάση ἀπὸ τῆ μέση.
Ἦ κοπέλλα τοῦ ξέφυγε, τοῦ ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιά καὶ μῆθε σὸ

οπίτι της ταραγμένη. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια πού της εἶπε ὁ ἀγνωστος, εἶχε καταλάβει πῶς ἦταν Γερμανὸς μὴ πολιτικὰ καὶ πῶς ὅλη ἐκείνη ἱστορία ἐκρυβόε κατὰ ἄλλο. Γι' αὐτὸ ἔλαβε τὰ μέτρα της. Δὲν ἐξανα-κατέθηκε πιά στὸ λιμάνι, οὔτε πήγε ἄλλοιὺ πουμένα. Οἱ πράκτορες τῶν Γερμανῶν ἄλλαν συνεχῆ βαρύνει ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Πρῶτ', με-σημέρι, βράδυ, πάντα κάποιος στεκόταν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της. Σ' αὐτὸ αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Ἀκριψὴ ἀγωνίζετο. Ὅχι γιὰν λογάρι-ζε τὸν ἐαυτὸ της· ἀλλὰ γιὰν δὲν εἴσπαιε τρόπο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συνεργάτες της. Τὶ νὰ υποψιάζονταν ἀραγε; Ὁ φόβος ὡστόσο μὴτὸς στείλουν κανένα δικό τους νὰ τὴ συνοικήσῃ, τὴν ἔκανε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί της. Θὰ πῆγαινε ἡ ἴδια νὰ τοὺς βρῇ.

Καμία νύχτα, βρήκε την ευκαιρία που περίμενε. "Εβρεχε. Κι' ο άνεμος που έρχοταν απ' τη μεριά της θάλασσας, ούριλας δυνατά μέσα στα στενοκόμια της Πάτρας. Οι κάτοικοι είχαν πέσει από ωρίς στον ύπνο. Ή Ακριβίη άνοιξε αδούρα την πόρτα της. Έβριξε μιά ματιά στο δρόμο, διαπίστωσε πως κανείς δεν ήταν εκεί απ' έξω και τσάλασε στά πόδια. Έφτασε γρήγορα σε κάποιο σπιτάκι της όδου Βύρωνος, που έβριξε ο Αλέκος Λιναρόπουλος, σύνδεσμος της οργάνωσης. Χτύ-

τησε' συνθηματικά, τῆς ἄνοιξε ἐκεῖνος καὶ τὴν ἔμπασε βιαστικὰ μέσα.

—Μὲ παρακολουθοῦν, τοῦ εἶπε. Γι' αὐτὸ δὲν
μποῦν νὰ σὰς εἰδοποιήσω τόσες μέρες. Τί μὲ
συμβουλεύεις νὰ κάνω;

— “Αν είσαι σίγουρη γι’ αυτό, πρέπει να φύγεις για την Αθήνα αμέσως κιόλας. Μείνε απόψε εδώ και θα τα κανονίσω όλα. Θα σου φέρω μερικά χαρτιά, ένα πλαστό πάσο για να περάσεις εύκολα από τον Ισθμό και ό,τι άλλο χρειάζεται. Θ’ αναλάβω ακόμη να είδωποίσω το σπίτι σου, γιά να μην ανησυχούνε οι δικοί σου...

«Έτσι κι' έγινε. Ή τολμηρή νέα έφτασε στην πρωτεύουσα χωρίς πολλές περιπέτειες. Οι Γερμανοί έχασαν ελαφικά τα όπλα της. Δεν σταμάτησαν όμως τις αναζητήσεις τους. Έκαναν έρευνες, ανακρίσεις, κάποιον συνέλαβαν, με τίποτα. Άνοιξε η γη και την κατέπιε! Σοπου ήρúχσαν σελ λίγες μέρες, όταν πήρανε μία πληροφορία πού είχαν κυκλοφορήσει επιτήθεια οι πράκτορες της μυστικής αγγλικής υπηρεσίας: Ή Ακριβή Νικολετοπούλου ταξιδεύοντας με βάρκα για τó Κρουαίρη, με σκοπό να συναντήσει τούς άντρες, πνίγηκε στό πέλαγος από μία ελαφική θαλάσσια σάραξη. Οι δικοί της μαυροφορήθηκαν. Οι φίλοι της την έκλαψαν. Και σιγά-σιγά ξεχάστηκε, όπως διαοι οι νεκροί. Ξεχάστηκε λοιπόν κι' η ύποθεσι. Κι' οι Γερμανοί έκλεισαν τó φακέλλο της.

Ὡστόσο ἐφωδιασμένη ἐκίνησε μέ πλαστόν χαρτίκι καί μέ τό πνεύμα-
νυμ «Εφη Νικητοπούλου, εἶχε νοικίσει ἕνα δωμάτιο στό «Ξενοδο-
χείο τῶν Ξεῶν» τῆς ὁδοῦ Αἰλῶν, μέ τήν ἀπόφαση νά συνεχίσῃ πύ-
ραστρια τῶρα τῆς βράσις της στήν «Ἀθήνα». Ὁ Λάνγκλεϊ τῆς ἔδωσε
τί διεκδίκησε τοῦ Ἀσπράτου λοχαγῶν Ντόν Στότ, πού ἦταν ἐκεῖνο τό
διδαστήρι ἀρχηγῶν τῆς Βρετανικῆς ἀποστολῆς στήν «Ἀττική». Μα δέν
ἔπαιζε νά τόν βρῇ αὐμέως. «Ἐπρεπε νά τακτοποιηθῇ πρῶτα καλά καί κα-
τότιν νά ἐρχόταν σ' ἐπαφῇ μαζί του. Καί γιά νά μή δημιουργηθῇ ὁπώ-
στες, φρόντισε καί τό κατάφερε νά προσληφθῇ μέ τό πνεύμαόνυμ τῆς,
ὡς ἐκτακτῇ υπάλληλος στό ὑπουργεῖο τῆς «Ἐθνικῆς Οἰκονομίας». Τώρα
δέν ἦταν ἐν τάξει. Κανεὶς πιά δέν θά μπορούσε νά τήν ὑποψιασθῇ...»
Ὅταν ἦταν καί βρῆκε τόν Ντόν Στότ, σέ κάποιο σπίτι τῆς ὁδοῦ
Φυλῆς, ὁ παγκύριος Ἀσπράτος τῆς ἐσφίξε ἐγκράδια τό χέρι καί τῆς

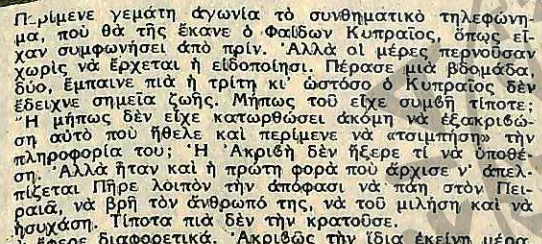
μίλητε μ' ένθουσιασμό. Τη γνώριζε υπερασπώς κι' είχε ακουστά την παλληκαριά της και την έξυπνότητά της. Είχε αυτό δεν διάστασε να βρει ανάσθησι τις πιο καλές και πιο επιποθείς. Η Νικολεττούλα τις έφερε όλες σ' ότε πέρας. Παίζοντας τη ζωή της κορώνα διακόσιων πέτρων, τις έβλεπε να γίνονται σημαντικά έγγραφα του γεμινικού Ναυαρχείου, του Αι. Π. Γ. και του δ' ότου έφταναν στο Κάιρο προκάλεσαν θαυμασμό και κατάπληξι. Πώς τα κατάφερε; Το μυστικό της το γνώριζε μονάχα ο Ντόν. Σ' ότε που της είχε απόλυτη έμπιστοσύνη. Και κανείς δεν κατάρωθε ποτέ να το μάθι — έκτός από τις είδικες υπηρεσίες — ούτε κατ' το διάστημα του πολέμου, ούτε μετά. Φανίνεται όμως πως η Νικολεττούλα είχε καταρωθεί να τυλίξει στα δίχτυα της μια γεραή προϋλάιν, απ' όσες που δούλευαν στη «Μαρίνη Ναρχήντε Ντίσι», που έχε την έδρα της στο μέγαρο Πεσμαζόγλου. Γιατί πολλές φορές την είχαμε ήρ' μαζί της σ' ότε π' άπαιθαν μέρη της «Αθήνας και του Πεπραιού.

“Όπως κι’ ἂν εἶχε τὸ ζήτημα, ἡ Ἀκριβὴ ἔκανε θαυμάσια τὴ δουλειά της. Σελιὴ ὅσων ἀλλοτρίων τὴν ἡμέρα τοῦ ὑπουργείου, μεταμφωνοῦνταν τὰ βράδια σ’ ἕνα θάλασσο φαντομά, πρὸ ἀνασταφένου κυριολεκτικῶς ὅλες τὶς γερμανικὰς ὑπηρεσίες. Τώρα ὅμως ἐτοίμασε κατὶ σοβαρότερο, κατὶ πρὸς ἀν κἀνθρώπων να τὸ πετύχῃ, δὰ ἦταν ὁ θρίαμβος της. “Ἐπει-
τὰ ἀπ’ αὐτὸ, δὰ μπορούσε νὰ πᾶ φύγῃ στὴν Αἴγυπτο. “Ἦταν καιρὸς
νὰ διακόψῃ τὴν βράδι της, ὅπως ἔκαναν ὁ περισσότεροι πράκτορες τῶν
συμμάχων πρὸ ἀναπαύσαν τὴ ζωὴ τους κι’ ὅπως ἦταν ὑποχρεωτικὸ νὰ
κάνουν ὅλοι δὸς δούλευαν στὶς μουσικὲς στρατιᾶς τῶν μετώπων.”

Ἡ Νικολετοπούλου εἶχε πληροφόρησῇ — ἀπὸ καίποιον ἀνδρὸς πρὸ
τὸς δούλευε σὲ μιὰ καντίνα ἀξιώματικῶν τῶν Πειραιᾶ — ὅτι τὶς μέ-
ρες ἐκείνες δὰ ἔφευγε γιὰ τὴ Συρία μιὰ ομάδα κατασκόπων, ἀπὸ
τὸ δίκτυο τοῦ φὸν Κανάρη. “Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ομάδος αὐτῆς ἦταν ἕνας
ἄλλος τρομερὸς πράκτορας καὶ σαμποτέρ τῶν Γερμανῶν: Ὁ Πάουλ
Μπέρκμαν, πρὸς εἶχε πληροφυχθῇ ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς γιὰ προηγουμένη
δουρὰ πρὸς τὴν Αἴγυπτο.

δραστὶ τοὺς σὺν Αἰγύπτῳ·
 Ὅταν ἡ Ἀκριβὴ μετέβησεν τὴν πληροφορίαν τῆς στὸν Ντόν Στότ,
 ὁ Αὐτοκράτωρ ἀξιωματικῶς πῆλθε ἀπὸ τῆς θέσι του·
 —Εἰσαι βέλαια εἰς αὐτὸ; τῇ ρώτῃς ἐνθουσιασμένος· Ὁ Μπέρκιμαν
 θὰ ἑξαγαγῇ σὺν Μ. Ἀνατόλῃ; Ποιὸς σοὺ τὸ εἶπε;
 —Ὁ Κυρπασὶς, εἶναι ἄνθρωπος δικὸς σου, λοχαγέ. Ἀπὸ πάντα τὸν
 γινώσκεις καὶ τὸν πᾶρα σὺν ἡμᾶς μου. Εἶναι εἰς λαμπρὰ παλληκάρη
 κ' ὁ πληροφοροῦν, τοὺς εἶναι πάντοτε θετικῆς. Καὶ τώρα περιμένω
 μὴ πῶς ποτε νὰ ἐλθοῦσι τοὺς ἐγκαίρως τὸ Κάιρο.
 τρόπο, ὥστε νὰ σὺ Νικολετοπούλου δὲν ἐβῇ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς.

Κάθε απόγευμα η Νικολετοπούλου δεν έφευγε από το ξενοδοχείο της.

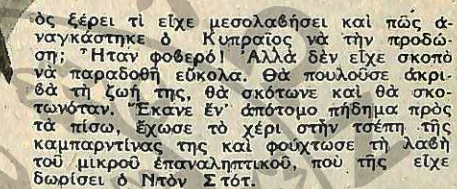
Ἡ τύχη ὅμως τὰ ἐφεξῆς ἀναζητήσιμῃ του, κάποιος τὴν κάλεσε στὸ τη-
 λῶφωφον τοῦ ξενοδοχείου. Ἐπῆρε μὲ χτυποκαρδί καὶ σήκωσε τὸ ἄ-
 κουστικό. Ἐνῶ ἦθε μιά φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ σύρματος.

[illegible]

στήματος, απ' αυτά που είχε στείλει το στρατηγείο, για να έφοδιαστούν όλοι οι πράκτορες. Ή Η' Ακριβή το πήρε στα χέρια της το κούταξε και χαμογέλασε. Ήταν βέβαια πως δεν θα το χρησιμοποιούσε, για κίνητη την ημέρα τουλλάληστων. Ύστερα το έριξε σε μία τσέπη της καμπαντίνιας της κι έφυγε διαστικά. Σε δέκα λεπτά το πολύ έπρεπε να βρῖσκεται στην πλατεία Συντάγματος.

Ἔρτασε ἀκριβῶς τὴν ὥρα πτῆς. Ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ζαχωριὰ εἶδε τὸν Κυριατὸν νὰ τὴν περιεῖν. Τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ καὶ ἂν ὅπως ἦταν μισοκτάδο δὲν ὑπόθεσε νὰ διακρίνῃ τὴν χλωμίδα, ποὺ ἦταν χυμῆν στὸ συμπεσθητικὸν τοῦ προσώπου, οὕτε τὴν ἐλαφρία τρεμουλία ποὺ εἶχαν τὰ χέρια του. Χαρούμην προχέοντες πρὸς τὸ μέρος του, χαχονέλωντας. Ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἐφίλει, μετὰ στιγμῆς. Καὶ ἐξαπλά, πρὶντοῦ ἀκοῦν τὸν πάλιστον, ἔτρεξε κατὰπὼν τῆς φωνῆς, ὅπως δυνατὰ:

— Φύγε να σωθής! Σε πρόδωσα χωρίς να το θέλω! Δυο μισοί πορτογάλοι απόστηκαν πίσω του κι' ο Φαίδων, κάνοντας μια στροφή ανάποδα, έπεσε μπροστά του πάνω στην άσφαλτο σπαράζοντας δολοφονικά. Οι θαμώνες τού Ζαοβρίτη άναστατώθηκαν, ή πλατεία έρημωσε. μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Μόνο ή Νικολετοπούλου έμεινε ακίνητη στη θέη της, κυττάζοντας τού χαμένο σύντροφό της που τού αίμα του έτρεχε κιόλας σαν αλάκι. "Ένα σιδερένιο χέρι της έσπρωχνε την ψυχή. Τά μάτια της θάλωσαν. Σ νύχλωε όμως γρήγορα. Ποι-

Ἡ Ἀκριβὴ Νικολαοπούλου ὅμως δὲν εἶχε τύχη καὶ τοῦ ἀπογίνεω. Ὅταν τὸ κατὰσχευὸν ἐκράδεν, τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ. Ὅσα ἡ φυγὴν οὐτὸ τὸ περιστράφη. Ἡ Ἀσπασίνα κινήν ἐνός πιστολῶν εἶχε καρφωθὴ κίλας στὸ πλευρὸν τῆς καὶ τὴν πιέζε σκληρὰ, τὴν πονοῦσε. Δὲν γύρισε κἀν νὰ δῇ. Ἦταν πᾶς βέβαια πὺς εἶχε φθάσει τὸ τέλος τῆς. Οἱ ἑλπίδες τῆς φτε

ρουζίζαν μιιά-μιά, έπεσαν συντριμμένες κάτω από τις σιδερένιες μπότες των Γερμανών. Στά έλκυστα εκείνα δευτερόλεπτα η τολμηρή κοπέλα αναλογιστηκε το στίπι της, τους δίκους της, που θα την περιμέναγ να γυρίσει, θυμήθηκε τις παιδικές της φίλες και τα όνειρά της. Μα δεν άδρασκε, ούτε τρώσασε που θα πέθανε. Αυτοίταν μόνο που δεν θα έβλεπε ελευθερή την πατρίδα της...

—Ψηλά τα χέρια! τις σφύριξε κάποιος σαν ψίδι πίσω της. Ψηλά τὰ χέρια! Γερμανική αστυνομία!...

Σχεδόν άμέσως τρεις άλλοι, που ως εκείνη τη στιγμή έστεκαν ά-
διάφοροι δήτην στο πεζορόμιο του Ζαβορίτη, πήδησαν γύρω της σάν
λύκοι και την κύκλωσαν.

— "Άφησε τις κουταμάρες! γρύλλισε ο ένας απ' αυτούς. Καί βγάλε
το χέρι από την τσέπη. Τίποτα δὲν μπορεῖς νὰ κρύψεις πιά

«Κι, αυτή ήταν η λύση. Τιποτά δεν μπορείς να κάνεις πιά...
 Της έκαναν μια σύντομη έρευνα, πήραν το περισσότερο της κι 'α, άλλω-
 στα, κρατούσε πάνω της κι' όστερα την έρριξαν σ' ένα ασκόπινο που
 σπεύδατο σε μία γυναιά. Στην πλατεία δεν έμεινε, παρά μονάχα ό νε-
 κρός του Κυπριακού, κι ό χαμένος που κάθισε στο πεζοδρόμιο, ώσπου νάρ-
 δοχείο που έμεινε να τον παραλάβαινε. Οι άλλοι, τράβηξαν στο ξενο-
 χάρτια και το αλβινό της όνομα. Τη μετέφεραν κατοπί στο Μέρλιν
 κι' άρχισαν τη δραματική της άνκριση, που κράτησε περισσότερο από
 τρεις μήνες. Τιποτέ όμως, η μικρή Έλληνίδα έμεινε βράχος ακλό-
 κι, άσπρη»

Κι' όταν στις 8 Σεπτεμβρίου 1944, τὴν ἔστησαν μπρός στο ἀπόσπασμα μαζί με ἄλλους ἐξοβιζμένους πατριώτες, ἡ Ἀκροβὴ Νικολετοπούλου, ἡ ὁμορφὴ καὶ τολμηρὴ Πατρινή, σήκωσε τὰ μεγάλα της μάτια στὸν οὐρανὸ καὶ χαμογέλασε μὲ περηφάνεια. Κι' ἦταν σὰν νὰ χαμογελάσῃε στὸ Θεὸ τῆς Ἑλλάδας...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

(Πώς να ρίχνετε τα χαρτιά)

2ον

Α'. Με την τράπουλα των 32

Όπως είπαμε και στο προηγούμενο τεύχος, υπάρχουν πολλοί τρόποι για να ρίξει κανείς τα χαρτιά.

Ας σημειώσουμε, πρώτα-πρώτα, ποιό είναι το χαρτί που θα σάς παρίστα, ανάλογα με το φύλο, την ηλικία σας κλπ. Το χαρτί αυτό θα το διαλέξετε σύμφωνα με τις ακόλουθες υποδείξεις:

Ανδρας ξανθός παντρεμένος ή ηλικιωμένος = ρήγας κούπα.

Ανδρας μελαχρινός παντρεμένος ή ηλικιωμένος = ρήγας σπαθί.

Χήρος = ρήγας μπαστούνι.

Γυναίκα ξανθή παντρεμένη ή ηλικιωμένη = ντάμα κούπα.

Γυναίκα μελαχρινή παντρεμένη ή ηλικιωμένη = ντάμα σπαθί.

Χήρα = ντάμα μπαστούνι.

Νέος ξανθός = βαλές κούπα.

Νέος μελαχρινός = βαλές σπαθί.

Νέα ξανθή = όκτώ κούπα.

Νέα μελαχρινή = όκτώ σπαθί.

ΤΟ ΞΕΦΥΛΛΙΣΜΑ ΑΝΑ ΤΡΙΑ

Στο προηγούμενο τεύχος, σάς υποδείξαμε τη μέθοδο του 'Ετείλα, που έχει το πλεονέκτημα, ότι σάς επιτρέπει να προσδιορίσετε ποτέ περίπου θα συμβούν τα προβλεπόμενα γεγονότα.

Υπάρχουν, όμως, πολλές άλλες μέθοδοι.

Η απλούστερη απ' αυτές, είναι του ξεφυλλίσματος των χαρτιών ανα τρία.

Αφού ανακατέψετε τα χαρτιά, και τα κόψετε, θα αρχίσετε να τα παίρνετε ανά τρία, από την άνω πλευρά, φυσικά. Θα τα γυρίσετε κατόπιν από την όψη πάνω στο τραπέζι.

Αν σ' αυτά τα τρία χαρτιά υπάρχουν δύο που να έχουν το ίδιο χρώμα (π. χ. δύο καρώ, δύο μπαστούνια, κλπ.), θα κρατήσετε εκείνο που βρίσκεται προς τα αριστερά.

Ας υποθέσουμε, ότι τα τρία χαρτιά που αναποδογυρίσατε, είναι ο ρήγας σπαθί, το 9 μπαστούνι και το 7 σπαθί.

Από τα δύο του ίδιου χρώματος (το ρήγα σπαθί και το 7 σπαθί) θα κρατήσετε το προς τα αριστερά, δηλαδή το ρήγα σπαθί. Τα δύο άλλα, θα τα βάλετε κατά μέρος.

Αν τα τρία χαρτιά είναι του ίδιου χρώματος ή της ίδιας αξίας (π. χ. τρείς ρηγάδες, τρία επτά κλπ.), θα τα βάλετε και τα τρία και κατά την τάξη που βγήκαν, προς τα δεξιά του χαρτιού ή των χαρτιών που ξεκαθαρίσατε από την πρώτη έκλογη.

Τα δύο τελευταία χαρτιά της τράπουλας (32:3=10, θα έχετε, λοιπόν, δέκα τριάδες και θ' απομείνουν δύο χαρτιά) θα τα προσθέσετε στο σωρό εκείνων που έχετε βάσει κατά μέρος.

Προσέξτε τώρα. Θα αναζητήσετε στα χαρτιά που έχετε στρώσει μπροστά σας, εκείνο που σάς παρίστα, σύμφωνα με τον πίνακα που σάς δώσαμε παραπάνω.

Αν τυχόν δεν βρίσκεται ανάμεσα σ' αυτά, θα το πάρετε από το σωρό των υπολοίπων και θα το προσθέσετε στα στρωμένα χαρτιά, αν ο αριθμός τους είναι άρτιος (ζυγός). Αν είναι περιττός, θα το βάλετε από πάνω και θα έρμηνεύσετε τα άλλα χαρτιά, χωρίς να το συνδυάσετε μαζί τους.

Αν το χαρτί που σάς παρίστα, βρίσκεται στα στρωμένα και ο αριθμός τους είναι ζυγός, θα πάρετε στην τύχη ένα χαρτί από το σωρό των υπολοίπων και θα το προσθέσετε στα πρώτα, για να γίνη ο αριθμός τους περιττός.

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Θα έρμηνεύετε κατόπιν τα στρωμένα χαρτιά εξ αριστερών προς τα δεξιά, συνδυάζοντας καθένα με το προηγούμενο και το επόμενο. Χρειάζεται, φυσικά, κάποια τέχνη και λίγη φαντασία, για να μπορείτε να βρῆτε το νόημα των χαρτιών που βρίσκονται μπροστά σας.

Παράδειγμα. Ας υποθέσουμε, ότι τα χαρτιά που στρώσατε μπροστά σας, είναι με τη σειρά τα εξής ένδεκα:

Όκτώ σπαθί. Όκτώ κούπα. Δέκα καρώ.

NTAMA

"Όταν βρίσκεται προς τα αριστερά της:

"Ένα καρώ: κακογλωσσία.

Μία κούπα: έρωτική περιπέτεια.

"Ένα μπαστούνι: λογομαχία.

"Ένα σπαθί: θα σάς κλέψουν χρήματα.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: επιτολαιότης.

Μία κούπα: Ευχάριστη έρωτική περιπέτεια.

"Ένα μπαστούνι: περιβάλλεσθε από εκθροούς.

"Ένα σπαθί: θα σάς παρασύρουν σε παγίδα.

ΒΑΛΕΣ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: δυσάρεστη επιστολή.

Μία κούπα: είδησεις ή επιστολή αίσθηματικής φύσεως.

"Ένα μπαστούνι: υπερδέματα.

"Ένα σπαθί: μικρή απώλεια χρημάτων.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: ευχάριστη επιστολή.

Μία κούπα: πρόσδος στις υποθέσεις σας, εκπλήξεις.

"Ένα μπαστούνι: προδοσία.

"Ένα σπαθί: είδησεις σχετικές με χρήματα.

ΔΕΚΑ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: ευχάριστη περιπάτος.

Μία κούπα: έρωτικές επιτυχίες.

"Ένα μπαστούνι: δυσάρεστη μεταβολή στη θέση ή στην κατάσταση σας.

"Ένα σπαθί: δώρο ή κληρονομιά.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: ταξίδι.

Μία κούπα: επιτυχία έπειτα από ταξίδι.

"Ένα μπαστούνι: ανήσυχο ταξίδι.

"Ένα σπαθί: μεγάλα κέρδη.

ΕΝΝΕΑ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: οικογενειακές λύπες.

"Ένα καρώ: συκοφαντίες που θα σάς βλάψουν.

Μία κούπα: Ευτυχισμένη έρωτική σχέση.

"Ένα μπαστούνι: έρωτική αντίζηλια.

"Ένα σπαθί: θα στενοχωρηθῆτε για κάποια απώλεια χρημάτων.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: κακογλωσσία.

Μία κούπα: απεριόρετος έρωτικός δεσμός.

"Ένα μπαστούνι: δυσάρεσκεια.

"Ένα σπαθί: δυσκέρειες.

ΑΣΣΟΣ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: επιστολή που θα σάς στενοχωρήσει.

Μία κούπα: είδησεις σχετική με γάμο.

"Ένα μπαστούνι: καθυστερήσεις στην είσπραξη χρημάτων.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: είδησεις σχετική με προσέχες ταξίδι.

Μία κούπα: ευχάριστη επιστολή.

"Ένα μπαστούνι: δυσάρεστα νέα.

"Ένα σπαθί: θα είσπραξετε καθυστερούμενα χρήματα.

ΟΙ ΚΟΥΠΕΣ: ΡΗΓΑΣ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: επίσκεψις για υποθέσεις.

Μία κούπα: φίλια από συμφέρον.

"Ένα μπαστούνι: διαθήματα, ενέργειες.

"Ένα σπαθί: χρηματική βοήθεια.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: επίσκεψις φίλου ή προστάτου.

Μία κούπα: σταθερή προστασία.

"Ένα μπαστούνι: αποτελεσματική υποστήριξη.

"Ένα σπαθί: χρηματική βοήθεια.

NTAMA

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: θα σάς επισκεφθῆ μια γυναίκα.

Μία κούπα: ειλικρινής φίλια.

"Ένα μπαστούνι: αγωνιώδης αναμονή.

"Ένα σπαθί: υποστήριξις από πλούσια γυναίκα.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: θα επιτύχετε.

Μία κούπα: θα επιτύχετε από υποστήριξη γυναικας.

"Ένα μπαστούνι: θα κατανικήσετε τα εμπόδια.

"Ένα σπαθί: μεγάλη επιτυχία.

ΒΑΛΕΣ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: φιλική συνομιλία.

Μία κούπα: μυστηρία.

"Ένα μπαστούνι: ειλικρινής φίλος.

"Ένα σπαθί: χρηματική επιτυχία.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: επίσκεψις ή επιστολή.

Μία κούπα: μυστηρία.

"Ένα μπαστούνι: θα βρῆτε υποστήριξη.

"Ένα σπαθί: χρηματική βοήθεια.

ΔΕΚΑ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: τα σχέδια σας θα επιτύχουν.

Μία κούπα: εύτυχης έρωτικός δεσμός.

"Ένα μπαστούνι: σκοτούρες που θα περάσουν γρήγορα.

Στη σειρά ή σε σχῆμα βεντάλιας: 8 σπαθί, 8 κούπα, 10 καρώ, 9 καρώ, 8 καρώ, 10 κούπα, 10 μπαστούνι, 7 σπαθί, ρήγας κούπα και όκτώ καρώ. Η σημασία αυτών των χαρτιών είναι: Θα πάρετε υπόσχεσι γάμου, αφού απομακρύνετε μια αντίπαλο, που καθυστερεί την ένωση σας. Δεν πρέπει, λοιπόν, να στενοχωρηθῆτε. Θα πάρετε σύντομα ευχάριστες είδησεις. Πρέπει να είσαστε έχεμεν, γιατί μια γυναίκα που βρίσκεται κοντά σας και που είναι υποκρίτρια προσπαθεί να σας βλάψη. Ένας σοβαρός άντρας θα σάς υποστηρίξη και θα συντελέση στο να πραγματοποιηθῇ ο γάμος σας.

"Ένα σπαθί: Μεγάλη επιτυχία.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: πρόσκλησις που θα σάς ευχαριστήση.

Μία κούπα: ευτυχισμένο ειδύλλιο.

"Ένα μπαστούνι: θέσις με αξιολογες απολαυές.

"Ένα σπαθί: ικανοποιήσις.

ΕΝΝΕΑ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: ευχάριστο ταξίδι.

Μία κούπα: μεγάλη ευτυχία.

"Ένα μπαστούνι: χαρά έπειτα από λύπη.

"Ένα σπαθί: συμφιλίωσις.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: ανέλπιστη επιτυχία.

Μία κούπα: σταθερή αγάπη.

"Ένα μπαστούνι: χαρά που θα κρατήση λίγο.

"Ένα σπαθί: χρηματική ικανοποίηση.

ΟΚΤΩ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: έφημερο ειδύλλιο.

Μία κούπα: ψυχική ικανοποίηση.

"Ένα μπαστούνι: ήρεμη αγάπη.

"Ένα σπαθί: απόλυτη επιτυχία.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: η επιστολή που περιμένετε καθυστερεί.

Μία κούπα: ειδύλλιο με ξανθή γυναίκα.

"Ένα μπαστούνι: χαρά έπειτα από ανησυχίας και φόβους.

"Ένα σπαθί: έρωτικός σύνδεσμος με πλούσιο πρόσωπο.

ΕΠΤΑ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: έμφωελές ταξίδι.

Μία κούπα: σχέδια που θα καρποφορήσουν.

"Ένα μπαστούνι: ανησυχίες.

"Ένα σπαθί: θα κατανικήσετε τα εμπόδια.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: ψυχική γαλήνη.

Μία κούπα: μεγάλη ευτυχία.

"Ένα μπαστούνι: εμπόδια σε σχέδιο γάμου.

"Ένα σπαθί: επιτυχία.

ΑΣΣΟΙ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: φιλική επίσκεψις.

Μία κούπα: ευχάριστο νέο.

"Ένα μπαστούνι: χαρούμενη συγκέντρωση.

"Ένα σπαθί: χρηματική επιτυχία.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: έρωτική επιστολή.

Μία κούπα: έρωτική εξομολόγησις.

"Ένα μπαστούνι: χαρούμενη συγκέντρωση.

"Ένα σπαθί: δώρο, χρηματικά κέρδη.

Στο επόμενο τεύχος θα μιλήσουμε για τις «συναντήσεις» των μπαστουινών και των σπαθίων και θα σάς εξηγήσουμε και άλλους τρόπους για να ρίχνετε τα χαρτιά.

Ετσι θα διασκεδάσετε στις συναναστροφές σας στην εξοχή.

Το σπαθί προς τα αριστερά της ντάμας καρώ σημαίνει: Θα σάς κλέψουν χρήματα. Προς τα δεξιά: Θα σάς παρασύρουν σε παγίδα.

8 καρώ = Το πρόσωπο αυτό θα συντελέση στο να πραγματοποιηθῇ ο γάμος σας.

Όπως βλέπετε, η έρμηνεία είναι περισσότερο εύκολη από ό,τι φαντάζεσθε.

Απαιτεί, όμως, κάποιαν επινοητικότητα και κάποια έμφυτη ικανότητα στο να συνδυάζετε τις διάφορες έννοιες μεταξύ τους.

ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εκτός, όμως, από τη σημασία που έχει κάθε χαρτί χωριστά, πρέπει να προσέξετε και τη θέση του ανάμεσα στα άλλα, δηλαδή τις καλούμενες «συναντήσεις».

Θα σημειώσουμε τις κυριώτερες απ' αυτές.

ΤΑ ΚΑΡΩ: ΡΗΓΑΣ

"Όταν βρίσκεται προς τα αριστερά του:

"Ένα καρώ: φιλονεικία.

Μία κούπα: πρότασις γάμου.

"Ένα μπαστούνι: κίνδυνος.

"Ένα σπαθί: χρηματική υποστήριξη.

"Όταν βρίσκεται προς τα δεξιά του:

"Ένα καρώ: μην παρασύρεσθε από τις ομιλίες.

Μία κούπα: επικίνδυνη έρωτική σχέση.

"Ένα μπαστούνι: θα προκαλέσετε δυσάρεσκες με την διαγωγή σας.

"Ένα σπαθί: απώλεια χρημάτων ή πολυτίμων αντικειμένων.

ΟΚΤΩ

Προς τα αριστερά:

"Ένα καρώ: διακοπή σχέσεων έπειτα από συκοφαντίες.

Μία κούπα: φιλικός σύνδεσμος που θα κρατήση λίγο.

"Ένα μπαστούνι: άσκοπο ταξίδι.

"Ένα σπαθί: είσπραξις καθυστερημένων χρημάτων.

Προς τα δεξιά:

"Ένα καρώ: άνωφελῆ διαθήματα.

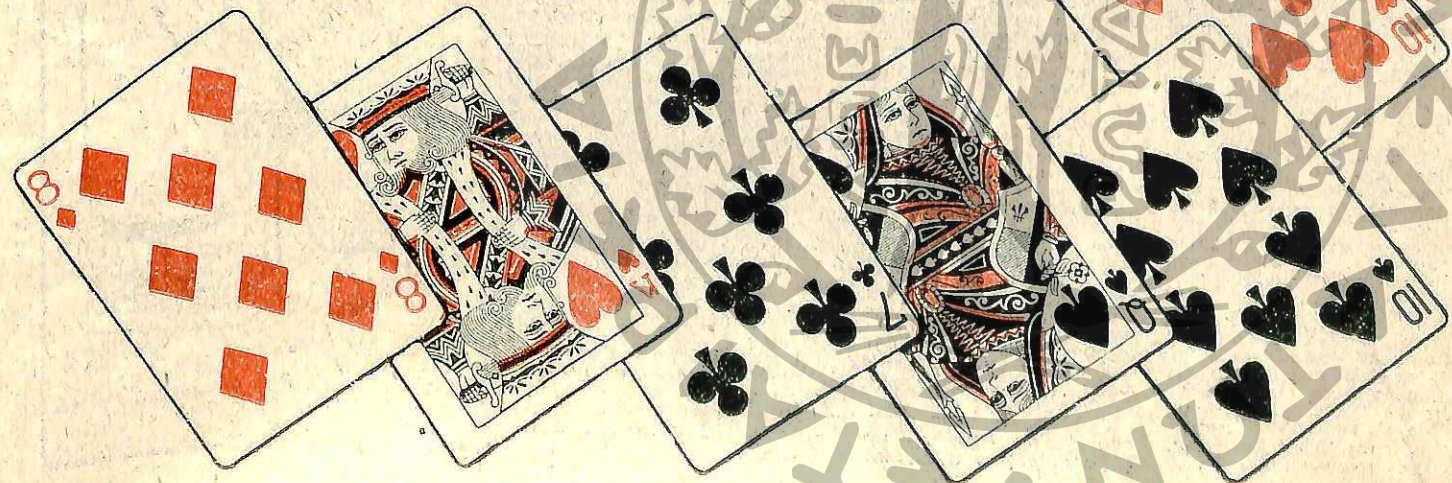
Μία κούπα: έμφωελῆ διαθήματα.

"Ένα μπαστούνι: ταξίδι χωρίς αποτέλεσμα.

"Ένα σπαθί: διάβημα για χρηματικά ζητήματα.

ΕΠΤΑ

Προς τα αριστερά:

είχαν το χρώμα της μυοσωτίδας. 'Αλλ' αν κατά τύχη διαβάσει αυτές τις γραμμές, σε μάθη πώς έμεινε για μένα μια ανάμνησι άπειρα τρυφερή και γλυκειά.

Λυπήθηκα πολύ σαν έφυγε. 'Ο θεός μου όμως ξαναγύρισε σε λίγο κι' έτσι οι σκέψεις μου ξεκαθάρισαν. 'Επαψα να θυμάμαι την ώραία Χίλντα, έπαψα να νοιώθω την άπουσία της και βοήθησα το θείο μου να οργανώσουμε μαζί το ρεβεγιόν για τα Χριστούγεννα.

Πέρασα πολλά ρεβεγιόν στη ζωή μου, όπως φυσικά και σεις κι' όλοι. 'Αλλά το ρεβεγιόν αυτό στάθηκε αποφασιστικό για τη ζωή μου. 'Ηταν η ώθησι προς τη μοίρα που με περίμενε.

Φυσικά, στο σπίτι του θείου μου Τάσου, σύχναζαν οι πιό περίφημοι καλλιτέχνες. Δίχως καμιά ματαιοδοξία, καμιά επίδειξι, καθένας έκανε ό,τι μπορούσε για να ζωρέψει ή συντροφιά και να περάσει πιό εύχαραστα ή βραδιά. 'Ηταν σαν ένα ρεσιτάλ μοναδικό, σπουδαίο, πρωτάκουστο. Ποτέ αϊθούσα συναυλιών δεν θα μπορούσε να συγκεντρώσει ένα τόσο μεγάλο αριθμό βιστουόζων.

Μονάχος, τα είχα χαμένα από θαυμασμό. Δεν έκανα τίποτα, παρακολουθούσα με συγκίνηση, με το στόμα ανοιχτό — ή μάλλον με τ' αυτιά ανοιχτά! Κάποιοι με ρώτησε, μια στιγμή, αν έπαιζα κανένα όργανο.

— Λίγο... κιθάρα... ψιθύρισα, αλλά...
— 'Αλήθεια, τόχα ξεχάσει, φώναξε ο θεός μου, που επιθυμούσε να μην καθώμαι παράμερα. Πήγαινε να πάρης την κιθάρα σου, Ζώρζ...

Μια και όλοι τους ήταν τόσο άπλοϊ στους τρόπους τους, τόσο πρόθυμοι, εγώ δεν μπορούσα, με την αλήθεια, να κάνω το δύσκολο και να θέλω παρακάλια.

Βάλθηκα, λοιπόν, συνοδεύοντας ο ίδιος τον εαυτό μου, να τραγουδάω λαϊκά παλιά, ελληνικά χριστουγεννιάτικα τραγούδια. 'Όλοι μ' άκουσαν στην άρχη με καλωσύνη, κι' έπειτα μ' ένδιαφέρον. 'Όταν τελείωσα, ένας φίλος του είπε στο θείο μου:

— 'Ο άνεσιός σου έχει ώραία φωνή! Γιατί να μη τον κάνης τραγουδιστή; 'Ισως αυτό θα τού άρεσε πιό πολύ απ' το έμποριο!

'Ενοίωσα την καρδιά μου να χοροπηδάει και με μιάς έχασα ακριβώς τη... φωνή μου!

Λίγες μέρες αργότερα, είχα γραφή στη σχολή της μουσικής. 'Επειδή όμως ο θεός μου ήθελε όπωςσδήποτε να μάθω στενογραφία, γραφομηχανή, νο-

— 'Ο Ζώρζ διαβάζει την καθημερινή αλληλογραφία του...

μά της, αλλά και στη φήμη της. Αίσθανθηκα μεγάλη δειλία καθώς της έσφιγγα το χέρι.

Αυτή μου χαμογέλασε ευγενικά και μου είπε:

— 'Ο θεός σου μου είπε πως έχεις φωνή. Τραγουδούσε ό,τι σ' άρεσει, νεαρέ μου. Θέλω να το διαπιστώσω και ή ίδια.

Πήρα τότε την κιθάρα μου. Τα χέρια μου ήταν ιδρωμένα απ' τη συγκίνηση. Νόμισα στην

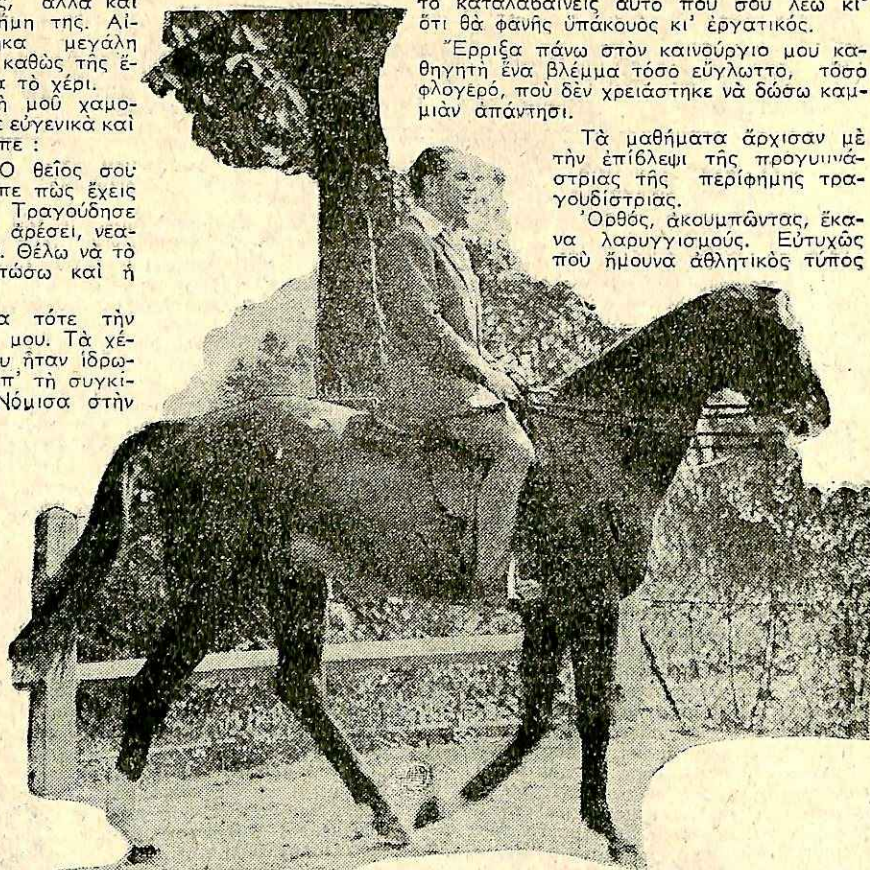

το καταλαβαίνεις αυτό που σου λέω κι' ότι θα φάνης υπάκουος κι' εργατικός.

'Ερριξα πάνω στον καινούργιο μου καθηγητή ένα βλέμμα τόσο ευγλωττο, τόσο φλογερό, που δεν χρειάστηκε να δώσω και μίαν απάντησι.

Τα μαθήματα άρχισαν με την επίδλεμη της προγυμναστικής της περίφημης τραγουδιστριάς.

'Ορθός, ακουμπώντας, έκανα λαρυγγισμούς. Εύτυχώς που ήμουν αθλητικός τύπος

— 'Ο Ζώρζ Γκεταρύ με το περίφημο καθάρβαίμο αλόγο του Κικίτο.

κι' έτσι, χάρις στη μεγάλη μου ανανήψή, μπορούσα να κρατήσω μ' νύκτα 24 δευτερόλεπτα, παύσα φυσικά εξαιρετικό. Στην αρχή, δεν ξεπερνούσα το μέσον όρο, δηλαδή τα 15 δευτερόλεπτα.

Την έποχή εκείνη, ή Νινόν Βαλλέν είχε έναν άλλο μαθητή. 'Ενοίωσα εύθως άμέσως γι' αυτόν συμπάθεια. Γύρευε κι' αυτός να εξασκήση τη φωνή του και τό... δρόμο του! 'Ο συναγισμός, ή άμυλλα, μάς βοηθούσε και τους δυο και μελετούσαμε με μανία. 'Ο μαθητής αυτός λεγόταν Ζάν Λυμιέρ.

Πέρασαμε ώρες κι' ώρες μαζί, προσπαθώντας να ξεπεράση ο ένας το ρεκόρ του άλλου.

— 'Όταν άκούω μερικούς να λένε:

— Για νάσαι τραγουδιστής σάλονιού, δεν είναι το ίδιο σαν να είσαι τραγουδιστής της 'Όπερας. Φτάνει νάχης ώραία φωνή και να μάθης να την έκμεταλλεύσαι όσο μπορείς!

— 'Όταν, λοιπόν, άκούω κάτι τέτοια, θα ήθελα να βρίσκονταν στήν Νινόν Βαλλέν και να παρακολουθούσαν τα μαθήματά της!...

Τότε, θα μάθαιναν πώς «για να έκμεταλλευτής μια φωνή όσο μπορείς», αυτό άπαιτεί αδιάκοπη δουλειά, μόχθο πραγματικό. 'Αλλά πόση ικανοποίηση νοιώθεις όταν ξέρεις πώς προσδεύεις!

Μη φαντασθήτε όμως, ότι πρόκειται για μια χαρά που προέρχεται από αλαζονεία. Είσαι εύτυχισμένος για το αποτέλεσμα της δουλειάς σου, όπως ένας καλλιτέχνης που κυττάζει το έργο του τελειωμένο. Αυτό είν' όλο! Γιατί τα μαθήματά που έπαιρνα, ήταν συγχρόνως και μαθήματα σεμνότητας. 'Όσο προάδευα, αντίλαμβάνομουν καλύτερα πόσος δρόμος μου χρειαζόταν ακόμα για να φτάσω.

— 'Από την ήμερα κεινη, μελέτησα πάντα κι' εξακολουθώ να μελετώ. Και, μ' όλες τις κολακευτικές κρίσεις για το άτομό τζά, δεν έβριχα όμως άμέσως τα λόγια που τζά. Δεν χρειαζόνταν για να μη φανώ άγενής. Θα χρειαζόνταν τη σιωπή μου σαν συγκοτάβει-Παίρνοντας τη σιωπή μου σαν συγκοτάβει-Παίρνοντας τη σιωπή μου σαν συγκοτάβει-

— 'Ο θεός σου μου είπε πως έχεις φωνή. Τραγουδούσε ό,τι σ' άρεσει, νεαρέ μου. Θέλω να το διαπιστώσω και ή ίδια.

— 'Ας είναι, θα δουλέψουμε μαζί!...

— Δεν μπόρεσα τότε ν' αντισταθώ στην επιθυμία να άρπάξω το ύψαιτο της χέρι και να τή φιλήσω. 'Ο θεός μου άρχισε να γελάει και έπαιε:

— Είσαι τυχερός, Ζώρζ. 'Ελπίζω πως

κανένα χορό, για να βρώ μίαν άπαραίτητη ξεκούρασι.

Μια μέρα, ο Ζάκ Τιμπώ ρώτησε το θείο μου αν θα ήθελα να γίνω γραμματέας του. Αυτό ήταν για μένα μια τύχη!

Στο μεταξύ, ακολούθησα μαθήματα άπαγγελίας στού Ρενέ Σιμόν. 'Όταν βρισκόμουν με τους συμμαθητάς μου, τους έλεγα, ενώ αυτοί με κυττάζαν μ' άνοιχτό το στόμα:

— Χτές το βράδυ, είχαμε στο σπίτι τον Ζάκ Τιμπώ, τον Ρουμινισαίν, τον Χάροβιτς, τον Μενουχίν, τον Κορτώ, τον Κράισλερ!

— 'Ενας δυναμικός και ξεχτένιστος νέος, που τον έλεγαν Φρανσουά Περίε, έλεγε:

— Είσαι τυχερός που γνωρίζεις όλους αυτούς τους ανθρώπους!

— Μπιά! Έκανα. Μέσα σε μια άτμόσφαιρα οικειότητας, σάς βεβαίω πως είναι κι' αυτοί, όπως σεις κι' εγώ!

— Πράγμα άλλωστε που ήταν αλήθεια, γιατί όλοι αυτοί οι μεγάλοι θιρτουόζοι ήταν αυτή ή ίδια ή άπλοτητά.

Καθώς καθόμασταν χάμου όλοι γύρω-γύρω, δεν κουραζόμασταν άνάμεσα σε δυο δοκιμές, να τους διηγούμαι και οι φίλοι μου να μ' άκούνε.

— 'Ημασταν όλοι σίγουροι πως θα γινόμαστε, μια μέρα, ένδοξοι, ήταν όμως μια πεπαιθισι που την αισθανόμασταν ως άρχη, γιατί στο βάθος όλοι μας νοιώθαμε φόδο και ή φήμη μάς τρόμαζε.

— 'Ανάμεσα σ' αυτούς όλους ήταν εκεί ο Λουί Ζουρνταν, ή Ζακελίν Πορέλ, ο Ρομπέρ Ντερύ, ή Μισέλ Μοργκάν, ή Ζακελίν Γκωτιέ, ή Μισελέν Πρέλ. 'Από καιρό σε καιρό, όλοι αυτοί έκαναν έφοδο στο σπίτι του θείου μου, όπου παίζαμε διάφορα δραματικά σκέτες που τα είχαμε προβάρει ή χορεύαμε και τραγουδούσαμε.

— 'Ο θεός μου υποδεχόταν τις θορυβώδεις αυτές εισβολές φλεγματικά. Του άρεσαν τα νειάτα και ή φανταζι, τόσο σαν καλλιτέχνης που ήταν, όσο και σαν Παρισινός.

— 'Όταν όμως έπρόκειτο για μελέτη, τότε δεν άστεινιόταν. Του είμαι άληθινά ευγνώμων για την άυστηρότητά του, που τότε, φυσικά, ούτε την συζητούσα.

Μία ξαφνική τύχη

Τότε ακριβώς ή ζωή μου πήρε μια καινούρια ώθησι.

— 'Ο θεός μου ο Τάσος με είχε στείλει στού Βαλμαλέζ, στο γραφείο οργανώσεως στού συναυλιών, για να κανονίσω, δεν θυμάμαι συνάυλιων, που άφορούσε ένα ρεσιτάλ που έπρόκειτο να δώση με τον Ζάκ Τιμπώ.

— 'Απού τακτοποιήσα αυτή την υπόθεσι, βλέποντας το διευθυντή να έχη ένα ύφος στενοχωρημένο τού είπα:

— Τί είν' αυτό που σάς στενοχωρεί; Μήπως ή συμφωνία μας δεν σας ικανοποιεί; πως ή διαμαρτυρήθηκε ζωηρά.

— Τί λέτε! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά. — 'Όχι, πρόκειται για κάτι άλλο. Είμαι στενοχωρημένος γιατί ο Βαλέντι, ο τραγουδιστής του Ζό Μπουγιόν άρρώστησε, ξαφνικά.

— Νά τον αντικαταστήσει, είπα, δεν είναι δά οι τραγουδιστές που λείπουν.

— Ναι, ασφαλώς, παραδέχτηκε, άλλ' ο Ζό Μπουγιόν είναι δύσκολος. Είναι τραγουδιστής γνωστός, δεν δέχεται ν' αντικαταστήσει έναν άλλο. 'Όσο για τους νέους, οι στήση έναν άλλο.

— 'Όταν τελείωσα, μου φάνηκε πως ή ράμπα άρχισε να ανεδοκατεβαίνει σαν τη γέφυρα ενός βαποριού σε ώρα τρικυμίας.

— 'Όρα! είπα ο Μπουγιόν δίχως κανένα σχολίο, θα ντεμποντάρετε απόψε μαζί μας στο «Εροπέες». 'Ωρδουάρ, μην άργήσετε, να πάτε εκεί μια ώρα πριν απ' την παράστασι!...

Και ξαναγύρισε στην πρόδα του.

— 'Εβέβαια... βέβαια... ψιθύρισα, προσπαθώντας να δείξω ένδιαφέρον, ενώ έβλεπα την ώρα να περνάει και είχα ακόμα κι' άλλη δουλειά.

— 'Ο συνομιλητής μου σήκωσε τα μάτια πάνω μου και με ύφος υποχρεωτικό, μου είπε:

— 'Ο θεός σου μου είπε πως έχεις φωνή. Τραγουδούσε ό,τι σ' άρεσει, νεαρέ μου. Θέλω να το διαπιστώσω και ή ίδια.

— 'Ας είναι, θα δουλέψουμε μαζί!...

— Δεν μπόρεσα τότε ν' αντισταθώ στην επιθυμία να άρπάξω το ύψαιτο της χέρι και να τή φιλήσω. 'Ο θεός μου άρχισε να γελάει και έπαιε:

— Είσαι τυχερός, Ζώρζ. 'Ελπίζω πως

— Πηγαίνετε να δήτε τον Ζό στο «'Αμπέρ». Θα σάς άκούση. Θα τον ειδοποιήσω σχετικά.

— 'Ο καλός εκείνος άνθρωπος ήταν καταχαρούμενος που είχε βρή μια λύσι. 'Επειτα έδινε φανερά την έντύπωσι πως ήθελε να μ' ευχαριστήση. Δεν μου έμενε πιά παρά να τον ευχαριστήσω και να πάω στο «'Αμπέρ».

Αυτό έκανα κι' εγώ με κάποια ανησυχία, αναρωτώντας τον εαυτό μου μήπως το διάδημά μου ήταν μια δλακεία. Μεγάλη άποστασι χώριζε το ρεπερτόριο του Ζό Μπουγιόν απ' τα τραγούδια των Φωρέ, Σούμαν, Σούμπερτ και Μπράμα, που τραγουδούσα τότε.

— 'Όσο για την αντίδρασι του θείου μου, που τού άρεσαν μόνο τα κλασσικά, δεν τολμούσα καν να τού σκεφτώ. Θα ήθελα πολύ να τον συμβουλευτώ, μά ήταν τότε σε «τουρνέ», κάπου στην Εύρώπη.

— Πάλεψα με τον πειρασμό να παίξω κορβόνα-γράμματα. Τέλος μπήκα στο μιούζικ-χάλ της 'Αβενύ Βαγκράμ.

— 'Ο Μπουγιόν με δέχτηκε άμέσως.

— Μόλις μου τηλεφώνησε ο Βαλμαλέζ. Δεν σάς γνωρίζω. Για πότε μου, τραγουδίσσατε άλλη φορά με τζά;...

— 'Όχι, ποτέ, τού απάντησα με τιμίδητα και κάποια ντροπή.

νοποιούσε ένας καλλιτέχνης, όταν όμως συνέβαινε το αντίθετο, τότε ο δυστυχισμένος αυτός αναγκαζόταν να τού σκάσει κάτω απ' τους γιουχαίσμούς και τα σφυρίγματα. Δεν υπήρχε άτυχώς μέσος όρος.

Μπρός στο ταμείο, δύο κοπέλλες συζητούσαν, πιασμένες απ' το μπράτσο, δισταζοντας δίχως άλλο να πληρώσουν τις δυο θέσεις. Δεν μπόρεσα να μην τους χαμογελάσω ένθαρρυντικά. 'Άκουσα τότε τη μια να λήη στη φίλη της:

— Είναι καλλιτέχνης, σου λέω! Μου χαμογέλασε... 'Ελα, πάμε!

— Ποτέ δεν πόθησα να φιλήσω μια γυναίκα, όσο αυτή την άγνωστη.

— 'Εντελώς χαρούμενος και γεμάτος θάρρος απ' το μικρό αυτό επεισόδιο, μπήκα στο θέατρο. Δεν άντεχα στα παρασκήνια εκείνη τη μυρωδιά απ' τα φτιασίδια, τις φωνές, τ' άσπεία, τα έκτυφλωτικά φώτα, που έκτοτε, φυσικά, τα συνήθισα. Στην άρχη όμως, αυτό σάς μεθάει. 'Εβλεπα κιόλας τον εαυτό μου μακιγιαρισμένο, να χαιρετάω το έξαλλο πλήθος, που ξεσπούσε σ' έπευφημίες, και τον φανταζόμουν σαν ένα Ζωρζ Τέλ και Τίνο Ρόσι.

— Σαν να μάντευσε τις σκέψεις μου, ήρθε κοντά μου ο Μπουγιόν και μου έδωσε μια κιθάρα.

— 'Ο Ζώρζ Γκεταρύ με τη χαριτωμένη 'Αγγλίδα συνάδελφό του Λίσιμπ Γουέμπ.

Το γελαστό πρόσωπο του Ζό Μπουγιόν συνοφρυώθηκε λιγάκι.

— Τέλος πάντων, άς είναι, θα δοκιμάσουμε. 'Εσείς, εκεί πέρα, σιωπή, φώναξε σε κάποιους μουσικούς, που έκαναν πρόδα.

— 'Ορθός στη μέση της σκηνής, μπρός στην άδειαν αϊθούσα, τραγουδούσα.

— 'Όταν τελείωσα, μου φάνηκε πως ή ράμπα άρχισε να ανεδοκατεβαίνει σαν τη γέφυρα ενός βαποριού σε ώρα τρικυμίας.

— 'Όρα! είπα ο Μπουγιόν δίχως κανένα σχολίο, θα ντεμποντάρετε απόψε μαζί μας στο «Εροπέες». 'Ωρδουάρ, μην άργήσετε, να πάτε εκεί μια ώρα πριν απ' την παράστασι!...

Και ξαναγύρισε στην πρόδα του.

— 'Εβέβαια... βέβαια... ψιθύρισα, προσπαθώντας να δείξω ένδιαφέρον, ενώ έβλεπα την ώρα να περνάει και είχα ακόμα κι' άλλη δουλειά.

— 'Ο συνομιλητής μου σήκωσε τα μάτια πάνω μου και με ύφος υποχρεωτικό, μου είπε:

— 'Ο θεός σου μου είπε πως έχεις φωνή. Τραγουδούσε ό,τι σ' άρεσει, νεαρέ μου. Θέλω να το διαπιστώσω και ή ίδια.

— 'Ας είναι, θα δουλέψουμε μαζί!...

— Δεν μπόρεσα τότε ν' αντισταθώ στην επιθυμία να άρπάξω το ύψαιτο της χέρι και να τή φιλήσω. 'Ο θεός μου άρχισε να γελάει και έπαιε:

— Είσαι τυχερός, Ζώρζ. 'Ελπίζω πως

— Θα τραγουδήσης έπειτ' από τρεις μέρες. Για την ώρα, θα παίξης. Νά ένα κοστούμι!...

— 'Απογοιτεύθηκα λιγάκι, αλλά το βαθύ μπλέ παντελόνι και το άνοιχτό μπλε σπένσερ μουδιναν άέρα κι' έτσι παρηγορήθηκα λιγάκι. 'Επειτα, οι τρεις μέρες θα περνούσαν πολύ γρήγορα. 'Ημουνά απλώς άνοητος να πιστέψω πως μπορούσα να τραγουδήσω έτσι, δίχως πρόδα.

— 'Όταν βγήκαμε στη σκηνή, ήμουνά κι' εγώ μαζί με την όρχήστρα κι' άρχισα να «τραγουδούσα» τις χορδές της κιθάρας μου με πολλή φλόγα.

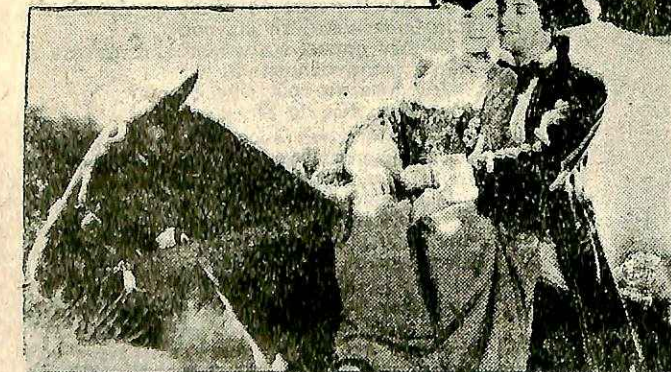
— Τέλος, ένα βράδυ, ο Ζό μου είπε, όπως το συνήθιζε, δίχως προλόγους:

— 'Αποψε τραγουδά!

Ευθύς άμέσως, τα πόδια μου που ήταν σταθερά, τάνοιωσα σαν από βαμβάκι, και ή κορυφή, άρρωστέρα που ήξερα πως την έχουν μονάχα οι κότες, μόλυνε το στόμα μου. 'Ενας ιδρώτας τροπικός έλουσε όλο μου το κορμί.

— Σημάτισα την άπλυτη πεπαιθισι πως είχα γίνει εσθνικά κι' έντελως άφρονος και πως ο κουρέας μου, για περισσότερη δυστυχία μου, μου είχε κόψει τα μαλλιά έλεινά.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

— 'Ο Ζώρζ Γκεταρύ με την ήθοποιό της Γαλλικής Κωμωδίας Ζιζέλ Καζαντεσού, στο φίλμ «Καζανόβας».

μικά, λογιστικά και την πολιτική οικονομία — άλλωστε γι' αυτό το λόγο είχα έρθει στο Παρίσι — αναγκάσθηκα να μελετώ πολύ.

— 'Η ιδέα όμως του τραγουδιστή δεν μ' έγκατέλειπε και ήμουνά σίγουρος πως ίσως μια μέρα θα γινόμουνά κάτι.

'Η Νινόν Βαλλέν

Τότε ακριβώς ο θεός μου με παρουσίασε στη Νινόν Βαλλέν. 'Ηταν μια γυναίκα επιβλητική, όχι μόνο χάρις στο πάραστη-

με άγωνία. 'Ημουνά παγωμένος. 'Η Βαλλέν είπα για τη φωνή μου πως ήταν, κατά τη γνώμη της, «ώραία», άλλ' έντελώς άκαλλιέργητη. Φυσικά!...

— 'Επειτα, ακουμπώντας το χέρι της στον άμο μου, συμπέρανε:

— 'Ας είναι, θα δουλέψουμε μαζί!...

— Δεν μπόρεσα τότε ν' αντισταθώ στην επιθυμία να άρπάξω το ύψαιτο της χέρι και να τή φιλήσω. 'Ο θεός μου άρχισε να γελάει και έπαιε:

— Είσαι τυχερός, Ζώρζ. 'Ελπίζω πως

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Το άσπράδι του αύγου θεραπεύει την αίμοφιλία

Η ανακάλυψις ενός Άγγλου γιατρού

Στους φυσιολογικούς ανθρώπους ένα μικρό κόμμα ή ένα οποιονδήποτε ελαφρύ τραύμα, είναι ένα εντελώς ασημαντό και συνηθισμένο περιστατικό, χωρίς σοβαρές συνέπειες. Το αίμα τρέχει για λίγα λεπτά, μετά πηζει, ή πληγή έπουλάνεται γρήγορα και όλα ξεχνιούνται. Στους ανθρώπους όμως που πάσχουν από αίμοφιλία, και ή παραμικρή άμυχη μπορεί να έχη καταστρεπτικές και πολλές φορές άνεπαρόδους συνέπειες. Το αίμα τους δεν πηζει εύκολα και για να σταματήσει, όταν τραυματισθούν ή κοπούν, χρειάζεται να περάσουν 30 τουλάχιστον λεπτά και σε πολλές περιπτώσεις ώρες ολόκληρες! Αυτή ή ακατάσχετη αίμορραγία, έκτός του ότι είναι δυνατόν να επιφέρη ακόμα και το θάνατο, μπορεί να προκαλέση σοβαρές και οδυνηρές άγκυλώσεις, όταν το τραύμα βρίσκεται στις κλειδώσεις (γόνατα, άστραγάλους, άγκωνες) και παραλύσει, όταν το αίμα χυθεί σε ιστούς νεύρων.

Η αίμοφιλία είναι κληρονομική άρρώστεια και μεταδίδεται από τις γυναίκες στα αρσενικά παιδιά. Το παράξενο όμως είναι ότι, ενώ στους άνδρες ή αίμοφιλία παρουσιάζεται με όλα τα συμπτώματά της, στις γυναίκες, που είναι και ο κύριος φορέας της, έκτός σπανιωμάτων εξαιρέσεων, δεν εκδηλώνεται, άλλα βρίσκεται σε μία κατάστασι ενάρετης.

Δυστυχώς, μέχρι σήμερα, ή επιστήμη δεν κατόρθωσε να βρη ένα φάρμακο αποτελεσματικό για να καταπολεμήση αυτή ή σοβαρή άρρώστεια, που κρατά σε διαρκή άγωνία και αναστάτωση χιλιάδες άσθενείς. Οι αιτίες που την προκαλούν δεν έχουν καθορισθή έπακριβώς και υπάρχουν ένα σωρό θεωρίες γι' αυτό το ζήτημα.

Έρευνες, βέβαια, γίνονται σε πολλές χώρες. Η μεγάλη δυσκολία, όμως, είναι, ότι δεν υπάρχουν πειραματόζωα. Οι άνθρωποι που πάσχουν από αίμοφιλία, λόγω των μεγάλων κινδύνων, δεν διαθέτουν εύκολα τον έαυτο τους για πειράματα, και τα ζώα, έκτός από μία σπάνια ράτσα σκυλιών «σέτερ» της Αμερικής, που παρουσιάζει μερικά συμπτώματα αίμοφιλίας, δεν προσβάλλονται απ' αυτή την άρρώστεια και δεν είναι δυνατόν να τους μεταδοθή με τεχνητό τρόπο.

Στην Αγγλία, όπου παρουσιάζονται και τα περισσότερα κρούσματα αίμοφιλίας, τον τελευταίο καιρό γίνονται σοβαρές προσπάθειες για την ανακάλυψι ενός αποτελεσματικού φαρμάκου. Ήδη οι προσπάθειες αυτές έδωσαν τους πρώτους καρπούς. Ο Άγγλος γιατρός Τάιπλορ έκανε μία εκπληκτική

ανακάλυψι. Από το άσπράδι του αύγου παρασκεύασε ένα φάρμακο, που καθώς φαίνεται, είναι το καλύτερο και το πιο αποτελεσματικό για τη θεραπεία της αίμοφιλίας.

Το φάρμακο αυτό είναι μία ουσία άβλαβής, ή οποία μπορεί να περιορίση τα συμπτώματα της αίμοφιλίας, αλλάζοντας τη σύνθεσι του αίματος του άρρώστου σε τρόπον ώστε να μπορεί να πήξη εύκολα, όπως και του φυσιολογικού ανθρώπου.

Η έπιτυχία της θεραπείας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την ποσότητα και τη σύνθεσι της δόσεως. Το σημείο αυτό είναι πολύ ουσιώδες, γιατί ή αίμοφιλία παρουσιάζεται κατά διάφορο βαθμό σοβαρότητας, τόσο μεταξύ των διαφόρων άσθενών, όσο και στον ίδιο άρρώστο ανάλογα με τις εποχές.

Το καινούριο φάρμακο από το άσπράδι του αύγου χρησιμοποιείται σαν προληπτικό μέσον, είναι εξαιρετικά εύχρηστο και καταπνίγει εύκολα ακόμα και από τα μικρά παιδιά, γιατί είναι παρασκευασμένο σε ταμπλέτες, ακριβώς όπως τα διάφορα παυσίπονα, που κυκλοφορούν στην αγορά.

Έτσι λοιπόν με την ανακάλυψι του καινούργιου φαρμάκου και τις νέες συστηματικές επιστημονικές έρευνες, που γίνονται σε όλες τις χώρες, οι αίμοφιλοι έλπίζουν πως γρήγορα θα γλυτώσουν από τα βάσανα και τους κινδύνους αυτής της άρρώστειας. Θα λείψη επί τέλους ή καθημερινή άγωνία τους μήπως χτυπήσουν πουθενά, μήπως κοπούν, που τους κρατάει σε διαρκή άνησυχία και τους έμποδίζει να έπιδοθούν άπερίσπαστοι και χωρίς φόβο στη δουλειά τους.

Ο αντίλυσοικός όρρος και ή πολιομυελίτις

Από πολλούς Αμερικανούς επιστήμονας είχε υποστηριχθή κατά το πρόσφοτο παρελθόν ότι ο αντίλυσοικός όρρος έπρωτάτευε από την πολιομυελίτιδα. Σχετικά πειράματα σε ποντικούς έγιναν πριν από λίγον καιρό στο νοσοκομείο Μισέλ Ρήζ του Σικάγου. Στους ποντικούς αυτούς έγινε πρώτα αντίλυσοικός όρρος και κατόπιν εισήχθη στον οργανισμό τους με ένεσεις ίος πολιομυελίτιδος. Οι περισσότεροι απ' αυτούς προσεβλήθησαν από την άσθένεια, πράγμα που αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει καμιά σχέση μεταξύ του αντίλυσοικού όρρου και της πολιομυελίτιδος.

Τα παιδιά που δεν τρώνε

Αν το παιδί σας δεν θέλη να φά το φαγητό του, πάχει πιθανότατα από «υποπρωτεϊναιμία» δεν έχει δηλαδή αρκετές πρωτεΐνες στη διαίτα του. Αυτό μάς λέει ο Αμερικανός δόκτωρ Μάκ Έντρου, που έχει ασχοληθή ειδικά με το πρό-

βλημα. Τα παιδιά αυτής της κατηγορίας δεν θέλουν το κρέας, τα χορταρικά, τα ζυμαρικά ή τα φρούτα, και τρώνε μόνο γλυκίσματα και γαλλατάρια. Είναι άνησυχ, κλαψάρικα, χλωμά. Δεν διορθώνονται με το μάλωμα, την απειλή ή την τιμωρία. Το γάλα περιέχει, βέβαια, πρωτεΐνες όχι όμως αρκετές για ένα παιδικό οργανισμό που αναπτύσσεται. Γι' αυτό, ο δόκτωρ Μάκ Έντρου δίνει τις εξής συμβουλές στους γονείς: «Βάλτε μπροστά στο παιδί σας κρέας ή ψάρι ή τυρί, μαζί με το γάλα ή τα φρούτα του. Αν άρνηθή αυτή την τροφή, αφήστε το να φύγη απ' το τραπέζι νηστικό, χωρίς να του κάνετε σκηνές. Πρέπει να πεινάση, και τότε θα φά ή ό ό του δίνετε. Δεν πρέπει όμως να «τσιμπή» τίποτα άνάμεσα στα κύρια γεύματα. Όταν καταλάβη πως δεν κερδίζει πια την προσοχή των άλλων με τις κακές συνήθειές του, θα διορθωθή μόνο του».

Η όρμóνη που προλαμβάνει τα κρυολογήματα

Πολλοί άνθρωποι παθαίνουν εύκολα κρυολογήματα, πονόλαιμους κι άλλες άναπνευστικές παθήσεις, γιατί δεν λειτουργεί αρκετά ζωηρά ο θυρεοειδής άδής τους. Ο δόκτωρ Μπρόντα Μπάρνες, του Πανεπιστημίου του Ντένβερ, κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα, αφού μελέτησε 234 άνομα, ηλικίας από 3½ μηνών μέχρι 80 ετών, που παρουσίαζαν έλαττωμένη αντίστασι στις άναπνευστικές μολύνσεις. Χορηγώντας τους όρμóνη του θυρεοειδούς άδένους, παρέτήρησε έλάττωσι αυτών των μολύνσεων, που διήρκεσε όσο και ή λήψις της όρμóνης. Το πρώτο πείραμά του έκανε στο γουό του, που κρυολογούσε πολύ συχνά. Έξ άλλου, με την ίδια όρμóνη, αύξησε την αντίστασι της φυσιολογικής γυναίκας του στο μικρόβιο και έπιτάχυνε τη θεραπεία της.

Χάπια κατά της λευχαιμίας

Άνεκονόηθ από τους επιστήμονες του Άντικαρκινικού Κέντρου Μερριόλ της Νέας Υόρκης ή ανακάλυψι ενός νέου φαρμάκου κατά της λευχαιμίας, που χορηγείται σε χάπια και σταματάει την πρόοδο της άνατης αυτής άσθευίας. «Μ. Ρ.» απ' την επιστημονική όνομασία του «6-μερκαπτοπουρίνη». Δεν θεραπεύει την άσθένεια, αποτελεί όμως τον πρώτο εκπρόσωπο μίας νέας οικογενείας φαρ-

μάκων, που κρύνονται από τους γιατρούς ως αξιόλογο όπλο κατά της λευχαιμίας. Δοκιμάσθηκε ήδη σε 45 παιδιά, που έπασχαν από όξεια λευχαιμία, και σταμάτησε προσωρινά την άσθένεια στα 14 απ' αυτά, καλλίτερη δέ την κατάστασι άλλων 11. Τα καλά αποτελέσματα του διήρκεσαν 6 μήνες. Δυστυχώς, δεν υπάρχει ακόμα σε αρκετή ποσότητα, για να διατεθή στο εμπόριο.

Ειδήσεις για τους καρδιακούς

Να μερικές από τις πιο ένδιαφέρουσες ανακοινώσεις, που έγιναν στο 25ον έτήσιο συνέδριο της Αμερικανικής Έταιρείας Καρδιολόγων:

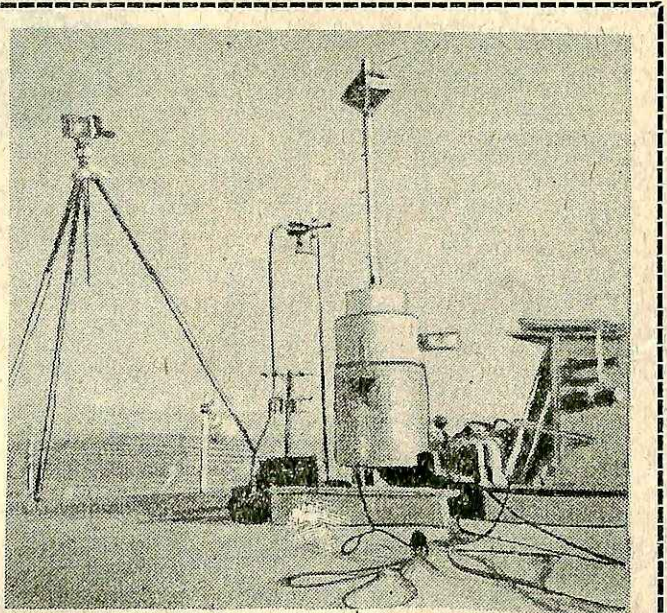
—Το ούισκυ, το παλιό αυτό και γνωστό πρακτικό φάρμακο για τη σπληνίτιδα και τις παθήσεις της σπληνίτιδας, άρτηρίας, ένεργει καταπραυντικά, και όχι προκαλώντας αύξησι της κυκλοφορίας του αίματος.

—Σε περιπτώσεις φυσιολογικής μολύνσεως του περικαρδίου, μπορεί να χρησιμοποιηθή ή έπιτυχία ένας συνδυασμός στρεπτομυκίνης με ισοαλβιδή (ριμυφόν).

—Βρέθηκε μία νέα μέθοδος εξέτασεως του αίματος, για τον έλεγχο της αποτελεσματικότητας των φαρμάκων που χορηγούνται κατά των όξων ρευματισμών. Αναζητείται δηλαδή ή παρουσία μίας πρωτεϊνικής ουσίας, που δείχνει αν οι ρευματισμοί έχουν θεραπευθή ή όχι.

Οι νικηθ ή «μελάγχωμα»

Το «μελάγχωμα» αποτελεί μία από τις κακοηθέστερες μορφές καρκίνου. Είναι ένας όγκος σκούρου χρώματος, που αρχίζει στο δέρμα και άπλώνεται ταχύτητα στο έσωτερικό του σώματος. Οι άρρωστοί δεν ζουν περισσότερο από λίγες βδομάδες. Τώρα λοιπόν, ένας γιατρός της Βοστώνης, ο δόκτωρ Σίντνεϊ Φάρμπερ, άνεκόνισε την ανακάλυψι ενός φαρμάκου που άναχαίττει κάπως αυτόν τον «καλάχοντα καρκίνο». Λέγεται «τριαιθυλοφθοροφωρμίνη», ή «αύλοου» «ΤΕΡΑ», και είναι στένός συγγενής του «λεβιζιού», που γνωστό αυτό χημικό πολεμικό άεριο. Μ' αυτό, ένας πάσχων από μελάγχωμα διατηρήθηκε στη ζωή περισσότερο από ένα έτος. Κι' άλλα δύο θύματα της άσθευίας σημείωσαν εκπληκτική καλύτερηψι, άλλα σύντομη διαρκεία.

ΟΙ «ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΜΥΤΕΣ»

Η συσκευή αυτή που βλέπετε στη φωτογραφία μας, ονομάζεται από τους Αμερικανούς επιστήμονες «ατομική μύτη» και χρησιμοποιείται για να άσφραίνονται τον άέρα της Νεβάδας, μήπως περιέχει ραδιενεργά μόρια. Δεκαπέντε σταθμοί έφοδιασμένοι με «ατομικές μύτες» περιβάλλουν σε άκτίνα 125 χιλιομέτρων το πεδίο των ατομικών δοκιμών της Νεβάδας.

Οι παραθυρεοειδείς ΑΔΕΝΕΣ

Είνε οι «άποδηχάριοι» του άσβεστίου και του φωσφόρου!

Πρό ήμερών, στις γαλλικές έφημερίδες δημοσιεύθηκε μία παράξενη είδησις. Το σώμα ένος χωρικού έγινε εαυνικά τόσο σκληρό ώστε, άγγίζοντάς το, είχε κανείς την έντύπωσι ότι άγγιζε μία πέτρα!

Σχεδόν ταυτόχρονα, οι έφημερίδες του Λονδίνου έγραψαν μία άλλη είδησι όχι λιγώτερο παράξενη. Ένας νέος από τη Σκωτία, με κανονική διάπλασι και μάλλον έλαφ άνάστημα, είχε άρχισι φαφνικά να μικραίνει!

Μολονότι πρέπει να όμολογήση κανείς ότι οι δημοσιογράφοι έχουν μία — έμφυτη ίσως — τάσι να παρουσιάζουν τα πράγματα με κάπως υπερβολικό και έντυπωσιακό τρόπο, οι δύο παραπάνω περιπτώσεις, που εύτυχώς είναι μάλλον σπάνιες, δεν έχουν τίποτα το φανταστικό.

Πρόκειται άπλώς για μία άνωμαλία των παραθυρεοειδών άδένων, των πιο μικροσκοπικών άδών των πιο ισχυρών άδένων του οργανισμού μας.

Ακριβώς το μέγεθος τους αυτό έκανε τους παραθυρεοειδείς να μείνουν άπαράτητοι από τους ανατόμους επί αιώνες και μόνο το 1880 ανακαλύφθηκε ή ύπαρξή τους. Τους βάρησαν δέ παραθυρεοειδείς, όχι γιςαν δέ λειτουργία τους έχει και μία σχέση με τη λειτουργία του θυρεοειδούς άδένου που βρίσκεται στο λαιμό του ανθρώπου, άλλα γιατί είναι τοποθετημένοι πολύ κοντά του.

Συνήθως, οι παραθυρεοειδείς είναι τέσσερις, άλλα υπάρχουν και δύο ή με τρεις μόνο ή — πιο σπάνια — με έξη.

Οι γιατροί είχαν διαπιστώσει από τα παλιά χρόνια μυστηριώδεις και περίεργες συμπτώσεις και μάλθακοιρίσεις του σκελετού των ανθρώπων ή αντίθετες άσβεστίου στον οργανισμό, με αποτέλεσμα να γίνε ο άρρωστος ύψος ή να γίνε ή άρρωστος σκληρή σαν ή άσφαλις του σκληρού σαν ή πέτρα. Δεν μπορούσαν όμως να δώσουν καμιά εξήγησι των τραμακτικών αυτών μεταμορφώσεων.

Τέλος το 1924, ένας Καναδός επιστήμων, ο καθηγητής Κόλλιπ, κατόρθωσε να απομώωση την όρμóνη των παραθυρεοειδών και να αποδείξη πόσο βασικό ρόλο παίζουν οι άδένες αυτοί στην άφομώωσι του άσβεστίου και του φωσφόρου από το σώμα μας.

Πιστεύεται γενικά ότι το άσβεστόιο και ο φωσφόρος είναι τα στοιχεία που κατασκευάζουν τα κόκκαλα και τα δόντια. Αυτό είναι σωστό. Τα στοιχεία όμως αυτά έχουν και άλλες άξιοσιμίες ή ιδιότητες. Το άσβεστόιο μάλιστα ήτοι τα νύτρα και ήνε σταθεροποιεί τη ρύθμισι των άπαράτητων για τη ρύθμισι των παλμών της καρδιάς και για την κανονική ήπιδ του αίματος. Είναι γενικά ένας «είρηνευτής» του νευρικού συστήματος.

Ο φωσφόρος, έξ άλλου, με την παρουσίαν του στα κόκκαλα, στα νύτρα, στον έγκέφαλο και στα άλλα ιστούς, παίζει σπουδαίο ρόλο στο μεταβολισμό των

κύτταρων. Τα κύτταρα, για να λειτουργήσουν κανονικά, πρέπει να βρίσκονται μέσα σ' ένα περιβάλλον έλαφρώς άλκαλικό. Ο φωσφόρος δέ ήνε έκείνος που διατηρεί αυτή την άλκαλικότητα, όταν τα κύτταρα άπειλούνται από συσσωρεύσεις όξων.

Οι παραθυρεοειδείς άδένες λοιπόν άπέδωσαν μία έπιτροπή έλέγχου, που ρυθμίζει την κατανόμη του άσβεστίου και του φωσφόρου στα διάφορα σημεία του σώματος, ανάλογα με τις έκαστοτε άνάγκες. Σημαντικές ποσότητες άσβεστίου είναι όποθηκευμένες στο σκελετό του ανθρώπου.

Πειράματα με ραδιενεργά ήσότοπα άπέδειξαν ότι το άσβεστόιο των όστων μας άνανεώνεται άδιάκοπα και δεν άποτελεί μία όριστικά σταθεροποιημένη και άδραν ήλη.

Ο σκελετός μας δηλαδή είναι ένα είδος άποθήκης της όποιας θωροή είναι οι παραθυρεοειδείς. Αν οι παραθυρεοειδείς είναι έλαττωματικοί και έπιτρέπουν σε περισσότερο ή λιγώτερο από το κανονικό άσβεστόιο να θναίν ή από την άποθήκη αυτή, οι συνέπειες μπορεί να είναι καταστρεπτικές.

Όταν οι παραθυρεοειδείς «υπερλειτουν» άφαιρούν από τα όστά τόσο μεγάλες ποσότητες άσβεστίου, ώστε αυτά γίνονται μαλακά και γάνουν το μέγεθος τους και το σχήμα τους. Το άσβεστόιο, έξ άλλου, που «κλεβεται» με τον τρόπο αυτό, δεν άποβάλλεται από τον οργανισμό, άλλα παραμένει στο αίμα και το κάνει πολύ πυκνό, προκαλώντας έτσι διαταραχές της κυκλοφορίας.

Σε σπάνιες περιπτώσεις δέ, τόσο πολύ άσβεστόιο συσσωρεύεται στις σάρκες του ανθρώπου ώστε το σώμα γίνεται σκληρό σαν πέτρα!

Όταν, άπεναντίας, οι παραθυρεοειδείς δεν λειτουργούν αρκετά έπακολουθούν οι λεγόμενες τετανικές κρίσεις, που δεν πρέπει να συγχέωνται με τον τέτανο. Το θύμα κυριεύεται από έντονους μυϊκούς σπασμούς. Υποφέρει από όδυνηρες κράμπες και τρομακτικές στην θέα συσπάσεις.

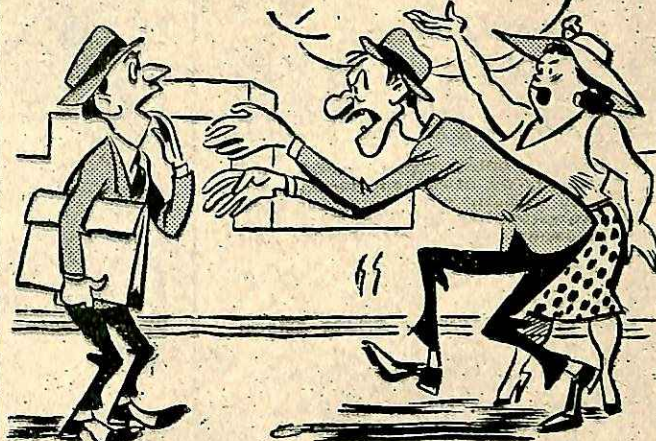
Το φαινόμενο αυτό είναι συνινό στις έγκύνους, στις όποιες φλαττώνεται το άσβεστόιο προς ώφελος του έμβρυου. Οι τετανικές κρίσεις δεν είναι σπάνιες και στα βρέφη που, όταν λείπει άσβεστόιο από τον οργανισμό τους, παθαίνουν τους λεγόμενους «παιδικούς σπασμούς». Μία θεραπεία με άσβεστόιο και παραθυρεοειδίνη κάνει συνήθως τα φαινόμενα αυτά να υποχωρήσουν αρκετά σύντομα.

Η νοβοκίνη έναντίον των πόνων του καρκίνου

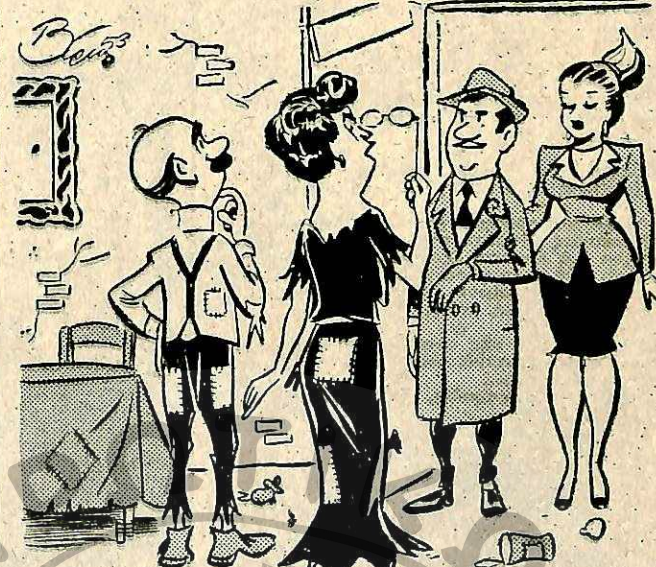
Οι επιστήμονες της νευροχειρουργικής κλινικής του πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας νοσηματοποιούν τη νοβοκίνη έναντίον των άφροήτων πόνων του καρκίνου. Στον άσθενή γίνονται ήμερωσίως τέσσερις ένεσεις στους μεταπικούς λοβούς του έγκεφάλου. Για να γίνον αυτές οι ένεσεις πρέπει προηγουμένως ν' άνοιχθούν δυο μικροσκοπικές τρυπίτσες στο μέτωπο και άκριβώς στο σημείο από όπου άρχίζουν τα μαλλιά.

Γελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Πετάχτε, κύριε, γρήγορα την τσάντα, γιατί πάσχει από μανία καταδιώξεως. Σας πέρασε γιά έφροιακό!...

— Με μεγαλομανία της Αγοράς άρραβωνιάστηκες, Ίσα-βέλλα! Τι φοβική!...

— Εύτυχώς, κόνα Μαριγώ μου, και καθούμαστε σε δπόγειο και δεν πολυκοιμάμε να τον βάλω μέσα στο σπίτι!...

Η «Θεραπεία»

Μία ομάδα από ξένους έχει πάει να επισκεφθεί ένα φρενοκομείο. Ο διευθυντής τους δείχνει κάθε τι το ενδιαφέρον. Στον κήπο, συναντούν ένα άπ' τους άρρώστους του φρενοκομείου. Κι' ο διευθυντής λέει στους επισκέπτες του:

—Ο άνθρωπος αυτός, κύριοι, αποτελεί μία ζωντανή απόδειξη της αποτελεσματικότητας των θεραπευτικών μεθόδων μας. Έχει αποκτήσει πιά απόλυτη πνευματική διαύγεια. Ξέρει ν' αναγνωρίζει οποιονδήποτε, χωρίς να κάνει ποτέ λάθος.

Και προσθέτει ύστερα, γυρίζοντας στον άρρωστο:

—Ποιος είμ' ἐγώ, αγαπητέ μου;
—Ένας ηλίθιος! απαντάει εκείνος αδιάσταχτα.

★
—Οι γείτονές μας είναι υπέροχοι άνθρωποι.
—Έτσι έ;
— Φαντασθήτε πως έκαιμαν έρvano μεταξύ τους, για να στείλουν την κόρη μου στο εξωτερικό να τελειοποιηθ στο πιάνο!

★
Σκέψεις ενός έργονή φιλοσόφου:
«Ο έρωας κάνει να περνά ο καιρός. Μά κι' ο καιρός, για να εκδικηθ, κάνει να περνά ο έρωας».

★
—Κατηγορούμενε, καταδικάζεσαι σε τριήμερο φυλάκιση!
—Ευχαριστώ, κύριε πρόεδρε, για την επείκειά σας. Θά σάς προτιμήσω και την έρχομειν φορά...

★
Συζητούν δυο δεσποινιδάρια της εποχής:
—Χαριτωμένος ο καθηγητής σου της αγγλικής!

—Αλλά και τρομερά ηλίθιος... Προχτές, άφισα έπιτήδες ανάμεσα στα φύλλα του τετραδίου μου μία έρωτική εξομολόγηση, γραμμένη αγγλικά. Την άλλη μέρα λοιπόν, μου την επέστρεψε, αφού σημείωσε με κόκκινο μολύδι όλα τα ορθογραφικά λάθη!

★
—Θέλω να μου πής πότε θά μου πληρώσης αυτόν τον λογαριασμό. Δεν μπορώ να περνά κάθε μέρα από δω...

—Ποιά μέρα ευκαιρείτε, τέλος πάντων;
—Το Σάββατο.
—Τότε να περνάτε κάθε... Σάββατο!

★
Μεταξύ παντρεμένων:
—Α! Έγώ τά πάω μία χαρά με τη γυναίκα μου. Την άφηνα να κάνει ό,τι της άρέσει.
—Κι' έσύ τί κάνεις;
—Μά κι' έγώ ό,τι της άρέσει κάνω!

★
—Αυτός ο σωφέρ δεν φτάνει που έκόνεψε να με πατήσει, αφού δεν κορνάρει, αλλά μούπε κιόλας πως είμαι βλάκας!
—Μά πως τόξερε; Σε γνωρίζει;

★
—Τι, σου πονάει το δόντι; Έμένα όταν μου πονέση, φιλώ τη γυναίκα μου κι' άμέσως μου περνά.

—Είναι τώρα στο σπίτι ή... γυναίκα σου;

★
—Μαρία, ποιόν είχες σήμερα στο σπίτι την ώρα που έλειπα;
—Κανένα, κυρία. Η εξαδέλφη μου μονάχα πέρασε μία στιγμή να με δει.

—Νά πής της εξαδέλφης σου, σαν ξαναπεράσει, πως έχασε στην κρεβατοκάμαρά το άπολυτήριο του... στρατού!

★
—Πάτερ, είναι άμαρτία τάχα, όταν ακούω να με λένε ωραία; ρωτάει τον εξομολογητή της η φιλάρεσκη άλλ' άσχημη κυρία.

Κι' ο εξομολογητής: «Άμαρτία, κόρη μου, δεν είναι. Άλλά δεν είναι πάλι καλό πράγμα να ένθαρρύνει κανείς το ψέμμα!»

★
Το ζεύγος Σκυλογατάκη μαλλώνουν από το πρωί ως το βράδυ.

—Ένας γνωστός του κ. Σκυλογατάκη χτυπάει την πόρτα του ένα πρωί.

—Είναι επάνω ο κύριος; ρωτάει την υπηρέτρια.

—Οχι, κύριε. Λείπει σε ταξίδι.

—Μπα; Ταξίδι άναψυχής;

—Δεν πιστεύω, γιατί πήρε μαζί και την κυρία!

★
—Υπάρχει, δεσποινίς, μία μικρή θέσι στην καρδιά σας για μένα;

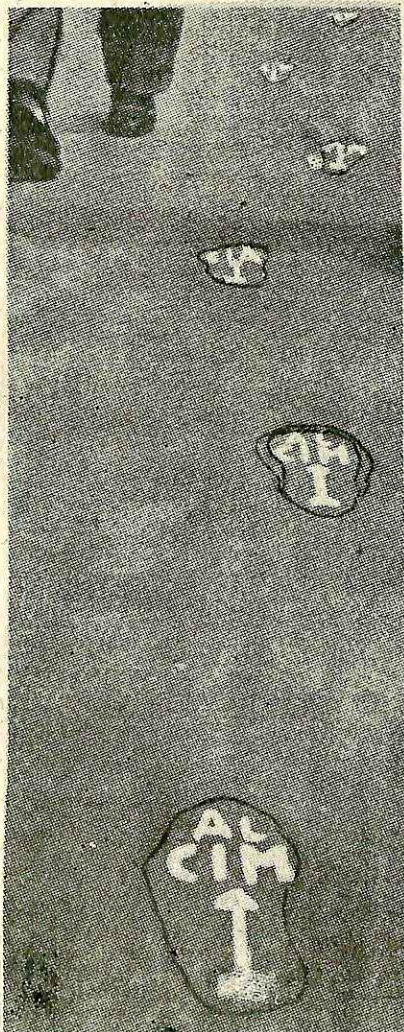
—Αυπάμαι, αλλά η καρδιά μου έχει ήδη ένα ένοικιστή.

—Α, έγω άρκούμαι και σε ύπνοικιστή!

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Το μικρό μηχανήμα που κρατάει στα χέρια της η χαριτωμένη αυτή Αμερικανίδα είναι το μικροσκοπικότερο ηλεκτρικό γραμμόφωνο του κόσμου. Κινείται με μία μικρή μπαταρία σαν αυτές που χρησιμοποιούνται για τα ηλεκτρικά φανάρια της τσέπης και δεχεται δίσκους που διαρκούν ένα λεπτό της ώρας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Είναι μερικές εβδομάδες τώρα που όλοι οι δρόμοι της Ιταλίας πρωτεύουσας γεμίζουν με τα άχνάρια των βημάτων ενός γίγαντος. Ξεκινώντας από διάφορα σημεία όλα τα άχνάρια, οδηγούν σ' ένα καινούργιο μεγάλο έμπορικό κατάστημα, που άνοιξε τελευταία. Όπως ήταν φυσικό, η πρωτότυπη αυτή ρεκλάμα σημείωσε μεγάλη έπιτυχία.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις έπιστολών

Μιλτιάδη Διαζίμη, εν πλώ: Για μένα είναι το ωραιότερο τίμημα αυτό και σάς ευχαριστώ. Η καρτ-ποστάλ εξαιρετική. Αίμ. Ράγκον, μαθητήν, Βόλον: Δεν ξέρω αν είσαι δεινός στα μαθηματικά, πάντως στην ποίη ύστερεις. Άγγελον του σκότους. Ένταυθα: Είσατε πράγματι πολύ σκοτεινός... Πέρρυν Άλοπην, Ν. Ίωνία: Πολύ φτωχό περιεχόμενο για να γίνη ένα «ιστορικό» κομμάτι. Δεν συμφωνείτε; Λάσκαρη Άναστασόπουλον, Τρίπολιν: Νά τους γράψετε στ' όνομά τους, στην όδο Σοφοκλέους 40, Λαοκόπου. Ν. Στεφανού, Πύργον: Όχι, αυτά δεν γίνονται! Σ. Άραβαντινόν, Διδάρια, Κεφαλληνία: Η στήλη αυτή δεν κάνει πολιτική. Μ. Όρφανουδάκη, Μαν. Σπυριδάκη, Γ. Πουλαδάκη, Σ. Άντωνάκη και Α. Λαζόπουλον, Χανιά Κρήτη: Οι φωτογραφίες θαυμάσιες και τις θεωρώ πολύτιμο απόκτημα. Σας στέλνω από ένα βιβλίο. Μπεν. Σουσάν, Άλεξανδρούπολιν: Οι Έθραίοι της Ελλάδος πολέμησαν πάντοτε στο πλευρό μας. Νά είσατε υπερήφανος για τους ανθρώπους της φυλής σας. Χ. Μανωλάτον, Ένταυθα: Έτσι είναι αν έτσι νομίζετε. Πώς μπορώ να σας πείσω για τον άνθρωπο αυτό; Δ. Κριθαριώτην, Πύλον: Υπάρχει ένα τέτοιο γράμμα στα γραφεία της Β. Πρεσβείας. Μπορείτε να το ζητήσετε για να το διαβάσετε επί τόπου. Κ. Σεραφείδη, Μύκονον: Δεν έγιναν ποτέ τέτοιου είδους απόψεις. Κάποιο λάθος κάνετε. Θ. Μικρόπουλον, Καστοριά: Για τους Καστοριανούς που πίστηκαν από τους Ιταλούς για την ύποθεσι Μαράθα, έχω έτοιμο κεφάλαιο. Λίγη ύπομνη. Δ. Θεοχάρην, Άδραμ Τσαταριανάκη και Κ. Βρούσην, Άλεξανδρεία: Το γράμμα σας με συγκίνησε βαθύτατα. Είσατε αληθινοί Έλληνες και καλοί φίλοι. Η διευθυνσι του «Θησαυρού» σάς ευχαριστεί. Άργύρην Πετροκόκκινον, Κάiron: Θά προσπαθώ να σας ευχαριστήσω. Με την πρώτη ευκαιρία θά σας στείλω... φωτογραφία μου! Χρ. Βλυσσίδη, Ίαπωνία: Η διευθυνσι της κ. Πόπης Κάρλα είναι αυτή: Pension Sophie, au dessus du cinema «Rialto», avenue des Français—Beyrouth—Liban. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Α. Ξένον, Καναδά: Ο Ε. Κλάρκ, πέρασε από την Ελλάδα κατά την κατοχή με το βαθμό του λοχαγού. Ναι, τον γνωρίζω πολύ καλά. Α. Φανουράκη, Αυστραλία: Τα γράμματα των ξενητεμένων Έλλήνων γίνονται ιδιαίτέρως εύπρόδεκτα. Νά γράψετε όποτε θέλετε και θά σάς άπαντώ άμέσως. Βελ. Βελισαρόπουλον, Καναδά: Σχεδόν όλοι μου γράφουν. Οι «Κατάσκοποι» θά συνεχιστούν. Η κ. Μ. Κ. έφυγε για το εξωτερικό και δυστυχώς δεν γνωρίζω τη διευθυνσι της. Γ. Χατζηδούγκαν, δημοδιδάσκαλον, Άνω Μάρη: Όλα είναι δυνατά όταν υπάρχει καλή θέλησι. Κι' αυτό θά γίνη όπωσδήποτε. Ρ. Τσίγκον, Ρόδον: Δεν υπάρχει ελπίδα προς το παρόν. Το σκάφος είχε τα στοιχεία w — 03 κι' ήταν της γερμαν. ναυτικής ύπηρεσίας της Κώ. Μ. Α. Βασιλειάδη, Ένταυθα: Ήσαν τρία παλληκάρια οι σαμποτέρ, δυο Έλληνες κι' ένας Άγγλος. Συνελήφθησαν κι' εξετελέσθησαν και οι τρεις, Σ ακραμέντο. Ένταυθα: Αυτό δεν είναι άρεκέτο. Άνήκατε σε όργάνωση ή είσατε ελεύθερος σκοπευτής; Νά μου γράψετε. Φοιτητήν, Θεσβνίκη: Κάποτε θά καταλάβετε την αλήθεια. Δεν σάς εύχομαι όμως τότε να είναι άργά. Αίμ. Κοντιδήν, Γιάννη Σκουρούλη, Κ. Γαλάτην, Άλ. Μανιάκη, Ν. Δρακόπουλον και Σοφία Π. Π.: Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον και την αγάπη σας. Οι «Κατάσκοποι» θά συνεχιστούν. Κ. Σορόν, Ένταυθα: Δεν είσατε καθόλου... σόρος, φίλε μου! Η ζωή χρειάζεται περισσότερη χαρά και λιγώτερη λύπη. Πονεμένη η τέρα, Ένταυθα: Το πιστοποιητικό είναι έτοιμο. Μπορείτε να το πάρετε από το αρμόδιο γραφείο. Φίλον του «Θησαυρού». Ένταυθα: Τα τεύχη που ζητάτε υπάρχουν όλα. Έλάτε ένα πρωί να τα πάρετε Κ. Σ. 13. Λάρισα: Όχι, ένα τέτοιο πράγμα είναι άδύνατο προς το παρόν. Άργότερα ίσως. Πάντως ευχαριστώ. Κλεάρχον Παντερμαλή, Στέφ. Μπουζάνη, Παναγιώτη Πουλάκο, Θεόδωρον Άκριδόν, Άγυσίλσον Ίωάννου, Χ. Ζαλαμάνη, Μάριον Παπών, Α. Σισάνη, Χρήστον Λαφαζάνη, Σωκ. Παπαδημητρίου, Ε. Νικάνδρον, Γεώργ. Χειλάν, Ρ. Άνταγιάνη, Τ. Σιμόπουλον, Αύρηλιον Τρακάδαν, Α. Γρηγορίου και Παντελή Ψημμένον, ευχαριστώ θερμά. Οι «Κατάσκοποι» θά συνεχιστούν. Κων. Μαυρίδη, Κων)πολιν: Ύπομνη. Ίσως άργότερα διορθωθούν τα πράγματα. Γιαννάκη Άσσυλαρίδη, Κάλυμνον: Ευχαριστώ, μικρέ μου φίλε. Νά μου άπαντήσης μόλις λάβης το βιβλίο μου.

J. B. I.

Τέρρο Μοϋρ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

— Μ' έδιωξε, Πέτρο, απ' το σπίτι της, με χέλυε, λέγοντας πως ο άντρας της και το παιδάκι της μου έδειχναν μεγάλη στοργή! Μ' έβρισε! Είναι άκαρδη και σκληρή. Βλέποντάς την να κλαίει σαν παιδί, την παρηγόρησα όσο μπορούσα και στο τέλος, νικώντας την επιμονή της, την πήρα μαζί μου στο σπίτι που έμενα. Έκει της νοίκισα μια ωραία κάμαρα και την εγκατέστησα, παρακαλώντας τη νοικοκυρά μου να την περιποιείται, όσο μπορούσε.

Ακριβώς τέσσερις μέρες αργότερα, κάποιο βράδυ, ενώ η Χριστίνα κι' εγώ καθόμασταν στην κάμαρά της και κουβεντιάζαμε, μπήκε η νοικοκυρά και μ'αφ'ησε πως η κυρία Βαρβάρα Μαρκίδου ήθελε να δει τη Χριστίνα.

Μια φωτεινή, αχτίδα έλαμψε στο βλέμμα της και άρ'ου με παρακάλεσε να πάω στο δωμάτιό μου, που επικοινωνούσε με το δικό της, είπε στη νοικοκυρά να περάσει μαζί μου.

Αφ'ησε την πόρτα που έβγαζε στο δωμάτιό της μισάνοικτη για ν' ακούσω τη συνομιλία τους.

Χριστίνα φώναζε η Βαρβάρα Μαρκίδου, μπαίνοντας, έφαγα τον κόσμο για να σε βρω κι' επί τέλους σε βρήκα!...

— Μ' έδιωξε απ' το σπίτι σου, της απάντησε εκείνη. Τι γυρεύεις τώρα από μένα;...

— Ο γυιός μου είχε αυτή τη χρυσή αλυσίδα με το μενταγυιόν και μου είπε πως του τη χάρισε πριν να φύγεις. Πού τη βρήκες;

— Ήταν πάντα δική μου και τη φορούσα από μικρή!...

— Λυπάμαι πολύ, είπε η Βαρβάρα Μαρκίδου, διατάζοντας κάπως, γιατί σ' έδιωξε μ' αυτό τον τρόπο. Άλλ' ο άντρας μου, έχει αδυναμία στα όμορφα κορίτσια κι' εσύ είσαι όμορφη κοπέλλα. Του άρεσες πολύ! Καταλαβαίνεις όμως πως εγώ λατρεύω τον άντρα μου και δεν μπορώ να ξέρω πως τον κράτησα.

— Ξέρω πολύ καλά τί έκανες για να κρατήσεις τον άντρα σου, απάντησε η Χριστίνα υπερήφανα. Έδω και είκοσι χρόνια δεν διατάσες να εγκαταλείψω την κόρη σου, σαν κάτι άχρηστο και να την εμπιστευθής σε μια χωριάτισσα, γιατί ο σημερινός άντρας σου δεν θα σε παντρευόταν, αν ήξερε πως είχες κίελας παιδί!...

Η Χριστίνα σήπασε κυττάζοντας τη Βαρβάρα Μαρκίδου, που είχε χλωμίσει και είχε τώρα μιαν έκφραση φοδισμένη.

Σαφνικά η Χριστίνα πρόσθεσε με σκληρή φωνή:

— Ναι, ξέρω πως εσύ είσαι η μητέρα μου, πως με παράτησες και πως δεν ενδιαφέρθηκες ποτέ για μένα από τότε που ξαναπαντρεύτηκες! Αν δεν ήταν η μητέρα του Πέτρου να με φροντίσει και να μ' αγαπήσει σαν παιδί της, θα είχα ίσως πεθάνει! Κι' όμως η φωνή του αίματος μιλούσε μέσα μου: Ήμουν σαν τρελή, δεν ποθούσα παρά να σε βρω, να σε οφίξω στην αγκαλιά μου! Θέλησα ακόμα ν' αυτοκτονήσω... Τί βλακεία!...

— Έδω τώρα δεν ήρθες με την πρόφαση της χρυσής αλυσίδας. Θυμήθηκες πως ήμουν κόρη σου και φοβήθηκες μήπως τα π' όλα στον άντρα σου και σ' εγκαταλείψω!...

— Χριστίνα, παιδί μου, ψέλλισε η Βαρβάρα, Μαρκίδου, άφασε με να σου εξηγήσω!...

— Όχι, τί δέκοψε η Χριστίνα, φύγε τώρα, φύγε!...

— Δεν μπορείς να με καταλάβεις... ψιθύρισε η Βαρβάρα. Αγαπάω, Χριστίνα! Έσύ δεν ξέρεις τί θα π' αγαπή!...

— Έσύ δεν τί γνωρίζεις ποτέ σου την αγάπη και μόνο τον οίκτο μου προκαλείς!...

Η Βαρβάρα Μαρκίδου, αμίλητη, έφυγε σε λίγο απ' το δωμάτιο. Τότε πλησίασε τη Χριστίνα κι' εκείνη έπεσε στην αγκαλιά μου κλαίγοντας.

— Πέτρο, φώναζε μέσ' στα δάκρυά της, όταν σκέπτομαι πως θα γυρίσα όλο τον κόσμο για να τη βρω, να τη συγκλώσω, να την αγαπήσω και να τη φωνάζω μητέρα!...

Σιγά-σιγά οι λυγμοί της έπαψαν κι' η αναπνοή της έγινε πιο κανονική. Έπειτα κυττάζοντας με τρυφερά, μου είπε σιγά:

— Πέτρο, τί γυρεύουμε σ' αυτή την πολιτεία; Ας γυρίσουμε γρήγορα στο σπίτι σου. Θέλω τόσο πολύ να φιλήσω τη μητέρα σου!

— Ναι, αγάπη μου, της απάντησα. Θα φύγουμε άποψε κίελας για να της πούμε πως αγαπιόμαστε, πως θ' αγαπιόμαστε πάντα και πως θα γίνης η γλυκειά σύντροφος της ζωής μου! Και την έσφιξα στην αγκαλιά μου.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Όταν σκέπτομαι πως θα γυρίσα όλο τον κόσμο για να τη βρω και να τη φωνάζω μητέρα!... είπε η Χριστίνα.

ΕΙΧΑΜΕ μεγαλώσει μαζί στο ίδιο σπίτι κι' άς μην ήμασταν αδελφία. Αγαπούσα τη Χριστίνα δίχως να το ξέρω. Τό αισθάνθηκα μόνο την ημέρα που μου είπε πως ήθελε να φύγει. Τότε κατάλαβα πως δεν μπορούσα να ζω μακριά της. Έκείνη όμως μου απάντησε κλαίγοντας, πως έπρεπε να φύγει άπω-δύσσο.

Αγαπούσα τη Χριστίνα τόσο πολύ, που άποφάσισα να εγκαταλείψω τα χτήματά μου και τη μητέρα μου, που τόσο τη λατρεύα.

Έτσι θα μπορούσα να την παρακολουθώ στην πολιτεία, που θα πήγαινε και να τη βοηθώ αν ποτέ χρειαζόταν τίποτα.

Η Χριστίνα δεν φάνηκε να ύποπτη πολύ, εγκαταλείποντας το σπίτι μας. Είχε γίνει μια άλλη γυναίκα από τότε που μια καινούργια φλόγα έκαιγε στην καρδιά της. Ήταν τόσο ωραία, την αγαπούσα τόσο πολύ, που πολλές φορές στο διάστημα του ταξιδιού, προσπάθησα να την πείσω να ξαναγυρίσω πίσω.

Μά ήταν ανένδοτη.

Όταν φτάσαμε στην πολιτεία, βρήκα δουλειά ως εργάτης σε κάποιο εργοστάσιο και η Χριστίνα μπήκε καμαριέρα σ' ένα σπίτι. Υπέφερα κι' εγώ και η μητέρα μου απ' την άπουσία της. Έκείνη την θεωρούσε σαν κόρη της κι' εγώ σαν αδελφή μου.

Ήταν ένα καλοκαιριάτικο δειλινό. Είχα να δω τη Χριστίνα άπο έδω κι' ένα μήνα κι' άνποσυχούσα. Όταν βγήκα απ' το εργοστάσιο, τράβηξα άμέσως για το σπίτι, όπου εργαζόταν. Έκεί περίμενα πολλή ώρα με την έλπιδα πως η Χριστίνα θα φαινόταν.

Είχε σχεδόν νυχτώσει, όταν την είδα να βγαίνει και να προχωρά βιαστικά. Την παρακολούθησα από μακριά και την είδα να μπαίνει σ' ένα φαρμακείο, να βγαίνει σε λίγο από εκεί και να τραβάει στο δημόσιο πάρκο, που ήταν έρημο εκείνη την ώρα. Ο φόδος μ' έκανε να τρέξω κοντά της, δίχως όμως να την πλησιάσω πολύ!...

Με τρόμο τότε πρόσεξα πως η Χριστίνα έθγαλε ένα σωληνάριο άπο την τσάντα της, πήρε μια παστίλια και την κατάπιε. Ήταν έτοιμη να πάρη και δεύτερη, όταν παρουσιάσθηκα μπροστά της.

— Πέτρο!... φώναζε όταν με είδε. Τί γυρεύεις έδω;...

— Τί ήταν αυτό που πήρες; τη ρώτησα άνησυχος, πιάνοντάς την άπο τα χέρια.

— Λουμινά!... μου απάντησε μηχανικά κι' έπεσε στην αγκαλιά μου, κλαίγοντας.

— Γιατί, Χριστίνα; Γιατί, αγάπη μου; την ρώτησα.

Οι ένορκοι: Κυρία Πρόεδρε, βγάλαμε δημοφώνως την άπόφασή μας: Η κατηγορουμένη είναι άθώα!...

M. ΓΑΛΛΙΑΣ

Μερικοί υποστηρίζουν ότι πρέπει να είναι νέγρος αυτός που θα σφάζει το κουνέλι...

Η ΑΜΕΡΙΚΗ, χώρα των προλήψεων!

Το μάτι του πεθαμένου και το πόδι του κουνελιού

ΣΕ καμμία χώρα δεν υπάρχουν τόσες προλήψεις όσο στην Αμερική. Οι Αμερικανοί, μάλιστα, μανιακοί όπως πάντα για τους αριθμούς, περιέλαβαν και τις προλήψεις στον κύκλο των στατιστικών έρευνών. Έτσι, μια πρόσφατη στατιστική μας πληροφορεί ότι στην πολιτεία της Λουιζιάνας επικρατούν 1600 είδη προλήψεων, στη Νεμπράσκα 2.000 και στο Κεντάκυ 4.000!

Παρά την εξοικολογητική εκλάτρευση της επιστήμης και την προσπάθεια των σχολείων να δώσουν στους ανθρώπους θετικές εξηγήσεις για το καθετί, οι προλήψεις κερδίζουν στις αγροτικές περιοχές όλοένα περισσότερους οπαδούς.

Είναι γνωστό ότι, κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ο σημερινός αμερικανικός Πρόεδρος είχε πάντα στην τσέπη του ένα γυμνό νόμισμα, που το έπιανε νευρικά πριν από κάθε επίκεινη επιχείρηση. Ένας άλλος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, ο Ουίλσον, πίστευε ότι ο αριθμός 13 του έφερε γαμήλι και σε διάφορα διεθνή συνέδρια φρόντιζε ώστε, οι σύνεδροι να είναι 13!... Το 13 ήταν επίσης ο τυχερός αριθμός του διασημού Αμερικανού υπερσώστρου Ζήγκφιλντ, που άλλαζε έργο κι έφευγε για περιοδεία μόνον στις 13 του μηνός.

Μπορεί να πη κανείς ότι οι προλήψεις ρυθμίζουν στην κυριολεξία τη ζωή των Αμερικανών. Οι ήθοιοι του κινηματογράφου, οι αθλητές και οι επιχειρηματίες στοιχημάτων σέβονται πάντοτε τις καθιερωμένες προλήψεις. Στα τυχερά παιχνίδια π.χ. οι Αμερικανοί θεωρούν γρουσουζίκιο το χαρτονόμισμα των 2 δολαρίων επειδή είναι σπάνιο.

Το πιο γουρλίδικο αντικείμενο στην Αμερική είναι το πόδι του κουνελιού. Ως γνωστό, το κουνέλι είναι εξαιρετικά γόνιμο και θεωρείται ως σύμβολο ευημερίας. Έξοχα εκατομμύρια λοιπόν, Αμερικανών έχουν πάντα μαζί τους το μπροστινό άριστερό πόδι ενός κουνελιού. Αυτό το κουνέλι πρέπει να σφαχτεί μεσάνυχτα πριν γέννηση το φεγγάρι, κοπτά σε μία έκκληση!

Οι μαγικές όμως ιδιότητες του ποδιού αúξανουν, αν το «σφαδέμιο» έγινε Παρασκευή που κατά τύχη ήταν και 13 του μηνός. Επίσης οι Ιδιότητες του ποδιού αúξανονται με τον σφαγέα. Μερικοί υποστηρίζουν π.χ. ότι πρέπει να είναι νέγρος, ενώ άλλοι τον θέλουν άγριο καβαλλάρη με κόκκινα μαλλιά!

Οι έμποροι ποδιών κουνελιών κάνουν

χρυσές δουλειές και ιδιαίτερα κάποιος Τσάρλς Μπέντ στη Νέα Υόρκη. Κάθε χρόνο αυτός ο «βασιλεύς των κουνελιοποιών» — όπως τον ονομάζουν — αποστέλλει περίπου ένα εκατομμύριο πόδια στις διάφορες πόλεις των Ηνωμ. Πολιτειών. Η τιμή των ποικίλλει από μερικά σεντς έως δέκα δολάρια.

Ατέλειωτος και σκοτεινός είναι και ο κατάλογος των δυσάρεστων γεγονότων, που θεωρούνται σαν γρουσουζίκια. Σε μία πολιτεία της Αμερικής π.χ. το σκότωμα ενός γλάρου θεωρείται σαν προμήνυμα εθνικής συμφοράς. Οι κάτοικοι της Ινδιάνας, έξω άλλου πιστεύουν πως άμα δουν την Παρασκευή στον δρόμο μαύρο γάτο θα παθουν κάποιο μεγάλο κακό. Η πρόληψη αυτή, είναι βαθιά ριζωμένη μέσα τους.

Εκτός από ελαχίστους Αμερικανούς που θεωρούν το 13 ως γουρλίδικο αριθμό, οι περισσότεροι τον έχουν για γρουσουζίκιο. Όταν μάλιστα η 13η του μηνός τυχαίνει να είναι Παρασκευή, χιλιάδες άνθρωποι δεν πηγαίνουν στη δουλειά τους. Άλλοι δεν υπογράφουν αυτή τη μέρα συμβόλαια και πολλοί λίγοι μπαίνουν σ' ένα κατάστημα για ν' αγοράσουν κατί.

Την πρόληψη του αριθμού 13 σέβονται και πολλοί Αμερικανοί αρχιτέκτονες. Γι' αυτό το 13ο πάτωμα των ουρανοξύστων που χτίζουν το ονομάζουν «12 Β» και το ίδιο κάνουν και στην αριθμολογία των δωματίων. Στο Σικάγο έξω άλλου, όταν γύρω από ένα τραπέζι εστιάτοριο καθίσουν 13 άτομα, το γκαρσόν βάζει κοντά τους έναν ψευτικό κύκλο για να γίνουν δεκατέσσερις!

Οι μάγοι, οι χειρομάντις, οι νέγροι «σφοί» και οι αστρολόγοι έχουν στην Αμερική τεράστια πελατεία. Ο κόσμος πιστεύει στο «άγνωστο».

Πολλοί από αυτούς πωλούν παράξενα ύγρα, μικρά φυλαχτά και μυστηριώδεις σκόρες, που έχουν δίδει μαγικές ιδιότητες. Με το «μάτι του πεθαμένου» π.χ., που κοστίζει περί τα 10 δολάρια, ένας Αμερικανός σίγουρος μπορεί να είνε σίγουρος για την άγνη της γυναίκας του... ή να κατακτήσει τις γυναίκες των άλλων...

Στην Αμερική, υπάρχουν 20 χιλιάδες αστρολόγοι και έχουν περίπου 6 εκατομμύρια οπαδούς, που ρυθμίζουν τη ζωή τους σύμφωνα με τις συμβουλές τους που τις δίνουν καθημερινώς.

Αξίζει να αναφέρουμε ότι μία πελατσία κάποιου διασημού αστρολόγου των Ηνωμ. Πολιτειών περιέμενε... δέκα χρόνια για να παντρευτεί επειδή το ωροσκόπιο της δεν ήταν ευνοϊκό. Έξω άλλου, πολλοί Αμερικανοί που γεννήθηκαν κάτω απ' τον ίδιο αστερισμό έχουν ιδρύσει ειδικές λέσχες, που έχουν το όνομα του ζωδίου τους. Έτσι, υπάρχουν η Λέσχη των Ταύρων, των Διδύμων, των Σκαρπιών, των Ιχθύων και όλου του ζωδιακού κύκλου.

Σ' όλη την Αμερική κυκλοφορούν 12 αστρολογικά περιοδικά, από τα οποία το ένα έχει μισό εκατομμύριο και περισσότερα αναγνώστες.

Επίσης, 400 ημερήσιες εφημερίδες αφιερώνουν ειδική στήλη σε αστρολογικές προβλέψεις. Μία αμερικανική εφημερίς που έλασε κάποτε να δημοσιεύσει το καθημερινό της ωροσκόπιο, έλαβε την άλλη μέρα απ' τους αναγνώστες της εξακόσιες επιστολές διαμαρτυρίας!

Άλλοτε πάλι ένα αστρολογικό περιοδικό δεν κυκλοφόρησε εγκαίρως εξαιτίας μιας απεργίας. Αυτή η καθυστέρηση εξαργύωσε τόσο πολύ τους αναγνώστες του, που έκαμαν... συλλαλητήριο διαμαρτυρίας κάτω απ' τα γραφεία του!

Μία... παραγωγική γυναίκα

Κάποια Ίρμα Γκρίνερ, στο Πίτσμπουργκ της Αμερικής, ηλικίας 49 ετών, έφερε στον κόσμο τελευταίως το 19ο και το 20ο παιδί της, δίδυμα. Προηγούμενος, είχε αποκτήσει δίδυμα άλλες τέσσερις φορές, 3 δε ετών έγινε μητέρα τριδύμων. Οι πιθανότητες της αποκτήσεως δίδυμων, έχουν υπολογισθεί σε 90 έναντι μιας, των τριδύμων δε σε 9.000 έναντι μιας.

Η «ΡΟΥΤΙΝΑ» και το άπρόοπτο

Υπάρχουν γυναίκες που δεν νοιώθουν τη ζωή παρά σαν μία αδιάτακτα ήμερη. Θέλουν να τη βλέπουν όλα γύρω τους τακτικά και προσεγμένα. Η ζωή τους κυλάει πάνω σ' ένα ώριμο πρόγραμμα. Τίποτε δεν μπορεί να τις κερδίσει να ξεφύγουν απ' αυτό. Περισσότερο από όλα τις ενοχλεί το άπρόοπτο. Κι' αυτό ακόμη το ευχάριστο άπρόοπτο. Γιατί εκείνο που τις γοητεύει είναι το ότι έχουν προσκεχθεί και προκαθορίσει τα πάντα. Στο αντίθετο στρατόπεδο βρίσκονται οι γυναίκες που απεχθάνονται τα προκαθορισμένα προγράμματα και τα λεπτομερή σχέδια. Κι' όταν ακόμη είναι υποχρεωμένες να προσκεχθούν κάτι, αφήνουν πάντα την πόρτα ανοικτή για το άπρόοπτο. Γιατί αυτό είναι που τις κάνει να βρίσκουν ενδιαφέρον στη ζωή. Μία ζωή χωρίς άπρόοπτα τους φαίνεται πεζή, μονότονη, άνηρη.

Μία γυναίκα της πρώτης κατηγορίας θα ήταν ιδεώδης σύζυγος για έναν υπάλληλο και γενικά για έναν άνθρωπο με σταθερά εισοδήματα, ενώ θα έκανε δυστυχισμένον έναν άλλο με έλευθερο επάγγελμα.

Μία γυναίκα της δεύτερης κατηγορίας, αντίθετα, θα ταίριαζε σ' έναν άνθρωπο με έλευθερο επάγγελμα, αλλά θα έκανε δυστυχισμένον έναν υπάλληλο, ακόμη και στην περίπτωση που οι αποδοχές του θα ήταν αρκετά σημαντικές.

Η γυναίκα που αγαπάει την τάξη και τη σταθερότητα βλέπει στον υπάλληλο τον ιδεώδη σύζυγο, γιατί της δίνεται η ευκαιρία να ασκήσει τις έμφυτες αρετές της που την οργώνουν προς την τάξη και τη μεθοδική αντιμετώπιση των διαφόρων ζητημάτων και περιστάσεων της ζωής.

Εκείνη που επιζητεί η γυναίκα αυτής της κατηγορίας είναι το να αισθάνεται τον έαυτο της ασφαλισμένη, όχι μόνο στο παρόν, αλλά και στο μέλλον.

Ο πνευματώδης Γάλλος συγγραφέας Μωρίς Ντονναι την παρομοίασε με ένα δοξαριοειδές δοχείο, αφού χτίσει το δοξαριο, κλεινεται μέσα σ' αυτό και δεν αισθάνεται ούτε την επιθυμία ούτε την περιέργεια να ιδεί τι βρίσκεται πέρα.

Αν δεν αισθάνεσαι πως ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία, πρέπει να σκεφθείτε πολύ προτού αποφασίσετε να πάρετε έναν υπάλληλο. Πριν από όλα θα πρέπει να έχετε τη θέληση και τη δύναμη να κόψετε τα φτερά σας, και ν' απαρνηθείτε προκαταβολικά τα όνειρα και τους πόθους σας.

Ο υπάλληλος, με τη σταθερότητα της θέσεως του, θα σας δώσει αναμφισβήτητο το αίσθημα της ασφαλείας. Αλλά θα σας παρασώσει χωρίς να τα καταλάβετε στη ρουτίνα της δικής του ζωής και θα μαρνήν τους ενθουσιασμούς σας.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως η ζωή δεν μπορεί να είναι ευχάριστη μαζί του. Το αντίθετο, μάλιστα, φαίνεται πως είναι σωστό. Γιατί η ζωή του υπαλλήλου παρέχει ανέσεις που δεν θα μπορούσε να τις βρείτε πουθενά αλλού. Μέσα σ' αυτή την ύπαρξη θέσις για όλα: για την οικογενειακή ατμόσφαιρα, για τις

κοσμικές συναναστροφές, για τις διασκεδάσεις, για τις εκδρομές κτλ. Μόνο για ένα πράγμα δεν θα βρείτε θέσις: για το άπρόοπτο, για το όνειρο, για τη μικρή ή μεγάλη παρέρκλιση από τη ρουτίνα, για τη «φυγή», που δίνει γεύσι και αξία στη ζωή.

Ας περάσουμε τώρα στα έλευθερα επαγγέλματα.

Παίρνοντας έναν άντρα, παντρεύεστε μαζί και το επάγγελμά του. Αυτό είναι αυτονόητο.

Στο έλευθερο επάγγελμα δεν υπάρχει ούτε σταθερότητα, ούτε απάρχει ούτε σταθερότητα, ούτε απάρχει. Εκείνο που το χαρακτηρίζει είναι η διαρκής προστάθεια. Τα επαγγέλματα αυτά προϋποθέτουν μία αγωνιστική διάθεση και μία εμψυχή μαχητικότητα. Αλλά επίσης εμψυχή μαχητικότητα αποστροφή προς και μία μονοτονία, τη ρουτίνα. Στην περιοχή των το άπρόοπτο κυριαρχεί απόλυτα. Κι' αυτό το άπρόοπτο μπορεί να είναι η ευχάριστη ή δυσάρεστη.

Και αυτό το άπρόοπτο, ευχάριστη στεί έναν μεγάλο κύκλο γυναικών, στεί επιζητούν τις περιπέτειες.

Είσοσας πλασμένη για να ενώσετε τη ζωή σας μ' έναν άνθρωπο, που αισθάνεται την επιθυμία και τη διαίσησιν να μην αφήσει με τη χέρια να μη δημιουργήσει με τη χέρια να του τη ζωή του και που θέλει να σπριζείται μόνον στα δικά του πόσπριζα, εκτετα τα χέρια του για κική ανταπόκριση όλα τα άπρόοπτα ν' αντιμετωπίσει με προκύψουν από μια που μπορούν να προκύψουν από μια πρότερο κατάσταση. Μπορείτε να προσομοιωθείτε μέσα στο κλίμα αυτής ορμωσθείτε πάλης και να την της αδιακόπτης ολοκληρωτικά; εναντιονοίστε, ζήτημα αυτό επικά: Πάνω στο στερεό αντλήσεις.

Πάνω στο στερεό αντλήσεις. Πολλές φορές υπολογιζείται η άξια των αντιθέσεων, που, σύμφωνα με μία ώριμη αντίληψη, οδηγούν στην άριστη.

Οι υποστηρικτές της άξιας άξιας παρατηρούν τα εξής: Ο άντρας που ρέπει από ιδιοσυγκρασία προς την ρουτίνα έχει ανάγκη από μια ενθουσιαστική και δυνάμει από μια ναυική γυναίκα, που θα του δείξει τον δρόμο της δράσεως και της προόδου.

Η αντίθετα: Ο άντρας που είναι τολμηρός και δραστήριος έχει ανάγκη από μια ήδραστη γυναίκα, που θα τον περιορίσει στην ορμή του και θα τον φουλάξει από πολλά ατοπήματα και κινδύνους.

Τίποτα δεν είναι περισσότερο βλαβερό και επικίνδυνο από την έβλαβερό και αντίληψων όπως αυτές πικράτουν.

Μόνον η απόλυτη ψυχική αρμονία, μόνον η ταυτότητα του χαρακτήρος, μόνον η δώση την ευτυχία στην ευγχαυμ ζωή. Η αντίθεση, όμως, μπορεί να δώσει την ευτυχία στην ευγχαυμ ζωή.

Αλλά θα σας παρασώσει χωρίς να τα καταλάβετε στη ρουτίνα της δικής του ζωής και θα μαρνήν τους ενθουσιασμούς σας. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, πως η ζωή δεν μπορεί να είναι ευχάριστη μαζί του. Το αντίθετο, μάλιστα, φαίνεται πως είναι σωστό. Γιατί η ζωή του υπαλλήλου παρέχει ανέσεις που δεν θα μπορούσε να τις βρείτε πουθενά αλλού. Μέσα σ' αυτή την ύπαρξη θέσις για όλα: για την οικογενειακή ατμόσφαιρα, για τις

κοσμικές συναναστροφές, για τις διασκεδάσεις, για τις εκδρομές κτλ. Μόνο για ένα πράγμα δεν θα βρείτε θέσις: για το άπρόοπτο, για το όνειρο, για τη μικρή ή μεγάλη παρέρκλιση από τη ρουτίνα, για τη «φυγή», που δίνει γεύσι και αξία στη ζωή.

Ας περάσουμε τώρα στα έλευθερα επαγγέλματα. Παίρνοντας έναν άντρα, παντρεύεστε μαζί και το επάγγελμά του. Αυτό είναι αυτονόητο. Στο έλευθερο επάγγελμα δεν υπάρχει ούτε σταθερότητα, ούτε απάρχει ούτε σταθερότητα, ούτε απάρχει. Εκείνο που το χαρακτηρίζει είναι η διαρκής προστάθεια. Τα επαγγέλματα αυτά προϋποθέτουν μία αγωνιστική διάθεση και μία εμψυχή μαχητικότητα. Αλλά επίσης εμψυχή μαχητικότητα αποστροφή προς και μία μονοτονία, τη ρουτίνα. Στην περιοχή των το άπρόοπτο κυριαρχεί απόλυτα. Κι' αυτό το άπρόοπτο μπορεί να είναι η ευχάριστη ή δυσάρεστη.

Και αυτό το άπρόοπτο, ευχάριστη στεί έναν μεγάλο κύκλο γυναικών, στεί επιζητούν τις περιπέτειες. Είσοσας πλασμένη για να ενώσετε τη ζωή σας μ' έναν άνθρωπο, που αισθάνεται την επιθυμία και τη διαίσησιν να μην αφήσει με τη χέρια να μη δημιουργήσει με τη χέρια να του τη ζωή του και που θέλει να σπριζείται μόνον στα δικά του πόσπριζα, εκτετα τα χέρια του για κική ανταπόκριση όλα τα άπρόοπτα ν' αντιμετωπίσει με προκύψουν από μια που μπορούν να προκύψουν από μια πρότερο κατάσταση. Μπορείτε να προσομοιωθείτε μέσα στο κλίμα αυτής ορμωσθείτε πάλης και να την της αδιακόπτης ολοκληρωτικά; εναντιονοίστε, ζήτημα αυτό επικά: Πάνω στο στερεό αντλήσεις. Πολλές φορές υπολογιζείται η άξια των αντιθέσεων, που, σύμφωνα με μία ώριμη αντίληψη, οδηγούν στην άριστη.

Τ' αλογα που κέρδιζαν ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟ...

Τ'ά έβλεπε στ' όνειρό του!

ΠΟΣΟΙ από τους χιλιάδες μανιώδεις παίκτες του ιπποδρόμου δεν θα ζήλευαν τον Τζόν Γκόντλεϋ. Ο Άγγλος αυτός έχει, ή μάλλον είχε, την καταπληκτική ιδιότητα να βλέπει στο όνειρό του από ημέρες πριν το άλογο που θα κέρδιζε στις κούρσες!

Το γεγονός αυτό φαίνεται στην αρχή απίστευτο και όμως είναι αληθινό. Ο Άγγλικός τύπος και η βρετανική εταιρεία Ψυχικών Έρευνών ασχολήθηκαν πολύ με την παράξενη αυτή περίπτωση, που την βεβαιώνουν άλλωστε πολυάριθμοι και καθ' όλα αξιόπιστοι μάρτυρες.

Ο Γκόντλεϋ είδε το πρώτο του «προφητικό» όνειρο στις 8 Μαρτίου του 1946.

Ήταν τότε φοιτητής στην Όξφορντ. Με τ' αλογα και τον ιπποδρόμο δεν είχε και τόσο μεγάλες... σχέσεις. Η ημέρα του πέρασε όπως συνήθως με το διάβασμα και τη συντροφιά των συμφοιτητών του.

Τη νύχτα όμως είδε ένα παράξενο όνειρο στον ύπνο του. Είθε πώς ήταν πρσι και πως διάβασε στις εφημερίδες ότι τα αλογα «Μπένταλ» και «Ζουλαντέν» κέρδισαν στις κούρσες. Το γεγονός αυτό του έκανε εντύπωση και την άλλη μέρα το διηγήθηκε στους φίλους του. Οι περισσότεροι όμως γέλασαν και άρχισαν να τον κοροϊδεύουν. Για καλό και για κακό όμως τον συμβούλεψαν να παίξει μία λίρα σ' αυτά τ' αλογα. Έτσι και έγινε.

Την άλλη μέρα λοιπόν έσκασε η μπόμπα! Ο «Μπένταλ» και ο «Ζουλαντέν» πραγματικά κέρδισαν!... Φαντασθείτε τώρα τί έγινε στην Όξφορντ.

Ύστερ από λίγον καιρό ο Γκόντλεϋ έφυγε για την Ιρλανδία, για να περάσει τις διακοπές του μαζί με τους δικούς του. Το όνειρο που είχε δη στην Όξφορντ είχε κιόλας ξεχαστεί.

Μία βραδυά όμως είδε πάλι στον ύπνο του ότι ένα άλλο άλογο θα κέρδιζε στις κούρσες. Το όνομα, που είδε τότε ήταν τελείως άγνωστο και ούτε καν ήξερε αν υπάρχει τέτοιο άλογο στον ιπποδρόμο.

Όταν την άλλη μέρα κατέβηκε να πάρη το πρώτο του, διηγήθηκε το όνειρο στους δικούς του και τους είπε και την ιστορία του προηγούμενου στην Όξφορντ. Όλοι βέβαια παραξενεύτηκαν. Πώς όμως θα μάθαιναν αν υπήρχε τέτοιο άλογο; Οι εφημερίδες έρχοντοσαν πολύ άρτια στο χωριό τους και το τηλεγραφείο ήταν αρκετά μακριά.

Η περιέργειά τους όμως ήταν άκατανίκητη!

Πηγαίνουν λοιπόν στην πιο κοντινή πόλη και μαθαίνουν ότι πραγματικά ένα τέτοιο άλογο έτρεχε εκείνη την ημέρα. Το βράδυ έρχονται και τα τελευταία νέα. Το όνειρο του Γκόντλεϋ βγήκε σωστό! Το άλογο που είδε στον ύπνο του είχε έρθη πρώτο.

Από τότε, κατά καιρούς, ο Γκόντλεϋ έβλεπε παρόμοια όνειρα και πάντα, εκτός από δυο φορές, έδωαιναν αληθινά. Ο τύπος πληροφορήθηκε την καταπληκτική ιδιότητά του και πρώτη η μεγάλη εφημερίδα «Νταϊλντ Μίρρορ» έστειλε ένα ρεπόρτερ να του πάρη συνέντευξη, που δημοσιεύθηκε σε λίγες μέρες με έναν μεγάλο και χτυπητό τίτλο.

Από τότε ο Γκόντλεϋ και τα όνειρά του έγιναν πασίγνωστα στην Αγγλία. Άρχισε δε να παίρνη επιστολές κατά εκατοντάδες. Για ένα ώριμομένο χρονικό διάστημα έπαιρνε 200 γραμμάρια την ημέρα. Όλοι του ζητούσαν να τους πη το όνειρο που θα δει πριν από την κούρσα και του προσέφεραν ο καθένας κι' από ένα δώρο.

Αλλά λεφτά για να πείξουν μαζί, άλλοι ποσοστά στα κέρδη, άλλοι πολυτίμα δαχτυλίδια, κορσίνες με διαμάντια και διάφορα άλλα κοσμήματα.

Ο Γκόντλεϋ όμως τα αρνήθηκε όλα αυτά και το μόνο που επιθυμούσε ήταν να δει ένα όνειρο πριν από το «Γκράν Πρι» να

Ο Γκόντλεϋ είδε στ' όνειρό του ότι ένα άλογο θα κέρδιζε στις κούρσες...

παίξει το αλόγο του, να γίνη πλούσιος και ν' αποσπάρη πιά ήυχους από πατρικό του χτήμα.

Ο Γκόντλεϋ για να αποδείξει σε μερικούς δύσπιστους φίλους του ότι πραγματικά έβλεπε τέτοια όνειρα και ότι όλα αυτά δεν ήταν ένα συνηθισμένο ντενσάμα, έγραφε ό,τι όνειρο έβλεπε σε ένα χαρτί, το σφραγίζει και το παρέδιδε σε αξιόπιστους και σοβαρούς φίλους. Έτσι κανείς πιά δεν αμφισβήτησε την καταπληκτική ιδιότητά του. Αντίθετα η Εταιρεία Ψυχικών Έρευνών εξέτασε την περίπτωση και έδωσε μια σειρά από εξηγήσεις σ' αυτό το παράξενο φαινόμενο.

Ασφαλώς θα έχετε την περιέργεια να μάθετε τί απέγινε ο Γκόντλεϋ. Δυστυχώς, από πολλών καιρό έπαψε να βλέπει τέτοια όνειρα, και η τύχη δεν του χαμογέλασε και τόσο πολύ.

Κέρδισε βέβαια λίγα χρήματα, δεν μπόρεσε όμως να κερδίση το «Γκράν Πρι» και να εξασφαλίση έτσι ένα άνετο μέλλον.

Πάντα όμως έχει αυτή την ελπίδα. Πιστεύει ότι τα όνειρά του θα ξαναρχίσουν και ίσως μία μέρα δει το μεγάλο όνειρο του «Γκράν Πρι».

Ένας άγιος μαθητής του Βουδδά

Κάποτε στην Κίνα, σε μία παραθαλάσσια περιοχή, έγινε ένας σεισμός κι' ο πρώτος που τον κατάλαβε κι' αντέληφθηκε τις συνέπειές του — ένας φτωχός γεωργός — βρισκόταν στην κορφή ενός μεγάλου λόφου!

Εκεί άπάνω βρισκόταν το σπίτι του κι' η ριζοφυτεία του.

Είδε, λοιπόν, από εκεί άπάνω τα νερά της θάλασσας να τραβιούνται σαν ένα παραμυθένιο τέρας που μαζεύεται πρώτα για να χυμύσει με δύναμη. Κατάλαβε πως το πήδημα αυτό θα ήταν ένα καταστρεπτικό κύμα παλίρροιας. Κατάλαβε επίσης πως δολοί οι συγγενικοί του, που εκείνη την ώρα καλλιεργούσαν τις ριζοφυτείες τους κάτω στον κάμπο, έπρεπε άμέσως να καταφύγουν στο βουνό, γιατί αλλοίως θα τους σάρωνε το κύμα και θα πνιγόντουσαν.

Χωρίς, λοιπόν, να διστάση ούτε στιγμή έβαλε φωτιά στις θυμιάς του ρυζιού του κι' άρχισε να χτυπά την καμπάνα του μικρού ναού.

Όλοι τότε νόμισαν πως άρπαξε φωτιά το σπίτι του κι' έτρεξαν να τον βοηθήσουν.

Κι' όταν σε λίγο βρέθηκαν στον ψηλό λόφο δλοι, είδαν ένα τέρστιο κύμα ν' απλώνεται στα χωράφια τους, που μόλις τα είχαν εγκαταλείψει και να τα πλημμυρίζει... Τότε κατάλαβαν τη μεγαλόψυχη συμπεριφορά του συγγενικού τους... Κι' από τότε τον ανακήρυξαν μεγάλο ευεργέτη τους και τον λάτρευαν σαν άγιο μαθητή του Βουδδά στο μικρό χωριάτικο ναό τους.

Η τρομερή ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΙΣ έπτά και μισή, η Εύα ήταν έτοιμη να βγί. Φορούσε ένα ωραίο φόρεμα με ανθάρια και το χέρισμά της ήταν σε στυλ ελληνικό. Είχε φροντίσει να είναι έλκυστική για ν' άρεση στον άντρα της, το Φρανσουά, που εξακολουθούσε να τον αγαπά. Αυτός όμως την άπατούσε διαρκώς, μ' όλο που ήταν παντρεμένοι από πολλά χρόνια.

Η τελευταία του κατάκτηση ήταν μια πολύ νόστιμη δακτυλογράφος είκοσι χρόνων, που την είχε στο γραφείο του ο φίλος του 'Αντουάν.

Πριν από τις όχτρες όμως, ο Φρανσουά τηλεφώνησε στη γυναίκα του πώς δεν θα έτρωγαν έξω μαζί. Η Εύα κατάλαβε τότε, ότι ο άντρας της θα έμενε με τη φιλένάδα του τη δακτυλογράφο. Τής ήρθε η όρεξη να κλάψει, αλλά δεν έδειξε τίποτα απ' τη στενοχώρια της στο Φρανσουά και του είπε απλώς πώς θαδύαινε κι' εκείνη έξω, για να πάει στον κινηματογράφο «Μαρκόνι», με το φίλο του 'Αντουάν.

Όταν έκλεισε το τηλέφωνο, η Εύα σκέφτηκε πώς ο καινούργιος έρωτας του άντρα της, ήταν ένα από τα συνήθιστα του καπρίτσια και πώς θα περνούσε με τον καιρό. Ήξερε πώς, στο βάθος, αυτήν αγαπούσε, άλλ' η Εύα δεν ήξερε ακόμα πώς δεν είχε βάλει ως τώρα σε δοκιμασία την αγάπη του Φρανσουά.

Πραγματικά, η Εύα βγήκε έξω και σε λίγο μπήκε στο σινεμά «Μαρκόνι», που ήταν σχεδόν γεμάτο. Στα τελευταία περίπου καθίσματα, κάτω ακριβώς απ' τον εξώστη, κάθισε σε μια θέα εντελώς τυχαία, κοντά στον Φρανσουά.

— Πώς μόνη; τη ρώτησε, κείνος. Πού είναι ο Φρανσουά;

— Γυρίζει με τη δακτυλογράφο σου! του απάντησε η Εύα. Τό ήξερες;

— Τό είχα φανταστή... τη στενοχωριέσαι, Εύα, είναι πράγματα που περνούν. Αύριο θα τη δώσω απ' το γραφείο...

— Ζηλεύεις; τον ρώτησε γελώντας.

— Όχι δά'!

Τα μεσάνυχτα, ο Φρανσουά, μπρος στην πόρτα ενός λαϊκού σπιτιού, χώρισε με τη δακτυλογράφο του, που μ' όλη τη δειλία της, είχε δείξει εκείνο το βράδυ πώς δεν ήταν αρχάριος στον έρωτα.

Οδηγώντας τώρα το αυτοκίνητό του προς το κέντρο, ο Φρανσουά αναγκάστηκε να σταματήσει στην πλατεία, γιατί περνούσαν από μπροστά του σαν βολίδες οι πυροσβεστικές αντλίες. Ρώτησε κάποιον τί συνέβαινε και του απάντησε ότι η πλατεία φωτιά ο κινηματογράφος «Μαρκόνι». Η πυρκαϊά είχε αρχίσει στον εξώστη, που γκρεμίστηκε, σκοτώνοντας, μέσα στον πανικό, πολλούς θεατές.

Ασφαλώς, θα ήταν αδύνατο να γλυτώσει η Εύα — μέσα στον κόσμο, που είχε γυναίκα του είχε πάει σ' αυτό τον κινηματογράφο — πώς ο 'Αντουάν, αθλητικός τρελλαχθ από το φόβο του. Σκέφτηκε, όμως, άκομη, πώς ο 'Αντουάν, αθλητικός και γενναίος, όπως ήταν, ίσως είχε καταφέρει να τη σώσει...

Τρελλός από ανησυχία, έτρεξε σ' ένα μπάρ και τηλεφώνησε στο σπίτι του, αλλά κανείς δεν του απάντησε.

Ξαναγύρισε τότε στο σινεμά. "Αρχισε να παρακολουθώ με αγωνία τους νεκρούς και τους τραυματίες, που έβγαζαν από μέσα οι νοσοκόμοι. Σε κανένα δεν μπόρεσε ν' αναγνωρίσει τη γυναίκα του. Το όνομα της Εύας ανέβαινε διαρκώς στα χείλη του σαν προσευχή, με αγάπη, με τρόμο, με τύψεις. Τώρα καταλάβαινε πώς ήταν η μόνη γυναίκα που αγαπούσε στη ζωή του.

Τότε, σαν από θαύμα, ξαναβρήκε την παιδική πίστι του και προσευχήθηκε στο Θεό:

«Κύριε, ήμουν ατυχισμένος στη ζωή μου, επειδή είχα την Εύα, αλλά στάθηκε εγωίστης και πολλές φορές σκληρός μαζί της. Αξίζω την τιμωρία σου, Θεέ μου! 'Αλλ' αυτή την τρομερή δοκιμασία, δεν θα την υποφέρω. Σώσε την, στείλε μου

μιαν άλλη τιμωρία, όχι όμως αυτήν... Είθε η Εύα να είναι ζωντανή!...»

Απ' το σινεμά δεν άκούγονταν πια ούτε φωνές, ούτε βογγητά. Οι νεκροί και τραυματίες, είχαν πια μεταφερθ' στα νοσοκομεία.

Τώρα ξημέρωνε. Ο Φρανσουά, τρέμοντας από την αγωνία του, μπήκε σ' αυτοκίνητό του και τράβηξε για το σπίτι του. Τό βρήκε, όμως, κλειστό και έρημο...

Η Εύα ανατρίχιασε όταν, μια ώρα αργότερα, μπαίνοντας στην κρεβατοκάμαρά τους, τον είδε χλωμό, ξεχτένιστο, να σφίγγει στα χέρια του ένα από τα φορέματά της. Κι' εκείνη όμως ήταν χλωμή.

— Εύα! της φώναξε όταν την είδε, Εύα, είσαι ζωντανή; Δεν ξέρεις τί αγωνία πέρασα, βλέποντας να βγαίνουν από την πυρκαϊά τους νεκρούς και τους τραυματίες.

— Πού τὰ είδες όλ' αυτά;... ρώτησε εκείνη.

— Μα στο σινεμά «Μαρκόνι»! Έπιασε φωτιά! Δεν είχες πάει εκεί πέρα;...

— Η Εύα δεν απάντησε. Έκρυψε μόνο το πρόσωπό της με τὰ χέρια της κι' άρχισε να κλαίει.

— Πού πέρασες, λοιπόν, τη νύχτα σου; τη ρώτησε τώρα θυμωμένος.

— Πήγα στο «Μαρκόνι», ομολόγησε η Εύα, άλλ' έμεινα μόνο ένα τέταρτο. Έπειτα, πέρασα τη νύχτα μου με κάποιον...

— Και πρόσθεσε αγέρωχα:

— Σε πλήρωσα με το ίδιο νόμισμα, Φρανσουά!...

Η δακτυλογράφος του 'Αντουάν είδε το πρωί το Φρανσουά να μπαίνει σαν σίφουνας μέσ' στο γραφείο του φίλου του. Η Εύα είδε το Φρανσουά να μπαίνει σαν σίφουνας μέσ' στο γραφείο του φίλου του. Η Εύα είδε το Φρανσουά να μπαίνει σαν σίφουνας μέσ' στο γραφείο του φίλου του. Η Εύα είδε το Φρανσουά να μπαίνει σαν σίφουνας μέσ' στο γραφείο του φίλου του.

— Αν δεν ήσουν εσύ, ίσως η Εύα να μη ζούσε πια... Δεν φαντάζομαι όμως να θέλεις να σ' ευχαριστήσω γι' αυτό που έκανες!...

Ο 'Αντουάν τον κύτταξε σοδαρός.

— Γύρισε άμέσως στο σπίτι σου, του είπε, και ζήτησε από την Εύα να σε συγχωρήσει... Δεν ήρθε μαζί μου ούτε από ιδιοτροπία, ούτε από έρωτα... Στο σινεμά της ήταν διαρκώς βουρκωμένα... Φύγαμε, λοιπόν, και πήγαμε να κάνουμε έναν περίπατο στο πάρκο... Αυτό ήταν όλο, κι' όχι ότι φαντάζεσαι!

— Έπειτα, γυρίζοντας από το πάρκο, μάθαμε για την πυρκαϊά στο «Μαρκόνι». Και τότε η Εύα αποφάσισε να μη γυρίσει άμέσως στο σπίτι, αλλά να σε υποβάλει σε μια δοκιμασία, για να δει αν εξακολουθούσες να την αγαπάς... Μείναμε λοιπόν μαζί, ως αργά, σ' ένα κέντρο, κι' έπειτα η Εύα, μ' ένα ταξί, γύρισε στο σπίτι σας... Αυτή είναι η άλη και αληθινή ιστορία της...

Όταν ο Φρανσουά έφτασε στο σπίτι του, η Εύα έτοιμαζε τις βαλίτσες της. Θά έφευγε να πάει στην μητέρα της.

— Συγχώρεσε με, Εύα! της φώναξε με ελκικόρεια ο Φρανσουά. Μόνο εσένα αγαπώ!... Και σου υπόσχομαι, ότι, από εδώ κι' έμπρός, θα μείνω δικός σου!...

Η Εύα χαμογέλασε, νοιώθοντας μέσα της μια ανέφραστη χαρά. Είχε νικήσει!

ΚΛΩΝΤ ΑΒΕΛΙΝ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Η δυστυχισμένη Τόρν δεν έλπιζε πιά σε καμιά βοήθεια κι' οι κάτοικοι της ήξεραν πώς δεν υπήρχε γι' αυτούς σωτηρία.

Εκείνο που συγκρατούσε ακόμη τους εχθρούς ήταν το όχυρο φρούριο που την προστάτευε.

Αλλά τι αξία είχαν τα τείχη κι' οι επάλξεις τους; Πίσω απ' αυτά είχε στήσει το βασίλειό της η πείνα! Γιατί οι Βογιάρροι, που τους δι-οικούσε ο τρομερός Γόρμος, είχαν αποκλείσει όλους τους δρόμους κι' ούτε ένα σπυρί σταριού δεν έμπαινε πιά στην πόλη.

Αν σήμερα κρατιόντουσαν ακόμη, αύριο ή μεθαύριο θ' αναγκαζό-τουσαν ν' ανοίξουν τις πύλες και να παραδοθούν στη διάθεση του νι-κητού.

Κι' όλοι ήξεραν τί εσήμαινε μια νίκη του Γόρμου. Γιατί ο Γόρμος ήταν παιδί της Τόρν. Μά, απλήστος και φιλόδοξος, είχε περάσει στο στρατόπεδο των εχθρών της και τους είχε εξορκώσει έναντιόν της.

Η μητέρα του, η γρηά Βέρθα, βρισκόταν ακόμη μέσα στην πόλη. Κι' ήταν πολύ δυστυχισμένη... Γιατί αγαπούσε την πατρίδα της, όπου είχαν ζήσει κι' είχαν πεθάνει όλοι οι δικοί της. Μά, από τ' άλλο μέρος, ή-ταν μητέρα. Αγαπούσε το Γόρμο, το μοναχοπαιδί της κι' η σκέψη πως ήταν ένας προδότης της ξέσχιζε την καρδιά.

Ενα βράδυ, καθώς περνούσε από ένα δρόμο κοντά στα τείχη, είδε μια γυναίκα που ήταν γονατισμένη μπροστά σ' ένα νεκρό στρατιώτη.

Η μητέρα του προδότη ρώτησε:

- Είπε άντρας σου;
- Όχι, απάντησε εκείνη.
- Αδελφός σου;
- Όχι. Είπε ο γιός μου! Ο άντρας μου σκοτώθηκε πριν από δύο εβδομάδες και ο γιός μου σήμερα.

Επειτα σήκωσε τα μάτια της στον ούρανο και είπε:

- Σ' ευχαριστώ, Παναγία μου, έσένα, που τα βλέπεις και τα ξε-ρεις όλα!

Για το παιδί λόγο την ευχαριστούς; ρώτησε η Βέρθα.

— Τώρα που πέθανε, πολεμώντας τιμια για την πατρίδα του, απάν-τησε η άγνωστη, μπορώ να πω πως αυτό τον τελευταίο καιρό ήμουν πολύ ανήσυχη. Γιατί ο γιός μου ήταν άνωμαλος κι' ανειρευόταν πλούτη και δόξα. Φερόμουν, λοιπόν, μην προδώσει την πατρίδα του, σαν το γιό της Βέρθας, που ο Θεός ας τον καταστρέψει!

Σταυροκοπήθηκε μια στιγμή και πρόσθεσε:

- Άς είνε καταραμένος κι' αυτός κι' η μητέρα του, που τον έφερε στον κόσμο!

Η Βέρθα απομακρύνθηκε σκεπάζοντας το πρόσωπο με τα χέρια της και την άλλη μέρα παρουσιά-στηκε στους άρχοντες της πόλεως:

— Αφού ο γιός μου έβγαλε εχ-θρός της πόλεως, τους είπε, ή σκο-τώσατε με ή αφήσατε με να πάω κον-

Μόλις η Βέρθα απομακρύνθηκε από τα τείχη της πόλεως, την έπιασε μια εχθρική περιπόλας.

— Μην μ' αγγίζετε! τους φώναξε. Ο αρχηγός σας είνε γιός μου! Οδηγήστε με κοντά του!

Οι στρατιώτες κατέβασαν άμέσως τα χέρια.

Στο δρόμο, καθώς προχωρούσαν προς τη σπηλιά του αρχηγού τους, της μιλούσαν εγκαριαστικά για το θάρρος και την ανδρεία του γιού της.

Ο Γόρμος φορούσε μια χρυσόκεντη στολή κι' η λαβή του σπα-θιού του στολιζόταν με πολύτιμα πετράδια. Μόλις είδε τη μητέρα του, έτρεξε να την υποδεχτεί και της φίλησε με συγκίνηση τα χέρια.

— Μητέρα, της είπε, πόσο καλά έκαμες που ήρθες να με βρεις! Αύ-ριο θα κυριέψω αυτή την καταραμένη πόλη!

— Ξεχνάς, λοιπόν, ότι γεννήθηκες σ' αυτήν; τον ρώτησε η μητέ-ρα του.

— Γεννήθηκα στον κόσμο, της απάντησε υπερήφανα. Μάθε πως από αγάπη για σένα, δεν είχα πειράξει αυτή την πόλη. Μά μου είνε σαν ένα άγκυρά στη φτέρνα. Χωρίς αυτήν, δεν θα μπορούσα να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου. Να γιατί αποφάσισα να την καταστρέψω! Αύ-ριο δεν θα μείνει ούτε πέτρα απ' αυτήν.

— Ξεχνάς ότι κάθε πέτρα σε έφερε κι' ότι θυμάται τα παιχνίδια σου, όταν ήσουν μικρός, του είπε η μητέρα του.

— Οι πέτρες είνε βουδές, όταν δεν έρχη κανείς να τις κάμει να μι-λήσουν, της απάντησε. Κι' εμένα δεν μ' ενδιαφέρουν οι πέτρες της Τόρν. Τα βουνά, όμως, ολόγυρα, θα μιλούν στους αιώνες των αιώνων, για τη δόξα μου!

Κι' οι άνθρωποι;

— Και γι' αυτούς θα είμαι ένας θάνατος ήρωας!

— Ήρωας, του παρατήρησε η μητέρα του, είνε εκείνος που νικεί το θάνατο και δίνει μεγαλύτερη αξία στη ζωή!

— Όχι! απάντησε θυμωμένα. Εκείνος που καταστρέφει δεν είνε λι-γότερο ήρωας από εκείνον που δημιουργεί!

Εξακολουθώντας να της μιλά, έτσι, ώπου το σούρουπο απλώθηκε στη γη. Η Βέρθα δεν του έφερε πιά καμιά αντίρρηση. Κουνούσε μόνο το κεφάλι της...

— Αν η γυναίκα είνε άρκετά σκοτεινή, θα τους επιτεθούμε απόψε, είπε ο Γόρμος. Δεν είνε εύκολο να σκοτώνεις, όταν ο ήλιος σου στραβώνει τα μάτια... Πολλά χτυπήματα πάνε χαμένα...

Η μητέρα του τον προσκάλεσε τότε να πάει κοντά της.

— Έλα ν' ακουμπήσεις το κεφάλι σου στο στήθος μου, για να ξε-κουρασθείς, του είπε. Θυμήσου πόσο καλός και χαρούμενος ήσουνα μι-κρός... Όλοι σ' αγαπούσαν τότε...

Επείτα στην πρόσκλησή της κι' έγερσε το κεφάλι του στα γόνατά της. Επειτα έκλεισε τα μάτια του, ψιθυρίζοντας:

— Εγώ αγαπώ μόνον τη δόξα και γι' αυτό έφτασα εκεί που είμαι σήμερα!

— Και τις γυναίκες; τον ρώτησε η μητέρα του, σκύβοντας πάνω του. Δεν τις αγαπάς τις γυναίκες;

— Ω, ναί! απάντησε ο Γόρμος. Άλλ' είνε τόσο πολλές! Και κου-ράζουν πολύ γρήγορα, όπως όλα τα γλυκά πράγματα...

Και δεν θέλεις ν' αποκτήσεις παιδιά; τον ξαναρώτησε σε λίγο.

— Για το λόγο; της απάντησε. Για να μου τα σκοτώσουν; Θα βρε-θώ κάποιος σαν και μένα, που θα τα σκοτώσει κι' εγώ θα είμαι πολύ γέρος και αδύνατος, για να μπρέσω να τα εκδικηθώ.

Είπαι ώρατος, μα στείρος σαν τον κεραυνό, του είπε.

Ναί σαν τον κεραυνό! της απάντησε χαμογελώντας ο γιός της.

Τον σκέπασε τότε με το σάλι της και του κάρφωσε ξαφνικά ένα έγχειρίδιο στο στήθος που τον άφισε νεκρό.

Επειτα, με χέρι που δεν έτρεμε καθό-λου, έχωσε το έγχειρίδιο, που ήταν ζε-στό ακόμη από το αίμα του Γόρμου, στην καρδιά της και σωριάστηκε δίπλα του νεκρή...

ΚΛΩΝΤ ΣΑΤΕΝΕ

— Μητέρα, της είπε ο Γόρμος, πόσο καλά έκανες, που ήρθες!

τά του για να τακτοποιήσω την ύπθεσι μόνη μου... Η πατρίδα σου είνε όπως το σπίτι σου, της απάντησαν. Ο γιός σου δεν είνε μόνο εχθρός της πόλεως, αλλά και δικός σου. Είμαι μητέρα και τον αγαπώ, είπε η Βέρθα. Κι' έγκος απ' αυτό νοιώθω πως είμαι ένοχος για το κατέστημά του... Κι' εξακολουθώ να τους παρακαλώ, ώπου, στο τέλος, αποφάσισαν να την αφήσουν να φύγει.

Η "Ασθένεια ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ"

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΣΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΒΑΜΒΑΚΙ

Τα όστα αποτελούν τον σκελετό του σώματός μας. Άλλά δεν είναι αδρανή κι' αμετάβλητα. Βρίσκονται, τούναντιον, σε διαρκή εξέλιξη. Τα κύτταρά τους φθείρονται, αλλά ταυτόχρονα σχηματίζονται νέα, που έσωματώνονται στη μά-ζα των.

Είναι αυτόνοπτο, ότι μεταξύ της φθοράς και της ανανέωσης, πρέπει να υπάρχει μια αδιάκοπη ίσορροπία. Σε διαφορετική περίπτωση, έχουμε μια από τ'ίς ασθένειες των οστών, που, δυστυχώς, δεν είναι λίγες.

Μια από τις πιο συχνές και πιο περίεργες άνάμεσά σ' αυτές, είναι η καλούμενη «ασθένεια του Πάτζετ».

Αυτή η ασθένεια άρχισε να μελετάται από τα τέλη του περασμένου αιώνα. Γνωρίζουμε έκτοτε πολλά πράγματα γι' αυτήν. Άλλ' άγνωστες τη βαθύτερη αιτία που την προκαλεί και το γεγο-νός αυτό δυσχεραίνει τη θεραπεία της.

Η ασθένεια αυτή, που καλείται επίσης προο-δευτική παραμορφωτική οστεοπάθεια, προσβάλλει κυρίως τα ηλικιωμένα άτομα. Έμφανίζεται κατ' εξαίρεσιν πριν από τα 30, σπάνια πριν από τα 40 και σχεδόν πάντοτε έπειτα από τα 60. Τα προτίμησή της στρέφεται στο ισχυρό φύλο. Οί 65 % των πασχόντων απ' αυτήν, είναι άντρες. Οί παρατηρήσεις των τελευταίων ετών, απέδειξαν, έξ άλλου, ότι δεν είναι κληρονομική.

Η ασθένεια του Πάτζετ δεν εισβάλλει άπτο-μα από τη μια μέρα στην άλλη. Έξελίσσεται τούναντιον βραδύτατα και θα μπορούσε να πη «ανείς με τρόπο ύπουλο και άδούρο».

Κατά κανόνα, το πρώτο σύμπτωμα είναι οι πό-νοι που αισθάνεται ο άσθενής στα όστα. Αύτοι οι πόνοι δεν είναι δυνατόι, με τον καιρό, όμως, γίνονται πιο ζωηροί και, σε μερικές περιπτώσεις, είναι τόσο βίαιοι, που ξυπνούν τον άσθενή από τον ύπνο του.

Ραδιογραφία των οστών κνήμης που έχει προσβλη-θεί από την «ασθένεια του μικρού καπέλλου».

Ένα άλλο χαρακτηριστι-κό αυτών των πόνων, είναι ότι έμφανίζονται με τη μορφή κρίσεων, που έρ-χονται και παύουν, χωρίς φανερά αίτια.

Οί πόνοι αυτοί οφείλονται σε μια προϊούσα παραμόρφωση των οστών, που παρατηρείται κυ-ρίως στη λεκάνη, στο κρανίο, στο κατώτερο μέ-ρος της σπονδυλικής στήλης, στις κνήμες, κλπ. Οί πλευρές μένουν συνήθως άθικτες.

Η πιο έντυπωσιακή απ' αυτές τις παραμορ-φώσεις, είναι των οστών του κρανίου, που πλά-ταίνε σε βαλμό, ώστε ο άσθενής αναγκάζεται να αλλάξει κάθε τόσο τον αριθμό του καπέλλου του. (Για το λόγο αυτό, οι Άγγλοι επιστήμονες, έ-χουν αποκαλέσει τη νόσο του Πάτζετ «ασθένεια του μικρού καπέλλου»). Το έτωπο διογκούται έ-τσι και γίνεται τεράστιο. Τα όστα του προ-πίσης και γίνονται σπανιότερα. Παρατηρούν-ται ταυτόχρονα διάφορες νευρικές διαταραχές, οι εξασθένησις της ακοής που μπορεί να οδηγήσει σε πλήρη κώφωση, αλλοιώσεις της όσφρησής κλπ.

Στην ασθένεια αυτή τα όστα χάνουν τη στε-ρεότητά τους. Στη ραδιογραφική πλάκα, παρου-σιάζουν την όψη μιας μάζας από βαμβάκι με άκα-θόριστο σχήμα.

Ένα χαρακτηριστικό της ασθένειας του Πάτζετ, είναι το έξης: Ο άσθενής παθαίνει κατάγματα μόνο και μόνο έπειδή έκαμε μια κάπως βίαιη κίνηση. Άλλά δεν αισθάνεται πόνο. Αυτό οφείλεται στην κατάσπασι των οστών που περιγράψαμε. Η μάζα των, όπως είπαμε, έχει κάτι το «ρευστό». Και γι' αυτό το κάταγμα είναι σχεδόν ανώδυνο.

Όταν ο έκφυλισμός των οστών φτάσει σε μεγάλο βαθμό, οι πόνοι που ήταν στην άρχή έξαιρετικά έντονοι, εξασθενίζουν και με τον καιρό εξαφανίζονται τελείως.

Οί σάρκες που σκεπάζουν τα πάσχοντα όστα παρουσιάζουν επίσης μερικές αξιοσημείωτες τροποποιήσεις. Είναι περισσότερο

τά όστα του κρανίου έχουν διογκωθεί και το καπέλλο δεν χωράει πιά. Άν η διογκωσις συνεχισθί, ο άσθενής θα είναι άναγκα-σιμένος ν' αλλάξει κάθε τόσο καπέλλο.

θερμές από το υπόλοιπο σώμα και γι' αυτό κοκκινίζουν και ιδρώ-νουν περισσότερο.

Άλλά και το άγγειοκινητικό σύστημα έπηρεάζεται επίσης. Ο άσθενής παρουσιάζει μια διαστολή των μικρών αίμοφόρων άγγείων που βρίσκονται κοντά στην έπιφάνεια του δέρμα-τος, παθαίνει εξάψεις χωρίς να καταβάλει καμιά αξιοσημείωτη προσπάθεια, σιελόρροια κλπ.

Η ασθένεια του Πάτζετ συνυπάρχει συνήθ-εστα με ρευματισμούς, αρθριοσκληρώσι κλπ.

Ο άσθενής, έξ άλλου, γίνεται ευερέθιστος, ανή-συχος, ανίκανος για μια συνεχή εργασία κλπ. Γιατί η ασθένεια του Πάτζετ έπιδρά επίσης και στο νευρικό του σύστημα.

Γιατί γίνονται όλες αυτές οι τροποποιήσεις; Καμιά από τις θεωρίες που διε-τυπώθηκαν ως σήμερα, δεν είναι σε θέση να έρμηνεύσει έπαρκώς αυτή την ασθένεια, που εξακο-λυνθεί να παραμείνει πάντοτε σκο-τεινή και μυστηριώδης.

Επειτα από όσα είπαμε, είναι εύκολο να κα-ταλάβουμε, γιατί η θεραπεία της, δεν έχει ση-μειώσει αξιολόγους προόδους. Οί επιστήμονες μπο-ρούν σήμερα ν' ανακόψουν την πρόοδο της ασθε-νείας και ν' ανακουφίσουν τον άσθενή, είναι άνι-κανοί, όμως, να τον θεραπεύσουν.

Η άκτινοθεραπεία ιδίως με υπερίωδεις άκτίνες, όταν παραταθί έπί μακρό χρονικό διάστημα, υπο-ρεί ν' αποδώσει μερικά καλά αποτέλέσματα. Οί ένοφλεδίες ενέσεις άσθεσιού και η βιταμίνη D υποβοηθούν επίσης τη θεραπεία.

Το εύτυχμα είναι, ότι η ασθένεια αυτή γίνε-ται «άνεκτη» από τον άσθενή, όταν περάσει η πε-ρίοδος των πόνων. Ο σοβαρότερος κίνδυνος είναι τα κατάγματα που θεραπεύονται δυσχερέστατα και ο αντίκτυπος που έχω η ασθένεια στο νευρικό σύστημα του άσθενούς.

Δόκτωρ ΓΚΥ ΛΕΜΑΙΝ

Πειράματα μεταφυτεύσεις νεφρών

Το άμερικανικό Ίδρυμα Λάσντον χορήγησε ένα ποσό 15.000 δολλαρίων στην Ίατρική Σχολή του Χάρβαρντ, για έρευνες έπί της μεταφυτεύ-σεως ζωτικών όργάνων, ιδίως δε νεφρών, σε άν-θρώπους και ζώα. Σ' ένα προηγούμενο πείραμα, ένας μεταφυτευμένος νεφρός διατηρήθηκε ζωντανός έπί 100 ήμέρες περίπου. Ποτέ όμως ως τώρα μια τέτοια μεταφύτευσι δεν έχει επιτύχει μέχρι τέ-λους. Οί έρευνες άποδίδουν στην άνακάλυψι το-λόγου, για τον όποιο ο όργανισμός δεν δέχεται μεταφυτευμένους ιστούς και όργανα. Θα έξετα-σθί επίσης κατά πόσον μπορεί να επιτύχη αυτή η μεταφύτευσι με τη χρησιμοποίησι κορτιζόνης και ΑΟΤΗ. Άν η εργασία αυτή στεφθί από επι-τυχία, θα σημάνη τη σωτηρία της ζωής τόσοαν άν-θρώπων που προσβάλλονται από άνίατες νεφρικές παθήσεις.

Άλλά, με την σύγχρονη πρόοδο της επιστήμης, πολύ γρήγορα, θα υπερπηδηθί και αυτό το έμ-πόδιο στη θεραπεία εκατομμυρίων άσθενών.

Οί πόνοι αυτοί οφείλονται σε μια προϊούσα παραμόρφωση των οστών, που παρατηρείται κυ-ρίως στη λεκάνη, στο κρανίο, στο κατώτερο μέ-ρος της σπονδυλικής στήλης, στις κνήμες, κλπ. Οί πλευρές μένουν συνήθως άθικτες.

Η πιο έντυπωσιακή απ' αυτές τις παραμορ-φώσεις, είναι των οστών του κρανίου, που πλά-ταίνε σε βαλμό, ώστε ο άσθενής αναγκάζεται να αλλάξει κάθε τόσο τον αριθμό του καπέλλου του. (Για το λόγο αυτό, οι Άγγλοι επιστήμονες, έ-χουν αποκαλέσει τη νόσο του Πάτζετ «ασθένεια του μικρού καπέλλου»). Το έτωπο διογκούται έ-τσι και γίνεται τεράστιο. Τα όστα του προ-πίσης και γίνονται σπανιότερα. Παρατηρούν-ται ταυτόχρονα διάφορες νευρικές διαταραχές, οι εξασθένησις της ακοής που μπορεί να οδηγήσει σε πλήρη κώφωση, αλλοιώσεις της όσφρησής κλπ.

Στην ασθένεια αυτή τα όστα χάνουν τη στε-ρεότητά τους. Στη ραδιογραφική πλάκα, παρου-σιάζουν την όψη μιας μάζας από βαμβάκι με άκα-θόριστο σχήμα.

Ένα χαρακτηριστικό της ασθένειας του Πάτζετ, είναι το έξης: Ο άσθενής παθαίνει κατάγματα μόνο και μόνο έπειδή έκαμε μια κάπως βίαιη κίνηση. Άλλά δεν αισθάνεται πόνο. Αυτό οφείλεται στην κατάσπασι των οστών που περιγράψαμε. Η μάζα των, όπως είπαμε, έχει κάτι το «ρευστό». Και γι' αυτό το κάταγμα είναι σχεδόν ανώδυνο.

Όταν ο έκφυλισμός των οστών φτάσει σε μεγάλο βαθμό, οι πόνοι που ήταν στην άρχή έξαιρετικά έντονοι, εξασθενίζουν και με τον καιρό εξαφανίζονται τελείως.

Οί σάρκες που σκεπάζουν τα πάσχοντα όστα παρουσιάζουν επίσης μερικές αξιοσημείωτες τροποποιήσεις. Είναι περισσότερο

τά όστα του κρανίου έχουν διογκωθεί και το καπέλλο δεν χωράει πιά. Άν η διογκωσις συνεχισθί, ο άσθενής θα είναι άναγκα-σιμένος ν' αλλάξει κάθε τόσο καπέλλο.

Στην Αγγλία οι γάτες της ταχυδρομικής υπηρεσίας είναι επίσημως «δημόσιοι λειτουργοί»...

Οι γάτες στη Βουλή των Κοινοτήτων

Επίσημη σύζητηση για τη «μισθοδοσία» τους

Είτε κάτι ανήκουστο για ένα μέλος της βρετανικής Κυβερνήσεως να παραδεχθεί επίσημως ότι «υπάρχει χάος στο υπουργείο του. Κι όμως ο υπουργός των Ταχυδρομικών Ντέιβιντ Γκάιμανς έκαιε τελευταίως αυτή την ομολογία στη Βουλή των Κοινοτήτων.

Απαντώντας σε μια επερώτηση σχετική με... τις γάτες που «πληροτούν» στα βρετανικά ταχυδρομεία! Οι γάτες αυτές χρησιμοποιούνται άλλοτε για το κυνήγι των ποντικών. Στην εποχή μας, η εφαρμογή νεωτέρων μέσων εξοντώσεως των τρωκτικών κατέστησε τις γάτες σχεδόν περιττές. Ωστόσο, διατηρήθηκε ένας αριθμός τους, είτε γιατί θεωρήθηκαν χρήσιμες, είτε ακόμη για λόγους αισθηματικούς. Και τα διάφορα ταχυδρομεία εξακολούθησαν να διαθέτουν ένα ποσόν απ' τον προϋπολογισμό τους ως «έπιδομα διατροφής» τους.

Τα ποσά που πληρώνονται για το σκοπό αυτό, είναι πολύ μικρά και δικαιολογούνται ως «εκτακτά έξοδα».

Γενικά, οι Αγγλοι αγαπούν πολύ τις γάτες. Υπολογίζεται δε ότι υπάρχουν περί τα 6.000.000 απ' αυτά τα ζώα στη Μεγ. Βρετανία.

Αυτό σημαίνει πάντως ότι οι γάτες της ταχυδρομικής υπηρεσίας είναι επίσημως... αναγνωρισμένες ως «δημόσιοι λειτουργοί».

Επομένως η Βουλή των Κοινοτήτων δικαιούται να εξετάσει την αμοιβή τους και τον τρόπο εκτελέσεως των... καταδωκτικών καθηκόντων τους!

Όταν λοιπόν, του υπεβλήθη μια σχετική ερώτηση από ένα βουλευτή, ο κ. Γκάιμανς ωμολόγησε με ειλικρίνεια:

«Επικρατεί ένα κάποιο χάος στις τάξεις των γάτων των ταχυδρομείων. Τα επιδόματα διατροφής τους διαφέρουν από ένα σε άλλο μέρος, πιθανόν αναλόγως της υπολογιζόμενης αποδοτικότητας των ζώων και διαφόρων άλλων παραγόντων».

Είπε κατόπιν ότι μελέτησε τη δυνατότητα της εφαρμογής «ένος ενιαίου συστήματος πληρωμής κατ' αποκοπήν ή κατ' αμοιβήν εργασίας» αλλά το βρήκε άκρως δύσκολο αν όχι αδύνατο να εφαρμοσθεί στην πράξη.

«Εδώ, αρκετοί απ' τους άκροατές του διαγκώθηκαν για να μη γελούν»...

«Οι τετράποδες αυτοί δημόσιοι λειτουργοί — πρόσθεσε — είναι συχνά αναξιόπιστοι, ιδιότροποι στην εκτέλεσι των καθηκόντων τους, και υπεύθυνοι για παρατεταμένες και αδικαιολόγητες απουσίες από τη θέση τους».

Ωστόσο, για να είναι, πάλι, δίκαιος, απέδωσε αυτές τις απουσίες τους στις ευνόητες ανάγκες της διακονίας τους είδους τους...

Δεν παρέλειψε εξ άλλου να τονίσει ότι οι «ταχυδρομικές γάτες» έχουν να πάρουν αμείβη μισθού από το 1918! «Δεν έχουν όμως υποβληθεί ποτέ παράπονα εκ μέρους τους» είπε.

Εξαίρεσις έγινε μονάχα για τις γάτες των κεντρικών ταχυδρομείων του Λονδίνου, για τις οποίες αυξήθηκε κάπως το επίδομα διατροφής, για λόγους γρήγορου!

Οι βουλευτές γύρισαν κατόπιν τη συζήτηση στο αστείο, αλλά με σοβαρό τόνο. «Ένας απ' αυτούς ζήτησε να πληροφορηθεί, αν οι γάτες παίρνουν οικογενειακά επιδόματα, σαν τους άλλους δημοσίου υπαλλήλους.

— Έχουν επιδόματα μπρότητος; ρώτησε ένας άλλος.

Και η νεαρά βουλευτίνα μίς Άϊρεν Γουόρντ, θερμή προασπιστρια των δικαιωμάτων της γυναίκας, θέλησε να μάθει αν... οι θηλυκές γάτες πληρώνονται ίδια με τους γάτους!

Ο κ. Γκάιμανς την καθησύχασε ο' αυτό το ζήτημα. «Όσο για τα επιδόματα μπρότητος, εξήγησε στη Βουλή ότι δεν έχουν καθιερωθεί, αλλά ότι τα αντικαθιστούν με το παραπάνω οι στοργικές περιποιήσεις που βρίσκουν οι μητέρες — γάτες και τα γατάκια τους.

Κατέληξε δε με τη γνώμη ότι... είναι προτιμώτερο για τις γάτες να μην ασχολούνται τόσο πολύ το επίσημο Κράτος σχετικά με την τύχη τους!

Η πρώτη επίσημη φροντίδα για την τύχη και την προστασία των κατοικίδιων αυτών ζώων, εκδηλώθηκε πριν από 1000 χρόνια, όταν ο Ουάλλος φύλαρχος Χόουελ ο Καλός έκαιε ένα νόμο που τα προστατεύει.

Κατά τους βουβαρδισμούς του Λονδίνου απ' τους Ναζίτες, στην περίοδο του τελευταίου πολέμου οι γάτες της αγγλικής πρωτεύουσας ανταπέδωσαν στους ανθρώπους την καλωσύνη τους.

Ξαναγύρισαν δηλαδή και πάλι στις κατεστραμμένες συνοικίες της πόλεως, αδιαφορώντας για τις βόμβες, για να κυνηγήσουν και να εξαστρέψουν τους ποντικούς που είχαν φωλιάσει και πολλαπλασιασθή μέσα στα ερείπια του πολέμου...

☼☼

Ρευματισμοί και θαλασσινό νερό

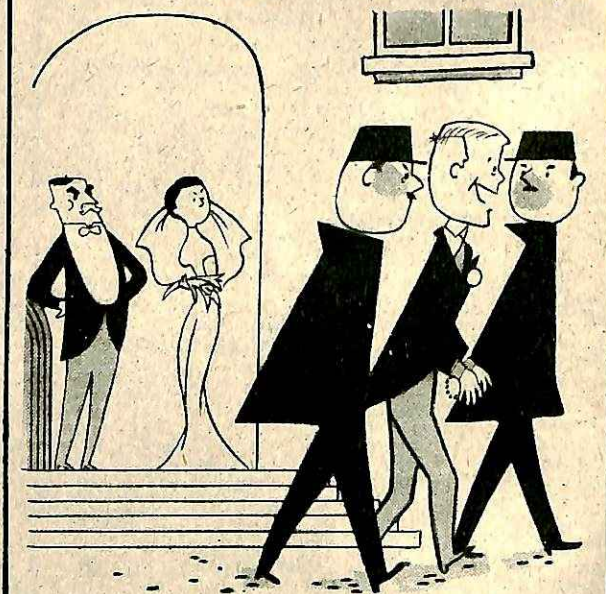
Στην Ιρλανδία υπάρχει μια παράξενη κλινική που χρησιμοποιεί για την θεραπεία των πελατών της μόνο νερό της θάλασσας. Το νερό αυτό διοχετεύεται μέσα στα ντεπόζιτα της κλινικής από μια απόσταση είκοσι μιλίων.

Κατόπιν το νερό φιλτράρεται και μεταβιβάζεται στο σώμα των ασθενών με υποδερμικές ένεσεις.

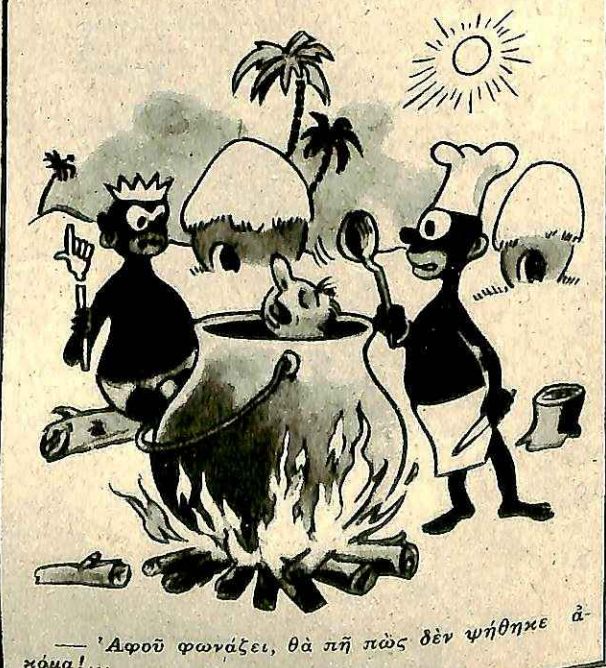
Μαζί με τις ένεσεις οι ασθενείς πίνουν και μισό ποτήρι θαλάσσια νερό κι' αυτό θεωρείται ως αποτελεσματικό για την θεραπεία των νοσημάτων των νεύρων και των ρευματισμών.

— Δεν μπορείς να φαντασθής, αγαπημένη μου πεθερούλα, πόσο χαίρομαι που ήρθες να μάς δής!...

— Δεν ξέρετε, κύριοι, από πόσο δύσκολη θέσι με βγάλατε!...

— Αφού φωνάζει, θά πη πως δεν ψήθηκε ά κόμα!...

Τα αποτρόπαια έγκλήματα ΔΥΟ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Έφτιαχναν πηττες από ανθρώπινο κρέας

Η ιστορία που θα αφηγηθούμε, είναι από τις πιο ανατριχιαστικές, που αναφέρονται τα έγκληματικά χρονικά όλων των εποχών.

Κατά τις αρχές του 15ου αιώνα, στο Παρίσι μιλούσε για τις κρεατόπηττες του Πιέρ Μικελόν, που είχε το κατάστημά του στην οδόν Μαρμουζέ. Αυτές οι κρεατόπηττες είχαν μία ξεχωριστή γεύσι και γι' αυτό ήταν περιζήτητες. Η φήμη τους είχε φτάσει ακόμη και στις επαρχίες.

Οι συνάδελφοι του Μικελόν έσπαζαν το κεφάλι τους για να μαντέψουν το μυστικό του. Μερικοί, μάλιστα, του είχαν προσφέρει σημαντικά ποσά για να τους το πουλήσει. Άλλοι, ο καταστηματούχος της οδού Μαρμουζέ αρνιόταν κατηγορηματικά.

— Κι' αν ακόμη σας το έλεγα, απαντούσε στους συναδέλφους του, δεν θα είσατε σε θέση να το εφαρμόσετε.

Αν ο Πιέρ Μικελόν είχε γίνει πασίγνωστος στο Παρίσι, χάρις στις κρεατόπηττες του, δεν ήταν μικρότερη η φήμη του Μπαρναμπέ Απολλινόν Καμπάρ.

Αυτός ο Καμπάρ ήταν κουρέας κι' είχε το κουρείο του απέναντι από το κατάστημα του Μικελόν. Όλοι οι μεγάλοι άρχοντες της εποχής, των καλούσαν στα μεγάλα τους, για να τους προσφέρη τις υπηρεσίες του. Και, πολλές φορές, όταν ήταν βιαστικοί, πήγαιναν στο κουρείο του.

Ο Μικελόν κι' ο Καμπάρ ήταν φίλοι, μ' όλο που δεν φαινόταν να πολυταιριάζουν. Γιατί ο πρώτος, μ' όλο που ήταν παντρεμένος, είχε τη φήμη γυναικοκατακτητή σ' όλη τη συνοικία. Ο δεύτερος, αντίθετα, είχε μια μορφή φιλή και της έμενε πιστός από αρκετά χρόνια (η γυναίκα του είχε πεθάνει από καιρό).

Ο Καμπάρ, όμως, είχε μια κόρη, την Ανέττα, που ήταν πολύ όμορφη και όσο δεν παίρνει ελαφρόμυαλη. Είχε αναρίθμητες κατακτήσεις, που, άλλωστε, δεν φρόντιζε να τις κρύβει.

Προκειμένου για τους έρωτες της Ανέττας, δυο πράγματα έκαναν σ' όλους εντύπωση. Το ένα ήταν πως ο πατέρας της έκανε ότι δεν καταλάβαινε τίποτα, μ' όλο που η κόρη του δεχόταν τους φίλους της μέσα στο δωμάτιό της, ακόμη και την ημέρα. Το άλλο ήταν πως οι φίλοι της εξαφανίζονταν ο ένας μετά τον άλλον, χωρίς ν' αφήνουν κανένα ίχνος πίσω τους. Θάλεγε, πως, αφού γνώριζαν τις θερμές περιπτώσεις της Ανέττας, άνοιγε η γη και τους καταπνιβε.

Την εποχή εκείνη, η μεσολάβηση του Σατανά εξηγούσε ένα σωρό πράγματα. Οι γείτονες απέδιδαν, λοιπόν, την εξαφάνισι των φίλων της όμορφης Ανέττας σε συμφωνία της με το Διάβολο, που λων της όμορφης, όταν έπαυαν να της αρέσουν, γιά εξαφάνιζε τάχα τους φίλους της, όταν έπιμονή τους. Και, επειδή επρόκειτο να μην την ενοχλούν με την έπιμονή τους, κανείς δεν ενδιαφερόταν για πλούσιους και άριστοκράτες, λοιπόν, το δρόμο τους, όταν, μια φορά, τον Οκτωβρίου του 1415, έφτασαν στο Παρίσι δυο Ισπανοί ευπατρίδες, οι κόμητες Ανδρέας και Τζούλιο ντε Ποντάρμπο.

Οι δυο αδελφοί είχαν επιχειρήσει αυτό το ταξίδι με την πρόθεσι να σπουδάσουν και να γνωρίσουν με τους κύκλους της Βασιλικής αυλής, όπου να βρούν δέ μόνιμη κατοικία, εγκαταστάθηκαν στο Αύλντ, όπου να «Τρίαν Μάγων», που βρισκόταν στην οδό της Κοπανδοχείου των απόστασι από την οδό Μαρμουζέ.

Ο μικρότερος από τους δυο αδελφούς, ο Τζούλιο, είδε μια μέρα την Ανέττα και, γοητευμένος από την όμορφη της, την ακολούθησε ως το κουρείο του πατέρα της.

Όταν ο Φουσαρίγκ κι' οι άνθρωποι του κατέβηκαν στο υπόγειο, ανατρίχιασαν από το θέαμα που αντίκρουσαν μπροστά τους...

μικρή γωνία του σπιτιού. Κατόρθωσαν, λοιπόν, ν' ανακαλύψουν μια καταπακτή, που ώδηγούσε σ' έναν υπόγειο θάλαμο.

Όταν ο Φουσαρίγκ κι' οι άνθρωποι του κατέβηκαν εκεί, ανατρίχιασαν από το θέαμα που αντίκρουσαν μπροστά τους. Έννεα πτώματα νέων κρέμονταν από τσιγκέλια, που ήταν μπηγμένα στη σειρά, στον τοίχο του θάλαμου. Ανάμεσα σ' αυτά, βρισκόταν και το πτώμα Τζούλιο ντε Ποντάρμπο!

Το καταπληκτικώτερο ήταν το εξής: Από τα τρία πρώτα έλειπαν μεγάλα κομμάτια κρέας, ιδίως από την περιοχή των μηρών και των γλουτών.

Άλλοι ανακαλύψαν τον Φουσαρίγκ και των ανθρώπων του δεν περιωρίσθηκαν σ' αυτό μόνο. Βρήκαν επίσης μια υπόγειο διάδο, που περνούσε κάτω από το δρόμο κι' ώδηγούσε σ' έναν άλλο υπόγειο θάλαμο, που βρισκόταν κάτω από το κατάστημα του Μικελόν.

Τη στιγμή που οι τοξότες μπηγαν εκεί, ο Μικελόν έφτιανε κρεατόπηττες με το κρέας των δυστυχισμένων νέων.

Έτσι εξιχνιάστηκε το μυστήριο. Ο ρόλος της Ανέττας ήταν περιορισμένος. Το μόνο που έκανε, ήταν ότι προσείλκυσε τους φίλους της στο κατάστημα του πατέρα της. Τα υπόλοιπα δεν ήσαν αφορμή...

Σύμφωνα, λοιπόν, με την ομολογία των κακούργων, τα θύματά τους, ως τη στιγμή που τους έπιασαν, ανέρχονταν σε 153, συμπεριλαμβανομένου και του Τζούλιο ντε Ποντάρμπο.

Η δική τους έγινε έπειτα από λίγον καιρό. Το δικαστήριο καταδίκασε το Μικελόν και τον Καμπάρ να πεθάνουν στον τροχό.

Η εκτέλεσί τους έγινε στην πλατεία της Γρέβης, στις 24 Δεκεμβρίου 1415. Ήταν τόση η αγανάκτησι του πλήθους έναντίον τους, που παρέστη ανάγκη να διατεθούν τέσσερις λόχοι τοξοτών και πεντακόσιοι περίπου έφιπποι, για να προληφθούν τα έκτροπα. Για την Ανέττα το δικαστήριο φάνηκε έπιεικότερο. Την καταδίκασε να περάσει την υπόλοιπη ζωή της μέσα σε μοναστήρι.

Από τότε, κανείς δεν τον ξαναείδε. Ο Ανδρέας ντε Ποντάρμπο δεν έμεινε, όμως, με σταυρωμένα τα χέρια. Συγκέντρωσε διάφορες πληροφορίες και, στο τέλος, κατέφυγε στον βαρών ντε Φουσαρίγκ, που ήταν αρχηγός των τοξοτών (διευθυντής της αστυνομίας, όπως θα λέγαμε σήμερα).

Τα ίχνη του Τζούλιο ντε Ποντάρμπο χάθηκαν από την ημέρα που μπηκε στο κουρείο του Καμπάρ. Πολλοί γείτονες τον είχαν δει μ' αμπαίν σ' αυτό, αλλά κανείς να βγαίνει...

Από εκεί ο Φουσαρίγκ άρχισε, λοιπόν, τις έρευνές του.

Εκείνο που κατέστρεψε τώρα τον Καμπάρ, ήταν ότι τρώμαζε μόλις είδε τον Φουσαρίγκ και τους ανθρώπους του και προσπάθησε να πηδήσει από το παράθυρο και να φύγει.

Ο Φουσαρίγκ υποψιάσθηκε τότε και διέταξε τους τοξότες του να μην αφήσουν ανεξερεύνητη ούτε την πιο...

Στη Βιέννη, μέσα σε τρεις εβδομάδες, ο
τρείς φορές. Περνούσε τις ώρες του στην π

—Μ' άπαρηνήθηκε... Ήταν μιá γυναίκα με σκληρή καρδιά...

**ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ
ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ**

Αφαιρας στην
να.

Σε χρόνια του Σαρωνικού, υπήρχε κάθε
ιντέλλα του Σαρωνικού, υπήρχε κάθε
ακή ένα καραβάκι που έπαιρνε τους

τεξα,
 η νη-
 τηρει
 με
 την
 ν. Α-
 η την
 το-
 στα-
 ς και
 έπα-

που φέρνει τιμητικά τ' όνομα της.
 "Αν ζητούσαμε περισσότε-
 ρα θα ήταν κι' υπερ-
 βολή. Δεν έχουμε τις ορ-
 χήστρες και τὰ πλωτά ρε-
 στωράν μας. Κατ' όμω-
 ς έχουμε κι' εμείς. "Έχουμε
 τὸ χάδι τοῦ Αἰγαίου, τὴ
 δροσιά τοῦ μπάτη, τὸν
 καρβίσιο καφέ μας.
 Κι' ἂν θέλετε ὁπωσδήποτε
 τὴ μουσική σας, ἀνοίξτε
 τὸ ράδιο, ἢ καλέστε τὸν
 πλανόδιο Μπετόβεν, ποῦ
 ταξιδεύει μαζί σας, νὰ
 βάλῃ τὸν Τραμποφῶνο στὸ
 γραμμοφῶνο

Τὶ ἄλλο ζητάτε; Δεν
 εἶναι λίγο κι' αὐτό.
 Λίγη ἄλμη στοὺς ὀρ-
 μούς, λίγο ἰώδιο στοὺς
 πνεύμονες, λίγα φυστίκια
 —τῆς Αἰγίνας φυσικά —
 στὴν τσέπη κι' ἕνα κανάτι
 — Αἰγινῆτικο κι' αὐτό —
 γιὰ νὰ μὴ γυρίσετε μὲ ἄ-
 δεια χέρια ἀπὸ τὸν ἀπο-
 γευματινὸ περίπατό σας.
 Δοξάστε τὸ Θεὸ καὶ φρέ-
 σκος-φρέσκος καθὼς ἐπι-
 στρέψατε, παραδοθῆτε στὸ
 νυκτερινὸ σας ὕπνο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ὁ ναὸς τῆς Ἀφάιας στὴν

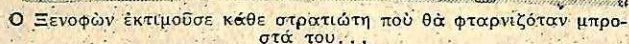
Ὁ ναὸς τῆς Ἀφαιας στὴν
Αἴγινα.

5%

...ΝΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΚΕΙΝΟΥΣ, ΠΟΥ ΑΥΤΟΙΣ...

...ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΞΕΤΕΛΕΣΘΗ.

5%

Ποιὰ εἶνε ἡ ἱστορία τους

ούνατο να συνεχιστή με
 τους αὐτοῦ τοῦ κανό-
 νος. Πολλοὶ τότε φησὶ
 ἀναλαμβάναν ἀντὶ ἀσφα-
 λείας πληρωμῆς, καὶ μεταφε-
 ροῦ τοῦ πόνου πρὸς τὸ
 νεκροτάφειον. Οἱ τελευ-
 τῶν, ὀνομασθέντες (ὑπε-
 κκινῶν), νεκροθάβαντες. Ὅσοτο
 τὸ ἔθιμον αὐτὸ μεταπήδον
 καὶ στὰ Ἑπτανῶσα, ἀπὸ
 τῶν πρώτων κατακτητῶν
 τῶν ποῦ ἦσαν ὀλιγαριθμοί.
 Ἀλλὰ οἱ Ἑπτανῶντες, οὐσαι
 φιλόμουσοι καὶ γλεντζέδες
 ἔβγαναν τὴν παροιμίαν ποῦ
 προαναφέραμε. Ἀπλῶς, ἄ-
 μα τραγουδᾶς καὶ πίνεις,
 δὲ φοβάσαι τὸ θάνατον. Ἐ-
 πομένως οὐτε τοὺς... νεκρο-
 θάβοντες.

Οι λαοί όμως της Αλγύπτου πίστευαν, ότι το φάρμακο ήταν μία προειδοποίηση για την θείων προς τὸν ἄνθρωπο, πὴν ἕνα ευχάριστο ἢ δυσάρεστο γεγονός πού ἐπείκει νὰ τοῦ συμβῇ. Ἐπίσης οἱ Αἰγύπτιοι πίστευαν, ὅτι μὲ τὸ φάρμακο οἱ θεοὶ συμπόλευαν τοὺς ἀνθρώπους ἀν ἐπείκει ἢ ὅχι νὰ ἐπιδικάζουν τὴν πραγματοποίηση διαφόρων σχεδίων τοῦ.

Ὁ Ξενοφῶν ἐμακάριζε

Οι ἄρχαιοι "Ἕλληνες καὶ οἱ ἄρχαιοι Ῥωμαῖοι, όταν ἔβηλαν νὰ κομπλημεντάρουν καμμιά ψώρα γυναικᾶ ἢ καὶ κανένα ψώρα ἀνδρα, τοῦ ἔλεγαν ὅτι οἱ Χάριτες φταρ- νίστηκαν τὴν ψρά πού γεν- νήθηκε. Ὑπάρχουν ὥστόσο μερικοί πού εἶχαν ἀντίθετη γνώμη γιὰ τὸ φτάρνισμα. Γε- ννᾶ ὁμοῦ, θεωρεῖτο ὡς κα- λὸς οἰσῶνς, στοὺς περισσό- τερους ἀρχαίους λαοὺς.

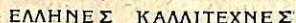
★
«Όσοι καταπίστωθηκαν να εξηγηθούν τη φράση «Μιλάνε Άλμπανουζ(ικά)», έκαναν πολλά σφάλματα. Κάποιος μάλιστα έφτασε στο σημείο να γράφει πώς προέρχεται από το... μπουρνούι! Να όμως από πού έδγαμε το συμπέρασμά του: Την παλιά εποχή του διάφορα καμιά υπήρχαν μαυροί ύπρετες ή και ακλάδοι, που έβελαν μπουρνούζια στους έλκτες τους για να σκουπιστούν. Οι μαυροί αυτοί μιλούσαν δική τους γλώσσα, ένα κράμα δηλαδή από τουρκικές, περσικές και αλβανικές λέξεις. Τη γλώσσα αυτή ο λαός τη βάφτισε

Ἡ ἐξήγησις αὐτῇ θά μοι-
ροῦσε να ᾖται σωστή, ἀν-
δὲν ὑπῆρχε στὴ μέση ο καρ-
διανίσις Γίλιο Ἀλαμπουρνέ-
ζι, πού ἔθηκε κατὰ τὸν 18-
αῖωνα. Ὁ Ἀλαμπουρνέζις
λοιπόν, ἤθελε νὰ δημιουργή-
σῃ μιὰ ἐνιαῖα παγκοσμίου
γλώσσα. Ἦταν ὁ πρόδρομος
να ποῦμε τῆς σημερινῆς
Ἑσπεράντο. φαίνεται ὅμως
πῶς ὁ προοδευτικὸς αὐτὸς
καρδιανίσις, δὲν κατάφερε
πολλὰ πράγματα. Ἐτοί τὸ
γλωσσικὸν τοῦ συστήματός
ἔσθῃ, προτὸ ἀκόμη γεννηθῇ.
Ὅσοτο ἡ φράσις «μπαῖε! Ἀ-
λαμπουρνέζικα» παρῆμει
ὡς τὴν ἐποχὴ μας καὶ τῇ
λέγει συνήθως τὰ κείνους
πού λένε πολλὰ καὶ ἀκατά-
νοητα πράγματα.

Τὴν παλιά ἐποχή ὅλοι οἱ
Λεπρόι - κι' ἦσαν χιλιάδες
τότε - ἦταν ὑποχρεωμένοι
να φοροῦν στὸ στήθος τους
ἐνα εἰδικό «ὄμμα ἀνανω-
ρίσεως» ποῦ θεωρεῖτο ὡς ἀ-
τιμωτικό. Ὡς καὶ οἱ ὑπὲρ-
τες τους ἀκόμη, ὅταν πῆ-
γαιναν στὴν ἀγορὰ να πω-
λοῦσαν, ἦταν ἀναγκασμένοι
νὰ φέρουν τὸ ἀτιμωτικό αὐ-

Στα 1321, διαδόθηκε ἀγά-
φονα – καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆ πε-
ρασε ἀπὸ πόλι εἰς πόλι – ὅ-
τι οἱ λεπροὶ συνυποτίσθησαν
μαζὶ μετὰ τοὺς Ἑβραίους γιὰ
τὴν ἐξολοθρευθῆναι ὅλους
τοὺς Χριστιανούς τῆς Εὐρώ-
πης. Οἱ εὐπιστοὶ ἐπαγανά-
σθηκαν τὴ φήμην με φανταστι-
κῆς λεπτομερείας καὶ οἱ ἀ-
φελεῖς τὴν πίστευσαν. Τὸ
σχέδιο τῶν συνυποτίτων ἦταν
ἀπώλυτος: Ἐπρόκειτο νὰ
πολύνουν τὰ πνυθία, τὶς
δεξαμένους καὶ τὶς λίμνες,
ρίχνοντας μέσα πῦρο καὶ αἶ-
μα ἀπ' τῆς οὐλῆς σάρκες

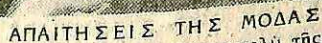
Καμιά διάκρισι δὲν γινό-
 αν στὴν ἡλικία ἢ στο φῦ-
 ο τῶν «ἐγκλημάτων». Ἐ-
 αῖρεσι κάνανε μόνο στὰ
 αἰδιὰ καὶ στὶς ἔγκυες.

Μία από τις έπιτυχίες του «Πάλλας» του Πειραιώς είναι και η μουσικο-χορευτική άτραξιόν, που παρουσιάζουν οι «Τζάννερ-Σίστερς». Στη φωτογραφία μας η μία από τις δύο αδελφές, η Νίκη, και ο δημοφιλής «Ίκαρος σ' ένα στιγμιότυπο από το σουζέ «Ένα φίλκιν».

Στη πλάξ της Πορτογαλίας είναι εφέτος πολύ της τάξης οι βεντάλιες από κοράλια. Φυσικά δεν είναι καθόλου φτηνές, όλες όμως οι κομψές και πλούσιες κυρίες ακολούθησαν το παράδειγμα της Πορτογαλίδος ήθηποιού Λίλα Πήλε, που βλέπετε στη φωτογραφία μας και χρησιμοποιούν τώρα αυτές τις βεντάλιες.

Στην Αμερική είναι τώρα πολύ της μόδας τα σπάνια κεντημένα με μικρά μαργαριτάρια, που σχηματίζουν διάφορα αντάρια. Κεντημένη με μαργαριτάρια θέλει η μόδα και την ειδική θήκη των γαντιών που είναι από το ίδιο δέρμα της σπάνιας.

Πῶς θὰ γνωρίσωμε τὸν ψυχικὸ τοῦ κόσμου

Πολλές υπήρξαν πιστεύουν πως η αγάπη είναι αρκετή για να τις βοηθήσει να καταλάβουν τα παιδιά τους. Ξεκινούν, όμως, πως η αγάπη είναι μόνο ενστικτώ, ενώ, για να γνωρίσουν την παιδική ψυχή, χρειάζεται μια παιδαγωγική κατάρτιση που οι περισσότερες κοπέλλες δεν την έχουν. «Όσο για τους άντρες, προτιμώτερο είναι να μη μιλήσωμε γι' αυτούς: Σπάνια βρίσκουν τον καιρό ν' ασχοληθούν με την ανατροφή του παιδιού τους, όταν δεν καταστρέφουν ασυλλόγιστα ό- τι κατάφερε να φτιάξη η υπήρξα.

Ἐπίσης ἡ συζυγική οὐσαρμυ-
νία εἶναι κάτι πού γίνεται ἀμέσως
ἀντιληπτό ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ παι-
διοῦ, ἀδιάφορο ἂν εἶναι κρυφὴ καὶ
δυσὲς ἐκδηλώνεται μὲ ζωερὲς φιλο-
νεϊκίες. Τὸ παιδί διαίσθανεται τὴν
κρυφὴ ἐχθρότητα ἀνάμεσα στοὺς
γνωεῖς του, κι αὐτὸ σημαδεύει τὸν
ψυχικὸ του κόσμον γιὰ ὁλόκληρη τὴ
ζωὴ του.

«Ενα ακόμη χαρακτηριστικό το χέρι — χαρακτηριστικό σ' όλα τὰ φυσιολογικά παιδιά — που δέν πρέπει νά τὸ παραγνωρίζωμε εἶνε ἡ «θέλησι τῆς ζωῆς», που ἐκδηλώνεται στὸ παιδί μὲ τὴν ἀνάγκη γιὰ νάστασι καὶ γιὰ δράσι.

Τὴν ἀνάγκη αὐτὴ μποροῦμε νὰ τὴν περιορίσωμε μὲ τρόπο, χωρὶς, ὅμως, καὶ νὰ τὴν καταπνίγωμε. Τὰ ὀμωσ, καὶ νὰ τὴν καταπνίγωμε. Τὰ ὀμωσ, καὶ νὰ τὴν καταπνίγωμε. Τὰ ὀμωσ, καὶ νὰ τὴν καταπνίγωμε. Τὰ ὀμωσ, καὶ νὰ τὴν καταπνίγωμε.

Μιὰ σφυσίχτρα ἢ ἓνα καπάκι
κατασφάλος τοὺς προσφέρουν τὴ
μεγαλύτερη εὐχαρίστησι ἀπ' ὅτι
μποροῦμε νὰ φαντασθούμε. Καὶ τὴ χαρὰ αὐτὴ
δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο νὰ τοὺς τὴν προσ-
φέρωμε — θυσιάζοντας τὴν ἐνόχλησι πού μᾶς
προκαλεῖ.

...εἰ ἀνοιγῇ νὰ μεγαλώ-

Βέβαια, όταν το παιδί αρ-
νη, πρέπει να ξέρουμε να περιορίζουμε τις ύ-
περβολικές απαιτήσεις του. Άπτοτελει, όμως,
σφάλμα να του λέμε: «Έλα τώρα, εσύ εγι-
σασάνας άντρας! Μην κάνεις σαν κοριτσά-
κι!» Μ' αυτά τα λόγια κινδυνεύουμε να έμ-
πεινουμε στο παιδί μία περιφρόνηση για το
γυναικείο φύλο, που θα το έπηράσουν ακόμη
και στην συζυγική του ζωή. Η απλότητα της

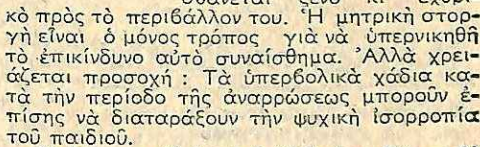
Παραβλέπουμε, επίσης, το μειονεκτικότροπος», που είναι χαρακτηριστικό κάθε πλάσμα νεαρής ηλικίας. Και τὸ ἐνίσχυόμε με ἀσσυλλογίες πράξεις μας. Ἐμπνέ- σουμε με φόβο γιὰ κάποι τ: Γιά τὰ σκυλιὰ — που δαγ- κώνουν! Γιά τῖς γάτες — που γρατζουνίζουν! Γιά τοὺς χωροφύλακες — που, ἀν εἶναι ἀτακτο, θὰ τὸ πιάσουν! Ὅχι μόνον δει- λωρεῖ σε τίποτε, ἀλλ' ἀντιθέτως εἶναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὸ πνευ- δι αὐ καλλιιερούμε συνεχῶς στὴν ψυχὴ του τὴ συστηματικὴ αὐτὴ φobia.

«Γέν συναισθηματικές απογοητεύσεις»

Σὲ ἔξῃ, κύριες, περιπτώσεις, τὸ παιδί διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ

1) Αποθλασμός: "Αν γίνω άπότομα, μπορεί να έμπνευσή στο παιδί ένα αίσθημα έγκαταλείψεως και άπομονώσεως, που θα κλονίση την ψυχική ισορροπία του. Γι' αυτό, φρόνιμο είναι η άλλαγή να γίνη σιγά-σιγά. Για ένα διάστημα, να εναλλάσσεται ο θήλασμός με την χορήγηση άλλης τροφής.

2) Ἀρρώστεια: Τὰ πικρὰ

3) Γέννησι αδελφού ή αδελφής : Το παιδί αισθάνεται πώς, ενώ είχε ως τότε την αποκλειστικότητα της μητρικής αγάπης, από τώρα την μοιράζεται με το νεογέννητο. Πράγμα που του εμπνέει ένα οδυνηρό αίσθημα ζηλοτυπίας για το αδελφάκι που και το κάνει ν' αγωνίζεται με κάθε μέσο για να ξανακερδίσει εκείνο που έχασε. Ή μητέρα πρέπει, λοιπόν, απ' τον καιρό που το πρώτο της παιδί είναι ακόμη μοναχόπαιδο, να μην του δείχνη υπερβολική τρυφερότητα. Κι όταν γεννηθώ το δεύτερο, να μοιράζει ακριβόδικαια τη στοργή της και να μην παίρνει πάντα το μέρος του μικρότερου, ιδίως στις περιπτώσεις που φανερά φταίει το δεύτερο.

4) Φυσικά μειονεκτήματα : Βασικό χρέος τῆς μητέρας εἶναι νὰ κάνει πὼς δὲν τὰ βλέπει. Νὰ φέρεται στὸ ἀδίκημένο ἀπὸ τὴν φύση.

5) Ζήλεια προς τὸν πατέρα: Πολλὴ ἐνωρίσι, ἀπὸ τὴν ἡλικίᾳ τῶν τεσσάρων χρόνων τὸ παιδί ἀνακαλύπτει ἕναν καινούργιο ἀντίπαλο: Τὸν πατέρα, ποὺ ἀγαπᾷ ἡ μητέρα του. Χρειάζεται, λοιπόν, ἡ μητέρα νὰ ἔχῃ πολὺ τάκτ, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ αὐτὸ τὸ συναίσθημα.

6) Σχολικό περιβάλλον: Για πρώτη φορά το παιδί μπαίνει σε ένα ριζικά διαφορετικό περιβάλλον, όπου χάνει το μικρό του όνομα και το φωνάζουν με το επίθετό του. Το δύσκολο συνάδισμα της μοναξιάς, που θα αισθανθεί με την αιφνίδια αποστροφή της μητρικής παρουσίας, πρέπει να αντιμετωπισθεί με διπλάσια σμολό της στοργής και της τρυφερότητας...

«...συναισθηματικές» αυτές απογοητεύσεις του παιδιού έχουν εξαιρετική σημασία και μπορούν να παίξουν σημαντικό ρόλο στην μετέπειτα ζωή του. Ο Βιεννέζος παιδίατρος Ρόζεμπεργκ, που έχει ειδικά ασχοληθεί με τη ψυχανάλυση της παιδικής ηλικίας, τανίζει σε μία πρόσφατη μελέτη του ότι οι πιο ευχάριστες αναμνήσεις της ζωής μας είναι οι παιδικές. Σ' όλη μας τη ζωή οι ζωηρές παιδικές αναμνήσεις και κυρίως εκείνες, που προέρχονται από «συναισθηματικές απολαύσεις», εξαγυρίζουν διαρκώς στο νόو μας, και κατευθύνουν τις πράξεις μας, τις αποφάσεις μας, τα μελλοντικά σχέδιά μας.

Προσέχ! στο παιδί! τονίζει. «Ο ρόλος της μητέρας είναι πολύ λεπτός και εξαιρετικά δύσκολος. Πότε δεν πρέπει να επαναπαύεται με τη συνήθισμένη σκέψη: «Παιδί, είναι, δεν καταλαβαίνει!...» Κάθε άλλο, μάλλον!... Όλα τα καταλαβαίνει το παιδί κι όλα φροντίζει να τα μαθαίνει με την ακουραστική και ανεξάντλητη περιέργειά του. Ή ανατροπή, λοιπόν, του παιδιού είναι μία από τις μεγαλύτερες ευθύνες, που αναλαμβάνει η μητέρα...»

«Η παιδική ψυχή δεν είναι ένα αινίγμα με τη μητέρα. Όταν ξέρει να διαβάσει σ' αυτήν, βλέπει ότι δεν κρύβει κανένα απόλυτως μυστήριο...»

τε. Την ώρα αυτή, θα σας περιμένω στο εξοχικό κέντρο «Λευκοί καταρράκτες», στο τέρας της λεωφόρου Ουδωσέλ. «Αν μου φέρετε 2 εκατομμύρια δολάρια — γιατί είμαι πάμπανος τώρα — κι' αν με διαβεβαιώσετε πως ή κόρη μου, μένοντας στα χέρια σας, δεν κινδυνεύει να γίνει όμοια με σας, θα παραιτηθώ απ' τις αξιώσεις μου και θα πάω να ζήσω στην Ευρώπη, μ' άλλο όνομα. Ποτέ δεν πρόκειται ν' ακούσετε πια τίποτε για μένα.

»Αν όμως δεν έρθετε ως τις 11, στις 12 ακριβώς θαρρώ στο μέγαρο 'Ιμάρ ή αστυνομία. «Ας ιδούμε αν θα φερθήτε φρόνιμα. »Ούιλ Βίλιγκτον.

—Θαμιάσια! φώναξε χαρούμενα ή Τζέννυ Μέρρις.

Ο Βίλιγκτον έκλεισε το γράμμα σ' ένα φάκελλο, έγραψε πάνω τη διεύθυνση της γυναίκας του και τώδεσε στη Τζέννυ.

—Αυτή είναι ή μεγαλύτερη θυσία μου! της είπε.

—Θυσία με την οποία κατακτάς την ευτυχία. Καί, για προκαταβολή της, πάρε αυτό το φλογερο φίλι μου!

—Ω γόησσα! μουρμούρισε ή Βίλιγκτον. Μέσα στην αγκαλιά σου, κι' ή θάνατος ακόμη είναι ευδαιμονία...

Θ'

Στη 1 μετά τα μεσάνυχτα, ή Φλέμιγκ έφτασε στο σπίτι της Τζέννυ. Κι' εκείνη του άνηγγειλε πως είχε πάρει το γράμμα απ' το Βίλιγκτον.

—Είσαι τρομερή γυναίκα, Τζέννυ! φώναξε ή Φλέμιγκ, ένθουσιασμένος. Δός μου το γράμμα.

—Βιάζεσαι πολύ, Φλέμιγκ... Περίμενε λίγο. Πρέπει να κουδεντιάσουμε... να κανονίσουμε μερικά πράγματα.

—Έχουμε κάμει τις συμφωνίες μας. Ξέρεις καλά πως ή Φλέμιγκ κρατάει τις υποσχέσεις του.

—Ναί, αλλά δεν είσαι συ ή υπέρτατος άρχηγός. Καί μόνον

έκείνος έχει δικαίωμα να δίνει υποσχέσεις.

—Έγώ αντικαθιστώ τώρα τον υπέρτατο άρχηγό, Τζέννυ, είπε ή Φλέμιγκ. Γιατί βρίσκεται στη φυλακή. Συνελήφθη τυχαίως στις κατακόμβες, μαζί με άλλους.

—Τρομερό!

—Α, μην άνησυχής. Σε 3 μέρες θα ή δραπέτεύσει. Έγώ είμαι ή προσωρινός αντικαταστάτης του.

—Μά τότε δεν έχω πια να υποβάλω όρους. Έχω να σε παρακαλέσω.

—Λέγε, Τζέννυ.

Ο Βίλιγκτον δεν θάγαφε ποτέ αυτό το γράμμα, αν δεν τον έπειθα ότι είναι ασφαλές κι' ότι θα φύγουμε αύριο μαζί. »Αναγκάσθηκα λοιπόν να τον κρατήσω εδώ. Δεν γυρίζει κοντά στον Πίνκερτον, γιατί φοβάται μήπως τον συλλάβει, έξ αιτίας αυτού του γράμματος.

—Λοιπόν:

—Λοιπόν, Φλέμιγκ, ξέρεις ή τι του παραδόθηκε κατ' ανάγκη. Κατ' ανάγκη τον παριστάνω την έρωτευμένη. Η άνάγκη όμως αυτή παύει να υπάρχει, όταν πατήσω το πόδι μου στο πλοίο.

—Βεβαίως... Καταλαβαίνω: θέλεις να σ' απαλλάξουμε όριστικά απ' τον ένοχλητικό έρωτα και την κουραστική παρουσία του Βίλιγκτον.

—Ακριβώς!

—Έννοια σου. Ο Βίλιγκτον δεν θα επιβιβάσθω στο πλοίο. Γιατί, ή θάνατι νεκρός την ώρα εκείνη, ή θάκη συλληφθή απ' τον Πίνκερτον.

—Προτιμάς το πρώτο, γιατί οι νεκροί δεν μιλάνε!

—Πολύ καλά, Τζέννυ. Έχεις να ζητήσεις τίποτ' άλλο;

—Την προστασία σας, για να φύγω απ' τη Νέα Υόρκη.

—Αυτήν την έχεις. Δεν πρόκειται να σ' ένοχλήση κανείς, από δω ως το πλοίο. Όσο για τα χρήματα που σου υποσχέθηκα, θα σου μετρηθούν τη στιγμή της επιβιβάσεώς σου από κάποιον άνθρωπό μου. Έμεις θα φροντίσουμε επίσης για το

εισιτήριό σου, και θα στείλουμε εν' αυτόκινητο να σε παραλάβει στις 6 και τέταρτο.

Ο Φλέμιγκ πήρε το γράμμα απ' τη Τζέννυ, τώκουσε στην τσέπη του, της ευχήθηκε καλό ταξίδι κι' έφυγε για το σπίτι της 'Υβέτ.

Ι'

Τ' άλλο πρωί, στις 9, ή ώρα ή 'Υβέτ, μεταφρασμένη σε έρωτικά μοδιστράδικου, έλεγε στο Φλέμιγκ:

—Πώς τρέω!... Έχω μεγάλη συγκίνηση... Είπ' ή πρώτη φορά. Βλέπεις, που αποτολμά ένα τέτοιο πράγμα. Μά δεν άνησυχώ. Είμαι βεβαία πως θα μού περάσει αυτή ή συγκίνηση, μόλις αντικρύσω το μέγαρο του 'Ινδου.

—Καί πρέπει, μικρούλα μου.

—Αλλωστε ή Έμμα Μάρσαλ, που μού πήρε δέκα χιλιάδες δολάρια γι' αυτή τη δουλειά, μούδωσε να καταλάβω πως δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο. Πολλές φορές έχει στείλει ιαηθτοίς της στην κ. Μίρκα Βίλιγκτον, που τις δέχθηκε πάντα με καλωσύνη και τούς έδωσε γενναία φιλοδοξήματα. Γιατί λοιπόν να φοβηθώ;

Ο Φλέμιγκ της παρέδωσε το πολύτιμο γράμμα.

—Κράψε το στο στήθος σου, 'Υβέτ, της είπε. 'Ωραία! Πηγαινε τώρα.

Μέσα σ' ένα μακρύ χαρτονένιο κουτί βρισκόταν ένα πολυτελέστατο φόρεμα. Ήταν αυτό που είχε παραγγείλει ή Μίρκα στη μοδίστρα της.

Η 'Υβέτ το πήρε και ξεκίνησε για το μέγαρο του πρίγκιπος 'Ιμάρ.

Ήξερε καλά τί έπρεπε να κάνει. Έφτασε στη μεγάλη έξοδο, χτύπησε το κουδούνι και περίμενε. Σε λίγο, πρόβαλε απ' το φεγγίτη το κεφάλι του Δαμάρ.

—Θέλω την κ. Μίρκα Βίλιγκτον, του είπε ή 'Υβέτ. Της φέρνω το φόρεμα που περιμένει.

—Ο 'Ινδός κύτταξε έρευνητικά και φιλόποπτα αυτήν την ίδια και το κουτί που κρατού-

σε. Ύστερα άπάντησε: —Πολύ καλά. Πηγαίνω να την έδοποιήσω.

Σε πέντε λεπτά ξαναγύρισε κι' άνοιξε την πόρτα. Η 'Υβέτ μπήκε. Αυτός ήταν ή πρώτος θρίαμβός της.

Όστόσο, μετά τα τελευταία γεγονότα, ή Δαμάρ είχε γίνει πολύ πιο προσεκτικός. Φοδόναν διαρκώς καμμία παγίδα του «Ματωμένου Χεριού». Γιατί ήταν βεβαίως πως ή τρομερή συμμορία, που δεν είχε έξολοθρευθή στις κατακόμβες, θα ήπαιθε ευκαιρία να έκδικηθή την πριγκίπισσα Νέδα και την άδελφή της.

Μολονότι λοιπόν ή Μίρκα τον είχε βεβαίως πως έπρόκειτο πραγματικά να της στείλουν ένα φόρεμα, θέλησε να πεισθή πως ή έπισηκέπτρια ήταν ή μοδιστράδουλα που της τόφερνε.

—Ξέρεις, της είπε, ή κ. Μίρκα δεν μπορεί να σε δεχθή αυτή τη στιγμή.

—Τότε λοιπόν άνοιξε μου να φύγω! άπάντησε ή 'Υβέτ.

—Οχι δά! Σε δέκα λεπτά, ή κ. Μίρκα θάνατι έτοιμη. Ντύνεται τώρα.

—Α, μάν αν πρόκειται μόνο για δέκα λεπτά, θα περιμένω.

Καί κάθισε σ' ένα καναπέ του χώλλ. Ο Δαμάρ άπλησίασε στο χαρτονένιο κουτί, πού είχε άφίσει δίπλα της.

—Είπ' άμορφο το φάσμα της κυρίας; είπε. Πόσο θάβηλα να το δώ!

Η 'Υβέτ κατάλαβε πως την ύποψιαζόταν ή Δαμάρ. Για να διαλύσει λοιπόν κάθε ύποψία του, ίκανοποίησε τη θήθεν πειρώγειά του: Άνοιξε δηλαδή το κουτί και τούδειξε το φόρεμα, εξυμνώντας τις ωραίες γραμμές του, τις γαρντιούρες, τα κεντήματα...

—Ναί, ναί, πολύ άμορφο είναι! της είπε ή Δαμάρ. Πάμε τώρα στην κυρία.

«Α, πονηρή 'Ινδέ! συλλογίστηκε ή 'Υβέτ. Ήθελες να με πιάσης, μάν την έπαθες!»

Καί, χαμογελώντας θριαμβευτικά, άκόλουθησε το Δαμάρ.

ΙΑ'

Η 'Υβέτ ήξερε να ύποκριθί πολύ καλά το ρόλο της ράφτρας. Έτσι, ή Μίρκα Βίλιγκτον δεν κατάλαβε τίποτε. Έβλεπε το φόρεμά της και το βόηκε όπως τόβηλε. Έδωσε ένα γενναίο πουρμπουάρ στην 'Υβέτ και της είπε:

—Μπορείς να πηγαίνης τώρα, καλή μου κοπέλλα.

Μά εκείνη δεν έφυγε.

—Θά μού επιτρέψετε κάτι, κυρία; είπε με προσποιητή δειλία.

—Τί, κορίτσι μου;

—Νά σας πώ κάτι παράξενο που μού συνέβη καθώς έρχόμουν εδώ... Στη δεύτερη γωνία δεξιά, με σταμάτησε ένας άγνωστος. Δεν φαινόταν κακός άνθρωπος. Είχε συμπαθητική φυσιογνωμία και μάτια βουρκωμένα.

—Λοιπόν; Τί έκανε αυτός ή άνθρωπος;

—Με ρώτησε αν έρχόμουν στο μέγαρό σας.

—Καί συ, τί άπάντησες; ρώτησε με ταραχή ή Μίρκα.

—Την αλήθεια; πως σας έφερνα το φόρεμά σας.

—Έπειτα;

—Τότε ή άνθρωπος αυτός μου είπε: «Είμαι φτωχός, δουλεύω να ζήσω ουσιοχόμενος, και θέλω να

τήσω ένα μικρό βοήθημα απ' την κυρία Βίλιγκτον. Άκούσα να λένε πως είναι πολύ καλόκαρδη... Θέλησα λοιπόν να της στείλω ένα γράμμα, να την παρακαλέσω να με βοηθήσει... Μά ένας μελαψός άνθρωπος, που φυλάει στην πόρτα, μ' έδιωξε σκληρά».

—Α! Έπειτα;

—Ο άνθρωπος αυτός έβαλε τα κλάματα και με παρακάλεσε να του φανώ γρήσιμη στην πιο δύσκολη περίστασι της ζωής του.

—Τί ζήτησε δηλαδή, από σένα;

—Νά σας δώσω το γράμμα του, που δεν είχε θελήσει να το κρατήσει ή θυμωρός σας.

Η άνησυχία της Μίρκας είχε μεγαλώσει. Καταλάβαινε πως ή άγνωστος έκείνος δεν ήταν καθόλου φτωχός, ούτε είχε άνάγκη απ' την έλεημοσύνη της.

—Επρόκειτο, σίγουρα, για κάποιον απ' τούς έχθρούς της! Ποιόν όμως;

Η Μίρκα δεν σκέφθηκε καθόλου τον άντρα της. Ο νους της πήγε στο «Ματωμένο Χέρι». Μόνον ή συμμορία αυτή ήξερε πως έμενε στο μέγαρο του 'Ινδου πριγκίπισσας. Καί μόνον αυτή είχε να ξεκαθαρίσει έκκρεμίες λογαριασμούς μαζί της.

—Όποτε λοιπόν, είπε στην 'Υβέτ, σε παρακάλεσε ή άνθρωπος έκείνος να δεχθής να μού φέρης το γράμμα του; Καί συ τί έκαμες;

—Ω, καλή μου κυρία!... Έκλαιγε τόσο πολύ, ώστε τον λυπήθηκα.

—Καί πήρες το γράμμα;

—Μάλιστα! Τόχω εδώ, μαζί μου... Συχωράστε με, νομίζω πως δεν έκανα τίποτε κακό... Άν τον βλέπατε και σεις, θα τον λυπόσαστε...

—Δώσε μου το γράμμα, δέκευ ή Μίρκα.

Η 'Υβέτ έδωσε απ' το κορμάκι της τον κλειστό φάκελλο που της είχε έμπιστευθή ή Φλέμιγκ, και τον πρώτο ματιά που τούρούζε, έκείνη άναγνώρισε το γράμμα του συζύγου της.

Συγκινήθηκε και τρώαξε, αλλά κατάρθωσε να κρύψη την ταραχή της. Πέταξε το γράμμα πάνω σ' ένα τραπέζι, δίχως καν να τ' άνοίξη, κι' είπε στην 'Υβέτ:

—Καλά, μικρή μου, θα το διαβάσω άργότερα, και νάσαι βεβαία πως θα βοηθήσω όσο μπορώ αυτό το δυστυχισμένο... Μπορείς να πηγαίνης τώρα! Πρόσεξε όμως! Δεν πρέπει να μάθης κανείς πως μούφερες αυτό το γράμμα, μαζί με το φόρεμα... κανείς άπολύτως!

—Μείνετε ήσυχη, κυρία. Δεν θα πώ τίποτε σε κανένα.

—Όταν, σε λίγα λεπτά, βρέθηκε στο δρόμο, ή 'Υβέτ χαμογέλασε θριαμβευτικά και ψιθύρισε:

—Ο Φλέμιγκ θα μείνη πολύ εύχαριστήμένος. Τα κατάφερα μιά φορά!

Κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά απ' το μέγαρο, όπου μιά δου-

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών.
Βροδείον τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως, (φαινόμενα διαρροής πλάσματος, 19 (Στάσις Μου-
ως), Μετσόβου 19 (Στάσις Μου-
ως), 8—1 π.μ. και 5—7 μ.μ.
Τηλέφ. 663-673.

συχισμένη μητέρα αγωνιζόταν για να γλυτώσει το παιδί της απ' τα χέρια του τρομερώτερου κακούργου...

ΙΒ'

Μόλις έμεινε μόνη, ή Μίρκα κλείδωσε την πόρτα της, άρπαξε το γράμμα, τ' άνοίξε με χέρια που έτρεμαν, και το διάβασε με κατάπληξη.

—Α, τον άβλιο! ψιθύρισε ύστερα. Τόλημψε λοιπόν ακόμη να σκεφθί πως είναι πατέρας; Ξαναδιάβασε ύστερα το γράμμα, πιο προσεκτικά. Κι' αυτή τη φορά καθυσάχασε κάπως.

—Ο έλεεινός! είπε με το νου της. Δεν ζητάει το παιδί του. Χρήματα θέλει... Άς είναι! Θα του τα δώσω, για να εξαγοράσω την ησυχία μου και να εξασφαλίσω το παιδί μου!

Μά δεν είχε πρόχειρο ένα τόσο μεγάλο ποσό; Έπρεπε κάπου να το ζητήσει. Πού όμως; Στο ιδιαίτερο ταμείο της; Ο άντρας της είχε συντελέσει στο να μείνη πάμπτωχη, δίχως ένα δολλάριο...

Ίσως θα μπορούσε να ένεχυριάσει τα κοσμήματά της. Μά δεν είχε τον άπαιτούμενο χρόνο γι' αυτό... Νά ζητήσει τα χρήματα απ' την άδελφή της Νέδα; Ήταν τολμηρό κι' έπικίνδυνο, γιατί θάπρεπε να της έξηγήσει τί τάβηλε, αλλοιώς θα της γεννούσε ύποψίες...

Άποφάσισε λοιπόν τελικά να καταφύγη στον πριγκίπα 'Ιμάρ. Αυτός την αγαπούσε τόσο, ώστε την έμπιστευόταν άπόλυτα και δεν θα ζήτησε να μάθης πως θα χρησιμοποιούσε το ποσό που θα της έδινε.

Πραγματικά, πήγε άμέσως να τον βρή και του έξηγησε τί ήθελε απ' αυτόν.

—Σε μιά ώρα, το πολύ πρέ-

πει ναχω αυτά τα χρήματα, άγαπημένε μου, πρόσθεσε.

Ο πριγκίπης χαμογέλασε, της έδωσε ένα χρυσό κλειδάκι και της είπε:

—Μ' αυτό, άνοίγει το μεγάλο χρηματοκιβώτιο, όπου φυλάω όλους τούς θησαυρούς μου. Άνοίξε μόνη σου, Μίρκα μου, και πάρε όσα σου χρειάζονται...

Η Μίρκα δεν εύχαρίστησε μέσ' απ' την καρδιά της και τον φίλησε στα χείλη.

—Είσαι ή ευγενέστερη και ήπιοτικώτερη άντρας! του είπε μ' εύγνωμοσύνη.

—Έπειδή σου δίνω χρήματα, που είναι όλα δικά σου;

—Οχι, αλλά γιατί δεν με ρωτάς σε τί θα τα χρησιμοποιήσω.

—Καί τί με μέλλει; άπάντησε ή 'Ιμάρ, χαμογελώντας κι' άνασπώνοντας τούς ώμους του.

—Είσαι πολύ καλός, 'Ιμάρ! Σ' εύχαριστώ και πάλι!

Μά δεν είχε τελειώσει ή συνομιλία τους; Ήταν φανερό πως ή Μίρκα ήθελε να ζητήσει και κάτι άλλο απ' τον 'Ιμάρ. Έκείνος το κατάλαβε και την ένεβόρσυνε:

—Πες μου, αγαπημένη μου, τί άλλο θέλεις;

Η Μίρκα είχε γίνει κατακόκκινη.

—Γιατί διστάζεις; πρόσθεσε ή πριγκίπς. Μήπως μπορώ να σου άρνηθώ τίποτε;

Η Μίρκα χαμογέλασε με κόπο κι' άπάντησε:

—Θάβηλα... να μού επιτρέψης να βγώ έξω!

Ο 'Ιμάρ ζάρωσε τα φούδια του κι' έμεινε συλλογισμένος πολλή ώρα.

—Μίρκα, είπε ύστερα, μην ξεχνάς πως διατρέχουμε μιά απ' τις κορσιμώτερες περιστάσεις της ζωής μας! Οί έχθροί μας

μας έχουν στήσει παντού ένεδρες...

—Δεν φοβάμαι, άπάντησε ή νέα γυναίκα.

—Αν σε παρακαλούσα, Μίρκα, να μη βγης καθόλου απ' το μέγαρο, αυτές τις ήμέρες:

—Θά με στενοχωρούσες πάρα πολύ! Μην παρεξηγήσης τα λόγια μου, 'Ιμάρ! Είναι όμως άνάγκη να βγώ... άπόλυτη άνάγκη!

Ο πριγκίπης είχε άπεριόριστη έμπιστοσύνη στην άγαπημένη του. Δεν την ύποψιάσθηκε λοιπόν ούτε στιγμή. Φοβήθηκε μόνο για τούς κινδύνους που θα διέτρεφε, γιατί ήξερε πως το «Ματωμένο Χέρι» θα είχε στρέψει όλες τις δυνάμεις εναντίον των δυο αδελφών.

Δεν ήθελε ωστόσο να δυσχεράτηση τη γυναίκα που λάτρευε, έστα και φροντίζοντας για το συμφέρον της.

—Είναι άνάγκη λοιπόν να βγης έξω; τη ρώτησε.

—Ναί, 'Ιμάρ.

—Για πολύ;

—Έξαρτάται...

—Καλά, Μίρκα. Νά βγης! Θάρρη μαζί σου ή Δαμάρ.

—Α, όχι, όχι!

—Πώς! Δεν θέλεις μαζί σου το Δαμάρ; Μά γιατί;

—'Ιμάρ! Μή με πιέζης μ' ερωτήσεις, στις όποιες μού είναι δύσκολο να σου άπαντήσω. Πρέπει να βγώ μόνη μου, έντελώς μόνη!

Ο πριγκίπης κύτταξε τώρα μ' άπορία ή Μίρκα.

—Μιλάς σοβαρά; τη ρώτησε.

—Σοβαρώτατα.

—Ξέρεις πως είναι ή πρώτη φορά που μού το ζητάς αυτό, από τότε που βρίσκεσαι μαζί μου; Δεν πρέπει λοιπόν ν' άνησυχώ;

Η Μίρκα χαμογέλασε θλιμμένα.

—Μήπως λοιπόν άρχισες να ύποπτεύεις την πίστι μου;

—Ω, Μίρκα! Ποτέ δεν έκανα τέτοια σκέψη!

—Τότε μην άνησυχής...

—Καλά, Μίρκα μου. Άλλά... είναι άπαραίτητο να μάθω που θα πάς! Σου είπα πως το «Ματωμένο Χέρι» μας έχει στήσει παντού ένεδρες. Πρέπει ναμαι σε θεί να σε προσφυλάω...

Η Μίρκα έμεινε συλλογισμένη για λίγο. Ύστερα είπε:

—'Ιμάρ! Μ' αγαπάς πάντα; Μ' έμπιστεύεσαι;

—Ω! Μά το ρωτάς, Μίρκα μου; Ναί, χίλιες φορές ναί!

—Άκουσέ με λοιπόν Μιά επιτακτική άνάγκη με ύποχρεώνει να βγώ μόνη μου απ' το μέγαρο και να λείψω μιά ή δυο ώρες. Όταν γυρίσω, θάμει ήσυχη πιά, άπληλαγμένη από μιά τρομερή άγωνία που με βασανίζει αυτή τη στιγμή.

—Με τρώαζεις, Μίρκα!

—Γι' αυτό, σου ζητώ για χάρι να μη ζητήσεις να μάθης που πηγαίνω. Θα σου το πώ στην έπιστολή μου...

Καί, σφίγγοντας στο στήθος της τον πριγκίπα, ή Μίρκα πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

Ξανάρθε θάλη!

MENTIUM

Η ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ
ΔΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΙΑ
(L. T. RIVER PARIS)
Ζητήσατέ την παντού

Το σωληνάριο που
σας χαρίζει γερά
και ωραία δόντια

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ

PERMANANT
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας.
M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

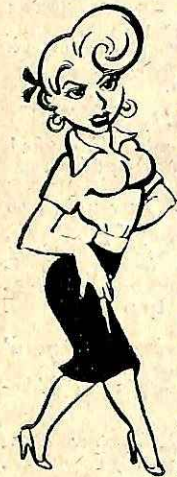
ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ Της Ρενέ

Τσιριπιτί

«Η Ρενέ λές κι' ἤδινε οὐλτιμάτο, φώναξε στὸ καινούργιο τῆς φλέρτ, σ' ἕνα πανύψηλο μαντραχαλά.

— Ἰσότης! Ἰσότης!
— Μά βρέ Ρενέ, τί ἰσότης; Ἐγὼ χαρχάλας τριώροφος καὶ σὺ κοντοστούπα... μπαρδακοβούλωμα!

— Μὴ καγιονάρης, συνέχισε ἡ Ρενέ. Μπίτισε πιά... Μὲ τὸν ἀχαλίνωτο ἀρριβα-

ρισμὸ σας, πῆραμε τὰ γκέ-μα ἀπ' τὰ χέρια, γιὰτὶ εἶμαστε πιὸ πονηρές, πιὸ ὑπομονητικές, πιὸ πανούργες, πιὸ ψεύτρες καὶ πιὸ γοητευτικές. Γι' αὐτὸ, μὲ οὐσταλῆκι καὶ σουπλές, κάναμε τὸ σάλτο μορτάλε, μπήκαμε παντοῦ καὶ στὸ Παρλαμένο ἀκόμη! Γενήκαμε ἀνάσπατες! Βάλαμε τὴν κονκάρδα τοῦ βουλευτοῦ, τὴν ἀσπρη μπλούζα τοῦ γιατροῦ, σὰς κά-νουμε ἀκόμα κι' ἀναλύ-σεις!

— Μόνο φραγκοραφτά-δες νὰ μὴ γίνετε, βρέ Ρενέ!...

Μὰ ἡ Ρενέ ποῦχε πάρει φόρα, ἐξακολούθησε:

— Ἐξωφρενικὴ πρό-δος! Γρεμίσαμε σκιά-χτρα, κάστρα, δώσαμε

πέντε μούτζες στὴν στενοκεφαλιά, στὴ σε-μνοτυφία, στὸ σκουριασμένο σαβουάρ-βίβρ. Γκουστοῦμε γκαλόπ, θὰ βάλουμε καὶ παντελόνια!

— Ὅχι, βέβαια, τὰ δικά μας. Ἀλλὰς τε, μὲ τὰ ἐξοδα καὶ τὰ λούσα ποὺ κάνετε, ὅταν ἐπιβληθῇ ἡ μόδα τοῦ παντελονιού, ἐ-μεῖς δὲν θὰ φοροῦμε, γιὰτὶ δὲν ἔχουμε!

Μὰ ἡ Ρενέ τὸ βιολί τῆς.

— Ἡ γυναῖκα σήμερα ἐργάζεται, ζῇ, δημιουργεῖ, σκορπίζει χαρὰ, ἐκπολιτίζει τὸ ἄντροι!

— Ἐ, ὅχι, βρέ Ρενέ, τὰ παραλές!

— Μάλιστα, ἐκπολιτίζει! Κάνε μιὰ βόλτα στὰ ἐμπορικά, μπάνκες, στὰ τσαρσιὰ, στὰ ἄτζεντίες, στὰ κουμέρκια, καὶ θὰ δῆς ἐκεῖ ποὺ πρὶν ἦταν σκορπι-σμένη ἡ ἀνδρική ζήραση, ὁ κατσουφι-σμός, ἡ στραβοξυλιά, ἡ νύστα, τὸ μα-χιμουρλούκι κι' ἡ τεμπελιά. Τώρα παντοῦ βασιλεύει ἡ ὁμορφιά, τὸ χαμόγελο, ἡ ἀ-λεγκρία, τὰ «κοπλιμέντα», ἡ φινέτσα, ὁ πολιτισμός, τό... Ἀβοζδρόντ!».

Ὁ ὑπάλ-ληλος, μὲ τὴ φάτσα μπρούτα, σὰν κακο-τυπωμένη ξυλογραφία, ποὺ σ' ἐλόγιζε μὲ τὴν ματιά του, λές καὶ τοῦχες σκοτώσει τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα, σήμερα δίπλα σὲ μὰς τίς φαφουρένιες κούτσες, φιλτρα-ρίστηκε, ραφινάριστηκε, ἀπ' τὸ φόβο του. Γιὰτὶ πῆρε χαμπάρι πὼς κρύβουμε μέσα μας δυὸ ἀνόμοιες γυναῖκες. Τὴν ἡμέρα τὸ κορίτσι μὲ τὰ μαγευτικά θέληγτρα καὶ τίς γοητευτικὲς ἐκφράσεις, καὶ τὸ βράδυ τὴν νταρντάνα, ποὺ παίζει τάβλι, μπαρμποῦ-τι, ποὺ χορεύει σερέτικα, καπνίζει, βρί-ζει, πίνει σὰν γερο-μπεκρὴς, λακριντεύει ἀντάμικα καὶ βαστάει μαγκούρα! Τέλος, γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ, μάθε ὅτι οὐλές σου-ρουσοῦλεν εἴμαστε ἔτοιμες νὰ ἐξπτο-αρι-στοῦμε καὶ στοὺς πιὸ μεγάλους κινδύνους!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἕνα ποντικίκι βγήκε ἀπ' τὸ κορ-κουγιού καὶ πήδηξε πλάι τῆς.

Ἀμέσως, ἔξω φρενών, ἡ Ρενέ ἄλλαξε κολόρι καὶ ξεφώνισε:

— Ἀχ!... μὲν ντιέ!...

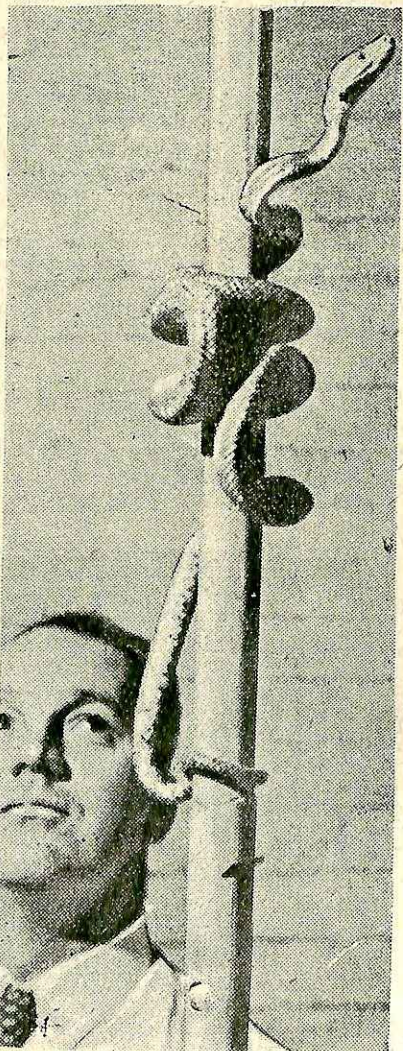
Κι' ἀπ' τὸ φόβο τῆς, λιγοθύμησε, ἤπωσε ξερὴ κι' ἤπαθε σαρκῆκι καὶ τσιριπιτί!

Σ.Ω.Κ.Ρ. Ρ.Ω.Ν.Α.Σ

ΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΓΑΜΟ:

Ὁ Μίκυ Ρούνθ δὲν εἶνε μόνο ὁ πιὸ μι-κρὸς καλὸς καλλιτέχνης τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ αὐτοῦς αὐτοῦς τῆς κι-νηματογραφουπόλεως. Παρὰ τὴν μικρή του ἡλικία ὁ Μίκυ ἔχει παντρευτὴ τρεῖς φορές καὶ τρεῖς φορές χωρὶς! Στὴ φω-τογραφία μας ὁ Μίκυ χορεύει μὲ τὴν στάρλετ Ἐλεν Μάνκεν, ποὺ φέρεται ὡς ὑποψήφια τετάρτη σύζυγός του. Ἡ πρῶ-τη του σύζυγος ἦταν ἡ Ἀθὰ Γκέρνινερ.

ΤΟ ΦΙΔΙ ΠΟΥ ΣΚΑΡΦΑΛΩΝΕΙ

Ὁ καθηγητὴς Τζαίμς Ὀλιδιὲ δὲν εἶνε γόγος φιδιών ἀλλὰ ἕνας φυσιοδίφης τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Μπρόνξ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Ὅπως φαίνεται στὴ φωτο-γραφία μας, ὁ ἐπιστήμονας αὐτὸς ἀπέ-δειξε πὼς ἕνας βόας, γιὰ νὰ ἀναρριχθῇ σ' ἕνα μπαμπού, συσπᾷ τοὺς μύς τοῦ σώ-ματός του, ἀκριβῶς ὅπως ἕνας ἄνθρωπος θὰ χρησιμοποιοῦσε τοὺς μύς τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χερῶν του.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

Τὸ γυναικεῖο στήθος

Μιά ἀπὸ τίς πιὸ νεαρές καὶ πιὸ δυναμικές ἡθοποιούς τοῦ ἱταλικοῦ κινηματογράφου ἔχει γίνεи διάσημη, ὅχι τόσο γιὰ τὴ χάρι τῆς καὶ τὴν ἐκφραστικότητα τῆς καὶ γιὰ τὰ μεγάλα σαγηνευτικά μάτια τῆς, ὅσο γιὰ τὸ ὥραϊο στήθος τῆς. Σὲ μερικές, μάλιστα, χῶρες ὀνο-μάζουν τὸ ὄγος καὶ τέλειο στήθος «Λόλλο», ποὺ εἶναι μιὰ σύντμηση τοῦ ὀνόματος τῆς ἡθοποιού αὐτῆς, τῆς περίφημης Τζίνιας Λολλομ-πριγκίτα. Ὁ θρίαμβος τῆς Τζίνιας ἐπιβεβαιώ-τηκε τελευταία σὲ μιὰ μεγάλη γαλλικὴ κι-νηματογραφικὴ γιορτῇ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Ἀριέλ τῆς ἔδωσε τὴ «Νίκη τοῦ Κινηματογράφου», ἕνα μικρο-σκοπικὸ ἀντίγραφον τῆς Νίκης τῆς Σαμοθρά-κης, ὡς βραβεῖο γιὰ τὴ νίκη τῆς σ' ἕνα ἀθι-μοψήφισμα μετὰ τῶν Γάλλων φίλων τῆς ὁ-θόνης. Στὸ δημοψήφισμα αὐτὸ οἱ Γάλλοι ἀ-ναγνώρισαν ὅτι ἡ Τζίνια Λολλομπριγκίτα ἔχει τὸ ὥραιότερο στήθος τοῦ κόσμου.

Ἐτοὶ τὸ στήθος ἤρθε πάλι στὸ πρῶτο ἐπί-πεδο τῆς μόδας. Ὅχι πιά σώματα σὰν ἀνί-δες καὶ γυναῖκες χωρὶς στήθος, ἀλλὰ ἡγιή πλάσματα, ὥραϊα σὰν ἀρχαῖα ἀγάλματα.

Τὸ σῶμα τῶν γυναικῶν, τοῦ 1500 ἦταν ζη-λότυπα σκεπασμένο ἀπὸ τὰ πολυπτυχα φορέ-ματά τους, ἐνῶ τὸ ντεκολτέ ἦταν σὲ υπερβό-λικό βαθμὸ τολμηρό.

Σήμερα, ἡ ἐπινόηση αὐτῆς τῆς μόδας στὶς «τρισιδιάστατες» γραμμὲς δημιουργεῖ νέα «κα-θηκόντα» γιὰ τίς γυναῖκες. Δὲν εἶνε ἀναγκα-σμένες νὰ περιποιῶνται μόνο τὸ πρόσωπό τους καὶ νὰ παρακολουθοῦν μὲ ἀγρόνητο βλέμ-μα τὴν ἐξέλιξη τῆς σιλουέτας τους, ἀλλὰ καὶ νὰ φροντίζουν ἰδιαίτερα γιὰ τὸ στήθος τους ὅπο ἢν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἡ τύχη τοῦ στήθους ἀποφασίζεται στὴν ἡλικία τῶν 16 ἐτῶν καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτε-ρη ἀποχὴ γιὰ τὴν περιποίησίν του.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

Ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξί καὶ τὴ σταθερότητα τοῦ ὁ-ποίου μαντεύει κανεὶς εὐκόλα τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὕψια τῆς γυναίκας.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΜΕ ΑΥΤΟΜΑΤΟΥΣ ΠΙΛΟΤΟΥΣ

Γιὰ νὰ λείψουν τὰ δυστυχήματα

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ταχύτητος, οἱ «αὐτόματοι πι-λότοι» ἔχουν ἐφαρμοσθῇ πιά σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἀεροπλάνα, στρατιωτικὰ ἢ ἐπιβατικά. Γιατὶ ὅμως νὰ λείπουν ἀκόμη ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα οἱ τόσο ἐξυπηρετικές αὐτὲς συσκευές;

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε εὐκόλα τὸ στοιχεῖο ἀσφαλείας ποὺ θὰ πρόσθετε ὁ αὐτόματος πιλότος στὶς συγκοινωνίες μὲ αὐτοκίνητα. Οἱ ὁδηγοὶ θὰ μπορούσαν πιά νὰ ξεκουραστοῦν, καὶ τὰ αὐτοκίνη-τικά δυστυχήματα στοὺς μεγάλους ἐξοχικούς δρόμους θὰ περι-ορίζονταν στὸ μὴδέν.

Εἶναι δυνατόν ὅμως νὰ ἐφαρμοσθῇ μιὰ τέτοια τελειοποίησι; Ἀ-σφαλῶς ναί. Νὰ πὼς περιγράφει ἕνας Ἀμερικανὸς εἰδικός, στὶς γενικές του γραμμὲς, ἕνα σύστημα λειτουργίας αὐτομάτων πιλό-των γιὰ αὐτοκίνητα:

Ἡ χρησιμοποίησις ἡλεκτρικῶν κυμάτων γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ὅ-πως γίνεται στὰ ἀεροπλάνα, δὲν εἶναι πρακτικῶς ἐφαρμόσιμη στὰ αὐτοκίνητα. Θὰ τ' ἀντικαταστήσῃ λοιπὸν ἕνας συνδυασμὸς μα-γνητικοῦ φωρητοῦ (σὰν τοὺς χρησιμοποιουμένους γιὰ τὴν ἀναζή-τησι νερῶν) καὶ ραντάρ.

Ἐξ ἄλλου, σ' ὅλο τὸ μήκος τοῦ δρόμου, στὴ μέση τῆς δεξιάς καὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς του, θὰ ὑπάρχῃ μιὰ μετάλλινη ταινία, πλάτους 30 πόντων, χωρμένη μέσα στὸ ὁδοστρώμα κατὰ τὴν κα-τασκευὴ του.

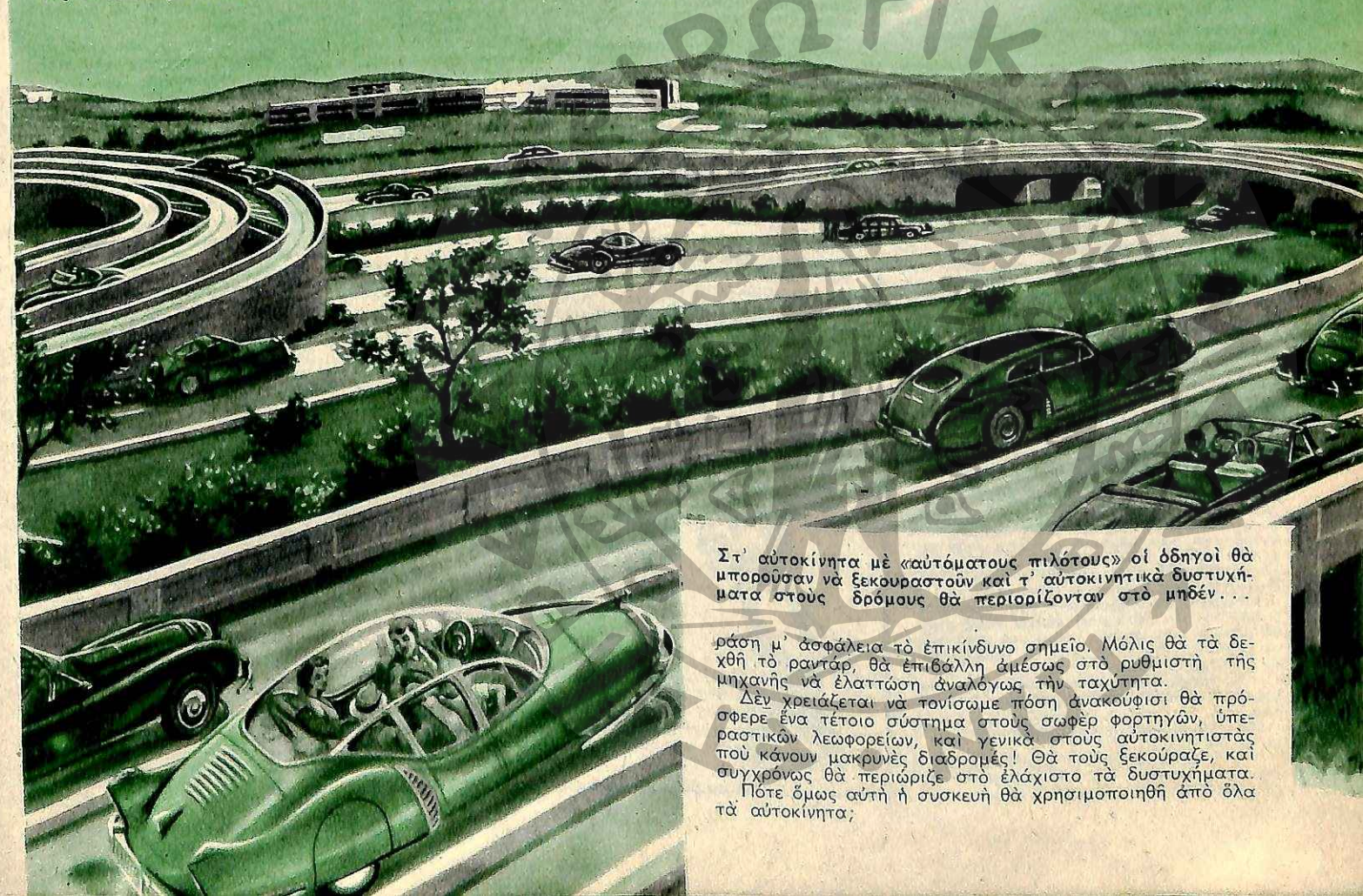
Τ' αὐτοκίνητα θὰ ἔχουν δυὸ μαγνητικούς φωρατὰς, μιὰ συσκευὴ ραντάρ κι' ἕνα ρυθμιστὴ τῆς μηχανῆς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξαρτήματα θὰ λειτουργοῦν συνδυασμένα μὲ τὸ βολάν καὶ μὲ τὸ ἄμπραγιάζ τοῦ αὐτοκινήτου.

Οἱ μαγνητικοὶ φωρατὰ θὰ εἶναι ἐγκατεστημένοι στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ὀχήματος, δεξιά κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ψυγεῖο. Ὁ παρα-μέρος τοῦ ὀχήματος, δεξιά κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ψυγεῖο. Ὁ παρα-μέρος τοῦ ὀχήματος, δεξιά κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ψυγεῖο. Ὁ παρα-μέρος τοῦ ὀχήματος, δεξιά κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ψυγεῖο.

Στὴν ἀρχή, ὁ σῶφερ θὰ ὁδηγῇ τ' αὐτοκίνητο κατὰ τὸ συνηθισμένο τρόπο, ὡς ὅτου τὸ φέρῃ πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν μετάλλινη ταινία τοῦ δρόμου. Ἐπειτα θὰ πιέξῃ ἕνα κουμπί, καὶ θ' ἀρχίξῃ ἀμέσως νὰ λειτουργῇ ὁ αὐτόματος πιλότος.

Οἱ δυὸ φωρατὰ θὰ «διαβάζουν» αὐτομάτως καὶ συνεχῶς τὴν ἔντασι τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου ποὺ θὰ σχηματίζεται στὸ ὁδοστρώ-μα, γύρω ἀπ' τὴν μετάλλινη ταινία. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο βρῖσκε-ται πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν μετάλλινη ταινία καὶ παράλληλα μ' αὐτὴν οἱ δυὸ μαγνητικοὶ φωρατὰ θὰ σημειωδετερώνεται. Ἐτοίσι, ἡ ἡ ἐνέργειά τους στὸ βολάν θὰ ἀλλοιωθεῖ εὐθυγραμμῶς. Ἡ με-κίνησι τοῦ αὐτοκινήτου θὰ διατηρηθῇ ἐντελῶς εὐθυγραμμῶς.

Ἀς ὑποθέσουμε ὅμως ὅτι ὁ δρόμος κάνῃ μιὰ στροφή. Ἡ με-

Στ' αὐτοκίνητα μὲ «αὐτόματους πιλότους» οἱ ὁδηγοὶ θὰ μπορούσαν νὰ ξεκουραστοῦν καὶ τ' αὐτοκίνητικά δυστυχή-ματα στοὺς δρόμους θὰ περιορίζονταν στὸ μὴδέν...

ῥάση μ' ἀσφάλεια τὸ ἐπικίνδυνον σημεῖο. Μόλις θὰ τὰ δε-χθῇ τὸ ραντάρ, θὰ ἐπιβάλλῃ ἀμέσως στὸ ρυθμιστὴ τῆς μηχανῆς νὰ ἐλαττώσῃ ἀναλόγως τὴν ταχύτητα. Δὲν χρειάζεται νὰ τόνισωμὲ πὼς ἀνακούφισι θὰ πρό-σφερε ἕνα τέτοιο σύστημα στοὺς σῶφερ φορητῶν, ὑπε-ραστικών λεωφορείων, καὶ γενικά στοὺς αὐτοκινητιστὰς ποὺ κάνουν μακρινὲς διαδρομές! Ὅλα τοὺς ξεκούραζε, καὶ συγχρόνως θὰ περιώριζε στὸ ἐλάχιστο τὰ δυστυχήματα. Ποτε ὅμως αὐτὴ ἡ συσκευὴ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ αὐτοκίνητα;

Ανατολικό

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Βεζύρης και το κρασί

Την εποχή που ζούσε ο Ναστραδίν Χότζας στην Προύσα, έτυχε νάρθη στον τόπο εκείνον ένας πολύ παράξενος Βεζύρης. Αυτός είχε χωρίσει από την τελευταία του γυναίκα, πράγμα που του κόστισε πολύ, και το είχε ρίξει στο κρασί, παρ' όλο που η θρησκεία τους το απαγόρευε.

Από την ημέρα που εγκαταστάθηκε εκεί καλούσε διαφόρους στο αρχοντικό του, τους έκανε κάτι παράξενες ερωτήσεις κι' άμα δεν του απαντούσαν, όπως εκείνος ήθελε, έδινε διαταγή να τους δίνουν σαράντα ξυλείες.

Εκείνο που είχε τρομοκρατήσει τον κόσμο ήταν ότι ο Βεζύρης όταν δεν έπινε ήταν ασυμπρότερος. Όταν όμως κατέβασε δυο τρία ποτηράκια, γινόταν έντελως διαφορετικός. Ήταν ευθύμιος, κεφάτος και πιο επιεικής στις ποινές του.

Μια μέρα ο Βεζύρης έκανε ένα τρικουέρο γλέντι. Σ' αυτό είχε καλέσει δυο-τρεις μουχτάρηδες, δυο μουχτάρηδες και τρεις μουλάδες.

Όταν κάθισαν στο τραπέζι κι' άρχισαν να τρώνε, ο Βεζύρης, σηκώνοντας το ποτήρι του κρασιού για να πιη, είπε στους προσκαλεσμένους του: —Μπορείτε να μου πείτε αν είναι άμαρτία να πίνω κανείς κρασί; Όποιοι δώση την αληθινή απάντησι, θα τον διορίσω σύμβουλό μου!

Άρχισαν, λοιπόν, οι μισοί να λένε ότι είναι άμαρτία να πίνω κανείς κρασί, έφ' όσον και το Κοράνι ρητά το απαγορεύει. Οι άλλοι μισοί όμως έλεγαν το αντίθετο.

Από τις απαντήσεις τους ώστόσο ο Βεζύρης δεν έμεινε ικανοποιημένος.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε για δουλειά του ο Ναστραδίν Χότζας. Άφου έκανε έναν βαθύ τεμνά, πήγε και κάθισε απέναντι στο Βεζύρη.

—Λοιπόν, μπορεί να μου πής αν είναι άμαρτία να πίνω κανείς κρασί; ρώτησε ο Βεζύρης το Χότζα.

Ο Ναστραδίν σκέφθηκε καλά, έριξε τη ματιά του στ' αδειανά ποτήρια του κρασιού, που ήταν στο μεταξύ άραδιασμένα μπροστά στο Βεζύρη και του απάντησε: —Πολυχρονιέμεν μου, η γνώνη μου είναι ότι το να πίνω κανείς κρασί δεν είναι άμαρτία. Ή θρησκεία το εμπόδιζε για να μην κάνουν κατάχρησι οι Μουσουλμάνοι. Το κρασί είναι το ποτό εκείνο που δίνει στους στραβάδες μάτια, στους κουτσούς πόδια και τους φτωχούς τους κάνει πλούσιους!

—Τι είν' αυτά που μου λες, τζάνουμ; Δεν σε καταλαβαίνω τι θέλεις να πής, του είπε ο Βεζύρης, ρουφώντας πάλι άλλο ποτήρι κρασί.

—Άκουσε, πολυχρονιέμεν μου, και θα καταλάβεις, αποκρίθηκε πάλι ο Χότζας ένθουσιασμένος. Μια φορά, ένας στραβάς, ένας κουτσός κι' ένας φτωχός μπήκαν σ' ένα χάνι να φάνε.

»Την ώρα που έτρωγαν, ο στραβάς σηκωσε το ποτήρι του και φώναξε: «Πίνω στην υγεία σας το κρασάκι αυτό που είνε κίτρινο και λάμπει σαν το κεχρμπάρνι». Ο κουτσός μάλις άκουσε τα λόγια του στραβά και έκαρδιστηκε στα γέλια και του είπε: «Πήγαινε να χαθείς, στραβά! Αυτό το κρασί είνε μαύρο και το λες εσύ κεχρμπάρνι; Να σου δώσω μια κλωτσιά να σε τινάξω πέρα!...» Ο στραβάς φοβήθηκε. Ξέχασε ότι ο συντροφός του δεν είχε πόδια. Και γυρίζοντας για να φύγη, έσπασε στον τοίχο το ποτήρι, που κρατούσε. Τότε ο φτωχός γελώντας του φώναξε: «Μπράβο! Σπάστα, μπρέ στραβά κι' εγώ πληρώνω!...» Βλέπεις, πολυχρονιέμεν μου, πρόσθεσε, ο Χότζας, ότι το κρασί έδωσε στον στραβά μάτια, στον κουτσό πόδια και στον φτωχό παράδες άφθονους για να αποζημιώσει τα σπασμένα!...

—Άφερμ, Ναστραδίν! Αυτή είνε η σωστή λύσι! φώναξε ένθουσιασμένος ο Βεζύρης.

Και γυρίζοντας στους καλεσμένους του τους είπε:

—Από σήμερα γίνεται σύμβουλός μου ο σοφός Ναστραδίν και στον καθένα από σας χαρίζω τις σαράντα ξυλείες!...

Τά δάσανα του Καραμπέτ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Άμα ζέστη άρχίζει κόσμος στο τράτασ ανεθαμένοσ ενεται, ύπνος του να κάνη. Έμένα καλοκαίρι τράτασ πολύ μου ήρεσει. Ισιπίτι μου τράτασ έχει άμμη και το πλαινό ισιπίτι και αυτό ώραίο τράτασ έχει. Πλαινό μου ισιπίτι χίτς ακόμα κανένας στο τράτασ ντέν ανεβαινέι. Μόνο κάθε βιράδου δουλικό τράτασ ανεθαμένοσ ενεται, σιρώματα, σεντόνια μεντόνια φελάνι φιστικ άπιλωμένα έκάνει, ύστερα ρουχαλάκια του έβγάζει — ώραία, ώραία ξαπλωμένοσ έκάνει — βραθει-βραθεί κοιμισμένοσ ενεται.

—Σουρπουίτσα μου, λέω, έου ακόμα κρυώνεις άμμη εγώ στο τράτασ σιρώματα μου ανεθαμένοσ να κάνω, ώραία να κοιμάμαι. Χίτς μέσα στο ισιπίτι ντέν ήμπαρβ πιά να κοιμάμαι.

Σουρπουίτσα μου γιανά γιανά με κυττάζει και λέει:

—Σε πιάσαν οι ζέστες; Έγώ μαντήλι μου βγάω άμα ιδρώτα μου σκουπισμένοσ έκάνω:

—Ναί, κουζούμ. Πολύ ζέστη άρχινισμένοσ είνε.

—Τήν μέρα κάνει ζέστη, Σουρπουίτσα μου με λεί, αλλά το βράδυ έχει ακόμα ψύκρα. Δεν είναι για τράτασ.

—Είναί, είναι λέω. Έκείνη πεισμένη κάνει:

—Έγώ δεν ανεβαινώ στην τράτασ.

—Κουζούμ, ντέν σε είπα έου ν' ανεβαινής. Άμα έου ντέν ζεσταίνεσαι κάτω κοιμισμένη να ένεσαι. Έγώ πολύ ζεσταίνομαι, άμμη άπάνω στο τράτασ κοιμισμένος να ένωμαι να παίρνω δοροσιά.

Σουρπουίτσα μου «καλά», λέει και έγώ μεγάλο χαρά έκάνω. Έου ήκέρεις, άναγνώστη εφέντη! Μυαλόσ μου στο δουλικό είναι. Άμα νύχτα ενεται, Ιστρουμπουλό δουλικό έπάνω στο τράτασ ανεθαμένοσ να ενεται. Και άμα ματάκια του κλεισμένα έκάνει, έγώ σιγά-σιγά κοντά στο σιρώμα του να ήμπαίνω, σιγά-σιγά χαϊδεμένοσ το να κάνω.

Βιράδου, λοιπόν, ήλθε άμα ζέστη έκανε. —Καραμπετάκι, λέει, πολύ ζέστη κάνει σήμερα. Λέω να κοιμηθώ κι' έγώ στην τράτασ.

—Σούς, μπέ, λέω, θα κρυώσης γιαδρούμ.

—Έου δεν κρυώνεις;

—Γιόκ, κουζούμ. Ίδιο πιαρά είμαστε; Έγώ άντρας ένομαι χίτς δοροσιά-δοσιά, ντέν με πιάνει. Έου άμα από τώρα στο τράτασ κοιμισμένη κάνεις, κρυολόγημα να ήπαίρνης, πλειυρίτι, μευρίτι, φιλάνι φιστικ, άρπαγμένοσ να έκάνης, ύστερα καλιπάζουσα φυματί-ωσις να ήπαίρνης, πεθαμένη να ένεσαι. Άμαρτία ντέν είναι κουζούμ; Τι να κάνω έγώ ύστερα χωρίς το αγαπημένο το Σουρπουίτσα μου!

Σουρπουίτσα μου υγεία της πολύ αγαπάει άμα άρρώστειες πολύ φοβάται. Άρα πολύ περασμένοσ ενεται άμμη σιρώματα μου στο τράτασ ανεθαμένοσ έκάνω. Άκμας λίγο δοροσιά κάνει άμμη πολύ ισοτάδι ένε-ται. Μάτια μου στο πλαινό τράτασ γυρισμέ-νοσ έκάνω και κυττάζω δουλικό πεσμένοσ είνε. Πέκ ελιά.

Κρεβάτι μου ξαπλωμένος ένομαι, άμα καρνιά μου κόπλε-κόπλε κάνει. Περιμένω πιαρά δουλικό καλά-καλά ήπνο να ήπαίρνη, ύστερα ίπισκεψίς μου να έκάνω. Τώρα, κουζούμ, πολύ άργά ενεται. Από κρεβάτι μου σιγά-σιγά σηκώνομαι άμμη πολύ ισοτάδι έκάνει. Έμένα θεός πολύ αγαπημένοσ με κάνει. Χίτς κανένας ντέν ιδλέπει!

Το τράτασ μου καθαλμένοσ έκάνω, στο άλλο το τράτασ βρίσκομαι. Άμάν! Δουλικό κρυώνει, λέω, πολύ κουκουλωμένοσ ενεται. Όλο κιφάλι του κάτω από κουβέρτα κουκουλωμένοσ ενεται. Χέρι μου απλωμένοσ άμ... βάί, βάί, βάί — τί είναι το κουζούμ; —Κάτω από κουβέρτα μεγάλο μουστάκι πιασμένοσ έκάνω!

Παγωμένος ένομαι! Κάτω από κουβέρτα ένας άντρας ενεται, άμα φωνή βάζει:

—Μαρίτσα, άφισέ με να κοιμηθώ. Άσε τα χαιδία τέτοια ώρα!

Βάί, βάί, βάί! Χίτς στο κρεβάτι δουλικό ντέν είνε άμμη το γειτόνάς μου το κύρ-Αντωνάκης ενεται. Και ένομιζε ότι το νουαίκα του ίπισκεψί ήλθε μουστάκι του τσιραβηγμένοσ έκανε. Άμάν τί έπαθό! Πόδια το βάζω, κάτω από κουβέρτα τυλιγμένος είνε. Ίπισκί-ρποις άποτυχημένος είνε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Παρέα

Δέν μ' άφίνης ήσυχο, Χριστιανέ μου. Άντε τράβα στη δουλειά σου, να πάω κι' έγώ στη δική μου, που μου κόλλησες στα καλά καθούμενα. Τι ιστορία είνε τούτη δώ πάλι;

Συνέβη να κατεβούμε μαζί από το ίδιο κτίριο και να συναντηθούμε στη σκάλα. Είπαμε την αναποφευκτη καλημέρα — κι' άνθεμάς τονε που την πρωτόβγαλε — κι' ένώ είμαι έτοιμος να τραβήξω την πορεία μου, με ρωτάς: «Από πού θα πάω, κύριε Πελοπίδα;»

Τί σε νοιάζει έσέ-να βρε από πού θα πάω και ποιά κατεύθυνσι θ' ακολουθήσω; Το λόγο θα σου δώσω; Όχι; Τότε γιατί με ρωτάς;

Ορίστε; Με ρωτάς, ώστε, αν πηγαινέμε κατά πάνω, να πάμε μαζί; Ό-ρα! Και γιατί να πάμε μαζί; Σού εί-πε κανένας πώς έχω ανάγκη από άκο-λουθία ή από σωματοφυλακή; Ή ότι μου χρειάζεται κανένα ύποστηρίγμα, μήν τύχη και πέσω στο δρόμο; Υπο-θέτω ότι ούτε το ένα μου χρειάζεται, ούτε το άλλο. Σύμφωνοι; Λαμπρά! Τότε, λοιπόν, τί μου κολλάς; Και πώς ποίον σκοπόν, να πάμε μαζί; Πώς; Για παρέα; Και γιατί να πάμε παρέα; Ζήτησα έγώ παρέα;

Λοιπόν; Ά! Για να κουβεντιάζουμε! Και τί να πούμε; Ποιά ψυχική και πνευματική έπαφή υπάρχει μεταξύ μας, ώστε να κουβεντιάζουμε; Για σαχα-μάρα, δηλαδή; Ή για να έχω έναν δί-πλα μου να μου γανώνη το μυαλό μί-τις άνοησίες του; Και με ρωτάς, λοιπόν, αν πάω κατά πάνω και μου προσφέρεις την παρέα σου, χωρίς να διερωτηθής αν είμαι δι-σθεσιμμένος να την άνεχθώ. Σάν να πε-ριμένεις, μάλιστα, να ένθουσιασθώ με την προσφορά σου και ίσως ν' άλλαξω και την κατεύθυνσή μου, για να ήμ στε-ρηθώ της άπολαύσεως της πολυτίμου παρέας σου. Και βλέπεις την εύγε-νική σου προσφορά, αλλά σε στέλνω και στο διάβολο. Κι' έσένα και την παρέα σου. Ναί, βρέ, Για πάνω είμαι. Άλλά έπειδή είσαι κι' έσύ για πάνω, έγώ άλλαζω πρόγραμμα και πάω πιαρά τα κάτω. Γιατί μου άρδεει να βαδίζω μό-νος μου, να ζω μόνος-μόνος, να τρώ-μόνος μου, να πίνω μόνος μου, να εί-δεύω μόνος μου κι' αν θέλεις να σου πώ και τ' άλλο, και να μιλάω μόνος μου. Άλιντε στρίβει, λοιπόν, πληκτική και άνιαρη ήλιθία.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Είχε δύο καπέλλα!

—Άκουσε δώ Γιάννη, είπε ο κ. Κοκορίκος στον ύπνρηπτό του. Σήμερα πρόκειται ναρθή να με ζητήση ένας δανειστής μου, που μου είνε πολύ ένοχλητικός. Να του πής πώς δηγικά!

Πραγματικά, λίγο άργότερα παρου-σιάζεται ο ένοχλητικός δανειστής. —Ο κύριος δεν είν' εδώ του δηλώ-νει ο ύπνρηπτης.

Έκείνος όμως δύσπιστος, κυττάζει γύρω του και λέει:

—Πώς δεν είν' εδώ, άφου κρέμεται το καπέλό του;

Έκνευρισμένος τότε ο κ. Κοκορίκος, φωνάζει μέσα από το δωμάτιό του:

—Έχω δύο καπέλλα, κύριε. Βγίκα με το άλλο!

Περιπετειώδες διήγημα

«Νικόλαος Μπαρέ και Φρειδερίκος Βαλουάζ — Τραπεζιτικά έργασια». Κάνοντας ένα συνδυασμό σκέψεων, άνεξήγητο σε μια τόσο τραγική στιγμή, ο Μπαρέ θυμήθηκε την έπιγραφή αυτή της πόρτας των γραφείων του, που περιείχε το όνομα του και το όνομα του συνεταίρου του.

Τώρα περισσεύει ένα όνομα! ψιθύρισε γελώντας βεβιασμένα. Το βλέμμα του έμεινε καρφωμένο στο πτώμα του Βαλουάζ, που κειτόταν στο πάτωμα. Υστερα από μια ζωήρη λογομαχία, τον είχε σκοτώσει μ' ένα μυτερό χαρτοκόπτη. Δεν ένοιωθε καμμία τύφι. Μόνο που δεν κατώρθω-σε να ξεκολλήση τα μάτια του άπ' το θύμα του κι' άπ' το αίμα που έτρεχε άπ' την πληγή του... Τέλος, κατάφερε να κυττάξη άλλοι κι' αισθανθήκη άμέσως άνακούφισι.

—Μόνον οι βλάκες συλλαμβάνονται! μουρμούρισε.

—Άκουσε τί λέγα-με... είπε ο κακοποιός κι' έβγαλε άπ' την τσε-πη του ένα μαχαίρι.

Γέμισε κατόπιν τις τσέπες του με τα χαρτονομίσματα και τις μετοχές που περιείχε το χρηματοκιβώτιο.

—Κατά βάθος, φταίει εκείνη ή καταραμένη ή μάγισσα!... μο-νολογούσε.

Πρό ολίγων ημερών, σε κάποια έκδρομή, μια γύφτισσα, που της είχε δείξει το χέρι του—έτσι, τ' άστεία—του είχε προφητέψει ότι «ένας 'Ιούδας θα γινόταν αίτια της καταστροφής του».

Ο Μπαρέ άπέδωσε άμέσως το χαρακτηρισμό αυτό στον συνε-ταίρο του, που ύποπτευόταν από καιρό πως τον έκλεβε. Σήμερα το άπόγεμα, είχε πη στο Βαλουάζ τί ιδέα είχε γι' αυτόν.

Εκείνος του απάντησε με τον ίδιο τόνο. Και το δράμα τελείωσε άπότομα κι' αίματ' ήρ'.

—Αυτός ήταν ο 'Ιούδας! μουρμούρισε ο Μπαρέ, κλείνοντας το χρηματοκιβώτιο. Μ' έκλεβε, με πρόδιδε... είναι βέβαιο!

Κάθισε σε μία πολυθρόνα, με την πλάτη γυρισμένη προς το νεκρό, κι' άρχισε να σκέπτεται:

«Θα κρεμάσω στην πόρτα μια σημείωσι ότι λείπουμε σε τα-ξείδι. Έτσι, θα περάσουν αρκετές ήμέρες, ώστόσο άνακαλυφθί το πτώμα. Θα μείνω άπόψε στη βίλλα μου, στο Σαμπινά, και αύριο θα καταστρώσω ένα δρομολόγιο, που θα με βγάλη σ' ένα άσφα-λισμένο καταφύγιο!».

—Αντίο, καλέ μου σύντροφε! είπε στο νεκρό ενώ σηκωνόταν να φύγη. Και μ' έμπε, ο Μπαρέ πήρε το τραίνο για το Σαμπινά.

Στις 10 το βράδυ, ο Μπαρέ πήρε το τραίνο για το Σαμπινά. Κάθισε μόνος σ' ένα διαμέρισμα πρώτης θέσεως. Ήταν άπόλυτα ήκανοποιημένος! Συλλογίζόταν με άγαλλίασι τα χρήματα που είχε μαζί του και την ώραία ζωή που θα περνούσε σε κάποια πόλι της Νοτίου Άμερικής.

Έξαφνα τραβήξε την προσοχή του μια φωνή που έλεγε σιγά:

—Έξασφαλισμένη έπιτυχία!... Θα βρούμε στο Σαμπινά, χω-ρίς να μάς δη κανείς... Το σπίτι άπέχει λίγα βήματα... Ο γέρος είναι κουφός, κι' έτσι θα κάνουμε τί δουλειά μας χωρίς να ματώ-εως να χέρια μας... Το προτιμώ αυτό... Έχει γερό κομπόδε-

μα... Θα δώσουμε πέντε χιλιάρικα στο μικρό που μάς έδωσε τις πληροφορίες...

—Βούλωσ' το έπιτέλους! διέταξε μια άλλη φωνή. Είν' ανάγκη να φωνάξης έτσι;

—Μά δεν είναι κανείς εδώ μέσα... Πρώτη θέσι, βλέπεις...

—Και στο διπλανό διαμέρισμα;... Πώς ξέρεις ότι είναι άδειο;

—Στάσου να ρίξω μια ματιά, για να ήσυχάσης...

Ο Μπαρέ έκλεισε άμέσως τα μάτια του και προσποιήθηκε τον κοιμισμένο. Ένα χέρι τον έ-τραντάζε βάνουσα.

—Ά, φιλαράκο, κάνεις πώς κοιμάσαι; μούγκρισε σαρκασ-τικά ο κακοποιός. Άλλού αύ-τά!...

—Σας διαβεδαίω πως δεν άκουσα τίποτε! τραύλισε ο Μπαρέ.

—Πώς ξέρεις λοιπόν, ότι εκείνο που μ' άνησυχεί, είναι μήπως άκουσες τίποτε;

Έν τώ μεταξύ, είχε μπη στο διαμέρισμα κι' ό άλλος κακο-ποιός.

—Σας όρκίζομαι, κύριοι... άρχισε ο Μπαρέ.

—Δέν μάς γελάς, είπα! τον διέκοψε ο πρώτος κακοποι-ός. Άκουσες τί λέγαμε... Τό-σο το χειρότερο για σένα!

Κι' έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα μαχαίρι. Ο Μπαρέ ά-νατρίχιασε άπ' τη φρίκη.

—Άσε τα μαχαίρια! διέ-ταξε ό άλλος διαρρήκτης. Δεν θα ξεκάνης τώρα αυτό τον άν-θρωπο για το τίποτα!

—Κι' αν μάς προδώ-ση;... Άν τόν άφίσουμε ζωντανό, ποιος θα τον έμ-ποδίση να τρέξη άμέσως στην άστυνομία;

—Δέν θα τρέξη, στην άστυνομία... γιατί, άπλου-στατα, θάρη μαζί μας. Κι' όχι μόνο θάρη, αλλά και θα φροντίσουμε ν' ά-φισή άρκεσμένα ίχνη. Θα γί-νη συνένοχός μας! Έτσι, δέν, θα τολμήση ν' άνοίξη

αυτόσ υπερδεμένος.

Ο δεύτερος κακοποιός έρριξε μια μα-τιά στο Μπαρέ.

—Σύμφωνοι, φιλαράκο; ρώτησε. Ή μήπως προτιμάς το μα-χαίρι του συναδέλφου μου;

—Σύμφωνοι!... μουρμούρισε ο Μπαρέ, ζαρώνοντας στη θέσι του, γεμάτος φόβο...

Τόν είδε που έτρεμε άπ' το φόβο του.

—Σύμφωνοι, φιλαράκο; ρώτησε. Ή μήπως προτιμάς το μα-χαίρι του συναδέλφου μου;

—Σύμφωνοι!... μουρμούρισε ο Μπαρέ, ζαρώνοντας στη θέσι του, γεμάτος φόβο...

Κι' έτσι ο Μπαρέ άναγκάστηκε, θέλοντας και μή, να λάβη μέρος στη διάρρηξη. Μόνο που τα πράγματα δεν ήσαν τόσο εύκολα, όσο νόμιζαν οι δυο άπάχηδες. Ο γέρος παρουσιάστηκε ξαφνικά, κρ-ατώντας ένα πελώριο περιστρόφο. Οι δυο διαρρήκτες, συνθησιμέ-νοι σε τέτοιους αϊφνιδισμούς, τόβησαν στα πόδια. Ο Μπαρέ ά-μας, άποσβολωμένος, έμεινε στη θέσι του. Κι' ό γέρος τον έπιάσε και τον ώδήγησε στην άστυνομία.

Εκεί κατώρθωσε ν' άποδείξη την άθωότητά του στην ύπόθεσι της διάρρηξεως.

Στο μεταξύ όμως, ώστόσο άφειθη ό Μπαρέ έλεύθερος, πέρασαν μερικές ήμέρες, βρέθηκε το πτώμα του συνεταίρου του κι' ή άνάκρισι δέν δυσκολεύθηκε ν' άνακαλύψη το δράστη του φόνου.

Έτσι, ο Μπαρέ κλείστηκε για καλά στη φυλακή.

Αργότερα έμαθε πως το κόλπο των δυο άπάχηδων είχε άποτύ-χει γιατί ο μικρός που τους είχε ύποδείξει το θύμα, είχε προειδο-ποιήσει κατόπιν το γέρο χιά τη διάρρηξη. Ο γέρος του είχε δώ-σει ένα χιλιάρικο παραπάνω, κι' ο μικρός 'Ιούδας δέν είχε διατά-σει να τους προδώση.

«Έχειε δική ή μάγισσα! συλλογίζόταν ο Μπαρέ στη φυλακή του. Ένας 'Ιούδας είναι αίτια της καταστροφής μου!».

Ένας 'Ιούδας όμως έντελώς διαφορετικός άπ' ό,τι τον φαντα-ζόταν...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Αυτό έλεγε!...

Ή κυρία Μπαρουν από το 'Οχάιό των Ήνωμ. Πολιτειών ένή-γαγε τον άνδρα της, ζητώντας να ύποχρεωθί να της πληρώση την άξία ενός πιστολιού που άγόρασε—26 δολάρια—και το όποιο θα χρησιμοποιούσε... εναντίον του άν τη κακομεταχειρίζόταν! Εύ-τυχώς, όμως, για τον δυστυχί σύζυγο το δικαστήριο άπέρριψε την αίτησι της δυναμικής Άμερικανίδος...

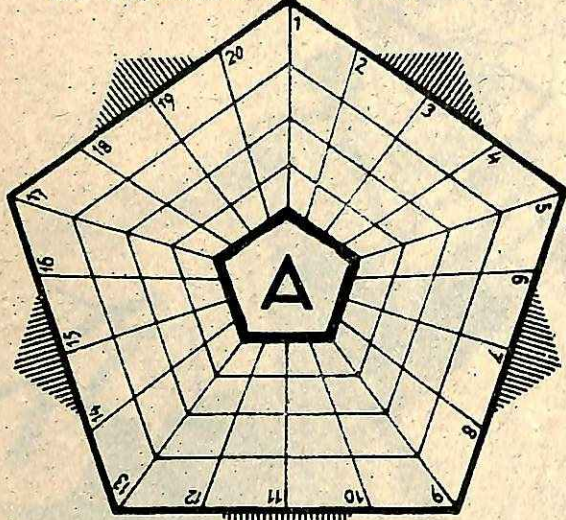
Έξωφρενισμοί, μία φορά!

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πεντάγωνο με παροιμία

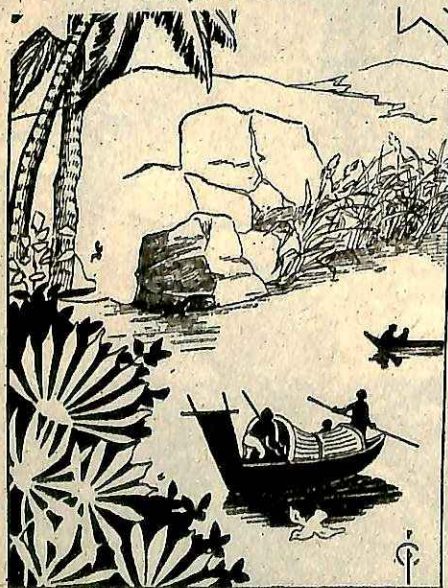
Μέσα στο πεντάγωνο αυτό θα τοποθετήσετε, καθεύτως προς το κέντρο, είκοσι λέξεις των πέντε γραμμάτων, που να τελειώνουν όλες σε «Α». Σας δίνουμε πιο κάτω τις εξηγήσεις των

λέξεων αυτών. Αν βρήτε τη σωστή λύση, τότε τα γράμματα της πρώτης (εξωτερικής σειράς) και της τρίτης (κεντρικής) θα σας δώσουν διαδοχόμενα στη σειρά, μία γνωστή ελληνική παροιμία.

- 1) Χοντρό ύψος.
- 2) Υπάρχουν στα σύννεφα.
- 3) Ίνδικό φίδι.
- 4) Σκαπτικό εργαλείο (αϊτ.).
- 5) Δέντρο που αφθονεί στην Ελλάδα.
- 6) Εορτές της αρχαιότητας, που πήραν το όνομά τους από τα μέλη στο οποίο έτελούντο.
- 7) Σύνολο ατόμων με κοινούς σκοπούς.
- 8) Δέκα χιλιάδες.
- 9) Μέρος του σπιτιού.
- 10) Έρπετον.
- 11) Τα ζώα αυτά είναι επικίνδυνα.
- 12) Χωριό της Αττικής.
- 13) Όνομα δύο όρσειρών του δγκου των Καρπαθίων.
- 14) Έχουν κοινά χαρακτηριστικά.
- 15) Καθεύτηρ.
- 16) Τα έχουν όλα τα πτηνά.
- 17) Μέρος του σώματός μας.
- 18) Οι Ρώσοι την έτρεμαν.
- 19) Κτητική αντωνυμία (πληθ.).
- 20) Κρασί κατωτέρως ποιότητας.

Μαγική εικόνα

Οι μαύροι αυτοί κυνηγοί ένα ρινόκερο, που για να γλυτώσει, κρυφτηκε μέσα στην πυκνή βλάστηση της όχθης. Μήπως μπορείτε να τους βοηθήσετε να τον ανακαλύψουν;

Αριθμητικό παιχνίδι

Πάρτε τους δέκα μονοψηφίους αριθμούς, από το 1 ως το 8. Και γράψτε τους σε δύο γραμ-

μές, έτσι ώστε το άθροισμα των τεσσάρων αριθμών κάθε γραμμής να είναι 18. Κατά πόσους διαφορετικούς τρόπους μπορεί να γίνει αυτό; Με τον όρο δε ακόμη ότι, προσθέτοντας τη μία και την άλλη γραμμή, σαν δύο τετραψηφίους αριθμούς, θα βρισκόμαστε σε όλες τις περιπτώσεις το ίδιο άθροισμα.

Μάμπο ή Βάμπο;

Σε κάποια περιφέρεια της Αφρικής ζουν οι φυλές Μάμπο και Βάμπο. Οι πρώτοι λένε πάντα την αλήθεια κι οι δεύτεροι λένε πάντα ψέμματα. Ένας Άγγλος περιηγητής λοιπόν σταμάτησε ένα θάλασσα και τον ρώτησε σε ποιά φυλή ανήκε. Έκείνος του απάντησε ότι ήταν ο λεκτός του, που δεν την καταλάβαινε ο περιηγητής. Τη στιγμή εκείνη, έφτασαν δύο άλλοι θάλασσα, που μιλούσαν άγγλικά. Ο περιηγητής τους ρώτησε τι έλεγε ο πρώτος.

—Λέει πως είναι Μάμπο, του είπε ο ένας.

—Λέει πως είναι Βάμπο, του είπε ο άλλος.

Σε ποιά φυλή ανήκαν ο δεύτερος κι ο τρίτος θάλασσα;

Με μία σακκούλα

“Αν στρίψετε με όλη μου την δύναμη, δεμένη στην άκρη ενός σπάγγου, μπορείτε να κόψετε την εκσφενδονιστική σ’ απόσταση πολλών μέτρων. Τι νομίζετε όμως πως θα συμβεί, αν στη θέση της πέτρας βάσετε μία φουσκωμένη σακκούλα; Όσο κι αν τη στρίψετε για να της δώσετε φόρα, είναι αδύνατο να την πετάξετε μακριότερα από δύο μέτρα.

Οι δύο ηλικίες

Ένας γιος έχει σήμερα την ηλικία που είχε ο πατέρας του τον καιρό που τα χρόνια του πατέρα ήταν διπλάσια από του γιου. Τα χρόνια και των δύο μαζί φτάνουν τον έναμυ αιώνα. Πόσων χρονών είναι ο πατέρας;

Μπορείτε ν’ απαντήσετε σ’ αυτές τις ερωτήσεις

- 1) Ποιό είναι το αρχαιότερο σπόρ;
- 2) Ποιό κατασκευάζονται τα γνήσια καπέλα τύπου «παναμά»;
- 3) Ποιό ζώο έχει την πιο μακριά γλώσσα;
- 4) Ποιά είναι η πρωτεύουσα της πολιτείας της Νέας Υόρκης;
- 5) Γιατί τα άλογα μπορούν να κοιμηθούν όρθια;

Ο διά ο Ίσον 10

Θέλετε ν’ αποδείξετε ότι το 0, διαιρούμενο με 0, μας δίνει 10; Πρόκειται, φυσικά, για ένα διασκεδαστικό μαθηματικό «τρίκ».

Έχουμε λοιπόν:
25—25=0
και 5—5=0
Διαιρώντας το 25—25 με το 5—5, έχουμε:
25—25
5—5

—Αλλά το 25—25 ξέρουμε ότι είναι Ίσον με (5+5) (5—5). Συνεπώς:
(5+5) (5—5)
5—5

Αυτό όμως το κλάσμα Ισοδύναμο με 5+5, δηλαδή με 10. Να λοιπόν πού, διαιρώντας το 0 με το 0, βρήκαμε 10!

Μπορείτε να βρήτε το «τρίκ» που υπάρχει σ’ όλα αυτά;

Ερωτήσεις

- 1) Όταν βράζουμε ένα αυγό η ώρα, ποιο μέρος του πήζει πρώτα, ο κρόκος ή το ασπράδι;
- 2) Ένας άνθρωπος που ζυγίζει 75 κιλά στη Γη, στη Σελήνη θα ζυγίζει περίπου 12, 75 ή 150 κιλά;
- 3) Πόσους στίχους έχει ένα συνέντο;

Σωστό — Λάθος

- 1) Ούτε η Βολιβία ούτε η Παραγουάη έχουν ακτές στη θάλασσα.
- 2) Σωστό—Λάθος.
- 3) Ο σεληνιακός μήνας είναι μεγαλύτερος απ’ τον ημερολογιακό.
- 4) Σωστό—Λάθος.
- 5) Τα έντομα δεν έχουν πνεύμονες.
- 6) Σωστό—Λάθος.

Μικρά προβλήματα

- 1) Σε 30 χρόνια θα έχω διυμίσιο φορές την ηλικία που έχω σήμερα. Πόσων χρονών είμαι σήμερα;
- 2) Πόσες φορές μεγαλώνει ένα τετράγωνο αν διπλασιαστεί το μήκος της κάθε του πλευράς;
- 3) Ποιά είναι ο αριθμός ο οποίος αφού πολλαπλασιαστεί επί τρία και το άφαιρέσετε σάραντα σας δίνει για αποτέλεσμα 140;

Οι λύσεις στη σελ.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Γιατί έκλαιγε

Η οικογένεια Ξεκάρφωτου παραθερίζει στη Γλυφάδα και τα παιδιά της έτοιμαζονται να πάνε στα μπάνια. Μαζί μ’ αυτά, βρίσκονται και τα τρία παιδιά της γειτονισσάς τους, της κ. Ευανθίας.

Σε μία στιγμή, ακούγονται κλάμματα και φωνές.

Η κυρία Ξεκάρφωτου πετάγεται έξω και βλέπει ένα από τα παιδιά της γειτονισσάς, καθισμένο κάτω.

—Γιατί φωνάζεις έτσι, Νικάκη; το ρωτάει.

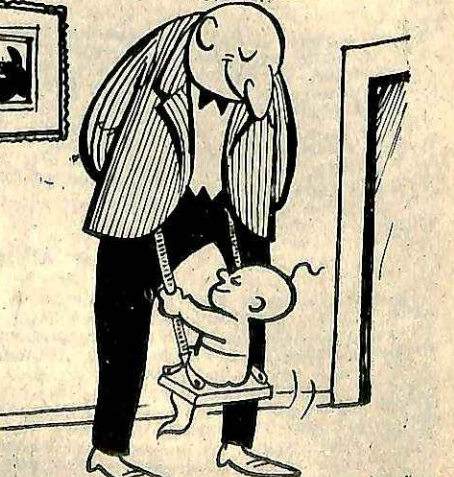
Κι’ ο Νικάκης, μισοκλαίγοντας, της απαντά:

—Γιατί μ’ έδειρε ο αδελφός μου ο Γιωργάκης κι’ όταν το είπα το πρώτο του μπαμπά, μ’ έδειρε κι’ εκείνος, γιατί άφησα τον μικρότερο αδελφό μου να με δείρη... Τώρα πάλι με ξανάδειρε ο Γιωργάκης, γιατί τον μαρτύρησα στον μπαμπά και κλαίω γιατί φοβάμαι μήπως... με ξανάδειρη ο μπαμπάς, επειδή ξανάφησα τον Γιωργάκη να με δείρη...

MIKY-MAOYΣ

—Ξέρεις γιατί η Ευρώπη έχει έξη ώρες διαφορά από την Αμερική; —Επειδή την Αμερική, καυμένη, την ανακάλυψαν αργότερα!...

—Είδες τι έξυπνο μπαμπά που είσαι;...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τα τρία αδέρφια

Μία φορά κι’ έναν καιρό ζούσαν τρία αδέρφια, που δεν είχαν άλλη περιουσία παρά μία αχλαδιά.

Μία μέρα ο Θεός πρόσταξε τον άγγελο του να κατέβη στη γη, λέγοντάς του:

—Πήγαινε στα τρία αδέρφια κι’ αν δεις ότι δυστυχούν, δώσε τους ό,τι θέλουν!...

Ο άγγελος λοιπόν μεταμορφώθηκε σε ζητιάνο και πήγε στον ένα, που φύλαγε την αχλαδιά και του ζήτησε αχλαδιά.

Έκείνος του δωσε πρόθυμα ένα και είπε:

—Δεν μπορώ να σου δώσω από τ’ άλλα, γιατί είνε των αδελφών μου...

Ο άγγελος πήρε το αχλάδι κι’ έφυγε.

Έπειτα η δεύτερη και την τρίτη ημέρα παρουσιάστηκε και στ’ άλλα δύο αδέρφια.

Κι’ αυτά του δώσαν από ένα αχλάδι.

Την τέταρτη ημέρα ο άγγελος μεταμορφώθηκε σε καλόγερο, πήγε πάλι στους τρεις αδελφούς και τους είπε:

—Ελάτε μαζί μου. Θα σας βοηθήσω να κάνετε την τύχη σας...

Όταν έφτασαν κοντά σ’ ένα ποτάμι, ο άγγελος τότε ρώτησε τον πρώτο:

—Τι θα ήθελες να σου χαρίσω;

—Θέλω το ποτάμι να γίνει κρασί δικό μου...

Ο άγγελος έκανε το σημείο του σταυρού και άμέσως το νερό έγινε κρασί!

Άφησε λοιπόν εκεί τον ένα κι’ εξακολούθησε το δρόμο του με τους άλλους δύο.

Προχωρώντας σταμάτησαν σ’ έναν κάμπο γεμάτο περιστέρια. Ο άγγελος γύρισε τότε στον δεύτερο αδελφό και του είπε:

—Έσύ τι επιθυμείς να σου χαρίσω;

—Όλα, τα περισσότερα να γίνουν όλα πρόβατα δικά μου!...

Στη στιγμή ο άγγελος έκανε τα περισσότερα πρόβατα.

Και ξεκίνησε πάλι μαζί με τον τρίτο.

—Κι’ έσύ τι επιθυμείς να σου χαρίσω;

—Εγώ, θέλω μία όμορφη, καλή και φρόνιμη γυναίκα.

—Καλά... του είπε ο άγγελος. Θα σου βρώ τη γυναίκα, που θέλεις...

Έφτασαν λοιπόν σε μία χώρα, που ο βασιλιάς της είχε μία πολύ όμορφη, καλή και φρόνιμη θυγατέρα. Μπήκαν στο παλάτι και ζήτησαν να πάρουν τη βασιλοπούλα.

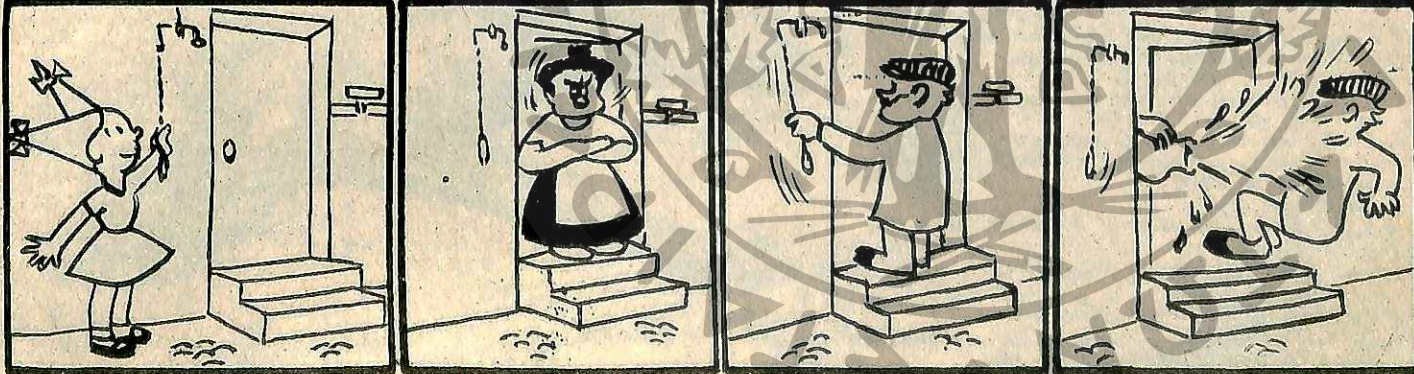
Έκεί όμως ήταν και δύο βασιλόπουλα, που είχαν πάει για τον ίδιο σκοπό.

Ο βασιλιάς τότε είπε στους αυλικούς του.

—Τι να κάνω τώρα; Οι δύο είνε βασιλόπουλα κι’ οι άλλοι δύο μοιάζουν σαν ζητιάνοι!...

Ο καλόγερος όμως του αποκρίθηκε:

—Πολυχρονήμενέ μου, βασιλιά, να βάλεις τη θυγατέρα σου να φτυχίσει στο περιβόλι σου τρία κλήματα με το όνομα του καθενός που τη θέλει για γυναίκα του... Κι’

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τ’ αστέρια

Ο Μάκης ο μικρός ξανθούλης με τη ματιά τη ζωηρή, έκανε μέσ’ στο περιβόλι μιά ανασκαλψή λαμπρή.

Μιά νύχτα ανέφελη, καθαρία, π’ όλα ήταν γύρω φεγγαρά, μέτρησε μέσα στο πηγάδι τριάντ’ αστέρια λαμπερά.

Πώς θάθελε να τα φερέψη! Μά ήταν ώρα ύπνου πιά και τράβηξε κατά το σπύτι γεμάτος γκρίνια κι’ άσφια.

Στο πούπουλενιο του κρεβάτι η νύχτα πέρασε γοργή, γιατί άνοιξαν τ’ αστέρια ίσα με τ’ άλλο το πρωί.

Νωρίς τραβά για το πηγάδι κυττάζει έδω, κυττάζει εκεί μ’ απ’ τα τριάντα του αστέρια κανένα δεν μπορεί να δει!...

Ξαναγυρνά κατά το σπύτι, δάκρυα τον βρέχουν φλογερά: —Καλέ μητέρα, λείπ’ τ’ αστέρια πνιγμένα όλα τα φτωχά!...

ZYL ZONY

κόδ αδελφό που καθόταν σε μία φτωχική καλύβα με την γυναίκα του.

Ζήτησε λοιπόν να τον φιλοξενήσουν.

Έκείνοι μ’ όλη τους τη φτώχεια, δέχθηκαν τον άγγελο με μεγάλη χαρά. Ζήτησαν μονάχα να τους συγχωρήσει, γιατί δεν μπορούσαν να τον περιποιηθούν πλούσια.

—Δεν περάει! τους είπε ο άγγελος.

—Αλλά τι να του δώσουν οι φτωχοί; Δεν είχαν σιτάρι για να ζυμώσουν ψωμί.

Πήραν λοιπόν καλαμποκάλευρο, το ζύμωσαν, έπλασαν ψωμί και το φούρνισαν.

Όταν όμως σε λίγη ώρα πήγαν να βγάλουν το ψωμί από το φούρνο είδαν ξαφνιασμένοι ένα ροδοκόκκινο κι’ αφράτο ψωμί.

Σήκωσαν τότε τα μάτια τους στον ουρανό κι’ ευχαρίστησαν το Θεό, γιατί με τη βοήθειά του θα μπορούσαν να περιποιηθούν τον ξένο τους.

Ύστερα πήραν από τη στάμνα καθαρό νερό για να πιούν. Μά το νερό γινόταν άμέσως στο στόμα τους γλυκό κρασάκι!...

Τότε ο ζητιάνος έκανε το σημείο του σταυρού και το φτωχικό καλύδι του τρίτου αδελφού έγινε ένα πλούσιο παλάτι.

—Όποιος έχει καλή καρδιά, τους είπε τότε ο άγγελος του Θεού, θάρρη μία ημέρα πού θα ζηση ευτυχισμένος. Όποιος όμως είνε αχάριστος, δεν βρίσκει έλεος και χάρι από το Θεό!...

Και χάθηκε ξαφνικά από τα μάτια τους.

Έτσι ο καλός αδελφός και η γυναίκα του έζησαν καλά κι’ έμεινε καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

—Δεν μου λές, Λίνα, μήπως ξέρεις τί έχω με μέσα μας;

—Μπαμπάκι!

—Τι λές, καλέ! Ποιός σουπε τέτοιο πράγμα;

—Άκου τί σου λέω! “Ανοιξα μία μέρα από περιέργεια την κουκιά μου και τ’ είδα!...

—Μαμά, έπεσε ένας ποντικός στο πηγάδι μας.

—“Ε, κι’ έσύ τί έκανες;

—“Ερριξα τη γάτα να τον πιάση!

—Τάκη, ποιός συγγραφέας λέγεται ακαδημαϊκός;

—Εκείνος, που κάθεται στην όδον “Ακαδημίας.

—Γιατί δεν ήρθες χθές στο σχολείο, Τοτό;

—Γιατί πέθανε ο θεός μου.

—Μά εγώ είδα το θεό σου σήμερα το πρωί, μ’ έναν παπά.

—Κι’ ο Θεός σαστισμένος: —Φαίνεται, θά’ τον πήγαινε στο νεκροταφείο!

—Γιαννάκη, πές μου έσύ ποιός είνε ο άόριστος του “κοιμούμαι”;

—Ξυπνήσατε, κύριε!

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ λουρίδα άμμουδιάς, όπου ξαπνούν τα κυματάκια. Πιο πέρα λίγα φοινικόδεντρα, και κοντά στη ρίζα τους μια καλύβα από καλάμια. Είναι παλιό πρωτό ακάμα. Έξω απ' την καλύβα, κάθεται στην άμμο μια λυγρή θγαυή, 16 χρόνων. Κάθε τόσο, βάζει το χέρι της πάνω απ' τα μάτια της και κτυπάει μακριά, προς τη θάλασσα.

Δυο άντρες κολυμπάνε. Ο ένας τραβάει στα βαθιά. Ο άλλος γυρίζει πίσω, βγαίνει στην άμμουδιά, σκουπίζεται και ντύνεται, χωρίς να δώσει σημασία στην κοπέλλα που τον κτυπάει.

Είναι ένας Άγγλος στρατιώτης. Ρίχνει ύστερα μια ματιά στη μικρή και πάει κοντά της, χαμογελώντας.

Την κτυπάει μέσ' στα μάτια. Εκείνη του δείχνει το πέλαος και του λέει: —Να φυλάγεται, όταν κολυμπάς. Η θάλασσα του Άμπουκίρ είναι ύπουλη.

Κάτω από το ΦΕΓΓΑΡΙ...

—Κοιμάσαι μόνη σου εδώ; τη ρωτάει ο Άγγλος, δείχνοντας την καλύβα της. Εκείνη γελάει. Της γελάει κι αυτός. Η ματιά της τον χαϊδεύει, καθώς του λέει: —Εγώ, Μαμπρούκα...

—Μαμπρούκα; ρωτάει εκείνος και συλλογίζεται πώς ή λέει αυτή σημαίνει «εύτυχια». Έμένα με λένε Τσάρλυ...

—Τσάρλυ, ξαναλέει εκείνη. Τού δείχνει μ' ένα νόημα την καλύβα της και τρέχει να κρυφτεί.

Οι νύχτες είναι δροσερές. Στον ούρανο φέγγουν τ' αστέρια, κι ακούγεται μόνο ο φλοίσβος της θάλασσας μέσ' στη σιγαλιά. Ο άνεμος σαράνει την άμμουδιά. Κι' έτσι εξαφανίζεται, κάθε πρωί, τις προδοτικές πατημασιές, που πηγαίνουν προς την καλύβα της Μαμπρούκας.

Ανάμεσα στα καλάμια της σκεπής και του τοίχου, γλιστράει τις νύχτες τ' ασπασμένο φως του φεγγαριού κι' η μυρωμένη ανάσα της θάλασσας. Κι' όταν η ψαθόπορτα κλείνει πίσω απ' τον Τσάρλυ, αυτός γογγίζει χαίμα, στο χέμα, το ασπασμένο απ' το φεγγάρι που μπαίνει απ' τις χαραμάδες των καλαμιών.

Τού φαίνεται τότε πώς μεγαλώνει ή βοή της θάλασσας. Μά μπορεί και νάναι το αίμα που βουίζει στ' αυτιά του. Γιατί νοιώθει δυο μπράτσα να τυλίγονται γύρω στο λαιμό του.

Δεν έχουν ανάγκη να μιλήσουν, ο Τσάρλυ κι' η Μαμπρούκα. Οι ματιές τους εκφράζουν καλύτερα ό,τι δεν μπορούν να πουν τα χείλια. Άγαπιούνται απλά, αληθινά, πρωτόγονα, μέσ' στο φως του φεγγαριού και στη μυρωμένη πνοή της θάλασσας του Άμπουκίρ, που φιλάει την άμμουδιά, βογγώντας σιγανά...

Η Μαμπρούκα αγαπάει μ' ένα φλογερό, άγριο πάθος τον Τσάρλυ. Πρώτη φορά νοιώθει μέσα στη καρδιά της αυτές τις ασβεστες φλόγες, που της καίνε το κορμί και της θολώνουν τις σκέψεις.

Πολλές φορές νοιώθει την ανάγκη να του μιλήσει, να του δώσει να καταλάβει πώς είναι ο μόνος άντρας, που την κάνει εύτυχισμένη και πώς θα ήθελε πάντα να ζήσουν μαζί, όπως τώρα, με τρυφερά χάδια και θερμά, δόλοφλογα φιλιά.

Μά δεν μπορεί να του ψιθυρίσει τίποτ' άλλο, παρά δυο μόνο λέξεις, δυο όνοματά: —Μαμπρούκα... Τσάρλυ...

Και του χαϊδεύει τα μαλλιά με μια απλή κίνηση, όπως αγγίζει με λατρεία και με φόβο μαζί ένα είδωλο.

Ο Τσάρλυ είχε κι' αυτός τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Αν και ξέρεי πώς δεν τον καταλαβαίνει, δεν μπορεί να κάνει άλλοις και μερικές φορές, που ή καρδιά του ξεχειλίζει από έρωτα, της μιλάει ώρες δολοκλήρες, όπως είνε ξαπλωμένοι στην άμμουδιά, κάτω από το ασπασμένο φεγγάρι, για τη ζωή του, για το σπίτι του, για τους δικούς του.

Της λέει για τα παιδικά χρόνια του, για τα όνειρά του και για τα μελλοντικά του σχέδια.

Μά ή θάλασσα του Άμπουκίρ είναι ύπουλη. Ένα πρωί, ή Μαμπρούκα βλέπει από μακριά τον καλό της να παλεύει με το προδοτικό ρεύμα!

Κουρασμένος απ' τη γλυκειά νύχτα που πέρασε κοντά της, ο Τσάρλυ δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο ύπυλο «μάτι» που άνοχηκε ξαφνικά μπροστά του και τον ρουφάει...

Η Μαμπρούκα, που παρακολουθούσε το δράμα απ' την άμμουδιά, έμπηξε ένα στριγγό ξεφώνητο και λιποθύμησε. Άργά τ' άπογεμα, ή βρήκε εκεί ή γρηά, ή σήκωσε και την πήνε στην καλύβα της.

Όταν συνήλθε ή Μαμπρούκα, ξαναβγήκε κρυφά απ' την καλύβα, με τα μάτια της στεγνά και φλογισμένα. Το φεγγάρι ασπασμένο το κύμα. Κι' στην άμμουδιά, κειτόταν το κορμί του αγαπημένου της!

Η Μαμπρούκα γυμνώθηκε, με μια απότομη κίνηση. Το μπρούτζινο κορμί της έγερσε, γονάτισε, φατισμένο απ' το φεγγάρι. Σύρθηκε με τα γόνατα ως τον πνιγμένο. Πήρε το κεφάλι του στην αγκαλιά της και τον νανούρισε ως το πρωί, με τις Νήγες άγγελικές έρωτικές λέξεις που της είχε μάθει εκείνος.

Όταν άρχισε να χαράζει, κατάλαβε πώς ή κρυάδα του νεκρού κορμιού είχε περάσει σιγά-σιγά και στο δικό της κι' είχε φτάσει στην καρδιά της.

Ξάπλωσε τότε το πτώμα στην άμμουδιά, ντύθηκε και μπήκε στην καλύβα της, μην τύχη και την προφτάσει ο ήλιος με δακρυσιμένα μάτια και, ξεραίνοντας τα δάκρυά της, σημάδεψε τα πρόσωπά της με τη ντροπή της.

Φοβόταν ακόμα μήπως κοιμιά άχτίδα του βρή κανένα δάκρυ της κι' άπλωθή σ' όλο τον ούρανο το ούρανο τόξο του κρυφού της πόνου...

Όταν βγήκε ο ήλιος, ο άνεμος είχε σαράσει πιά την άμμουδιά κι' είχε σβύσει τις πατημασιές, που άρχιζαν απ' το πτώμα του Τσάρλυ και τελείωναν στην καλύβα της Μαμπρούκας...

ΑΜΠΣ ΜΠΑΟΥΜ

Δεκατέσσερες κανόνες ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΑ

Πώς θα είμαστε πάντα νέοι

Ο 'Ινδος καθηγητής Ρεζί, ειδικός για τα ζητήματα της μακροβιότητας διέτυπωσε δεκατέσσερις κανόνες, τους οποίους αν εφαρμόσω, μπορούμε να ζήσουμε πολλά χρόνια, όπως λέει.

Ο δόκτωρ Ρεζί, πριν καταλήξει στα συμπεράσματά του αυτά, ταξίδεψε επί επτά χρόνια σ' όλα τα μέρη του κόσμου, εργάστηκε σε πολλά βιολογικά εργαστήρια και άκουσε μαθήματα από διεθνούς φήμης βιολόγους 47 πανεπιστημίων των πέντε ηπείρων! Έπιπλέον ο Ρεζί είναι ένας απ' τους σπάνιους σοφούς, τους μη κομμουνιστές, που παρέμεινε για μεγάλο διάστημα στη Μόσχα και εργάστηκε αρκετούς μήνες με τον Μπογκομόλετς πριν αυτός πεθάνει.

Να λοιπόν οι δεκατέσσερες κανόνες του για τη μακροβιότητα:

1. Μή διαζέστε πολύ.—Οι λεγόμενοι πολιτισμένοι λαοί τρέχουν πολύ. Στο σπίτι, στα μαγαζιά, στους δρόμους οι άνθρωποι έγιναν δούλοι του ρολογιού και είναι πάντα βιαστικοί. Απ' το γεγονός αυτό ή καρδιά κουράζεται, τα νεύρα έντεινούνται, το στομάχι παθαίνει απότομους σπασμούς. Έτσι έχουμε τις καρδιοπάθειες, τις νευροπάθειες και τα έλκη του στομάχου.

2. Ντυθήτε απλά.—Το σώμα για να λειτουργήσει ελεύθερα και άνεμπόδια θέλει απλά και ελαφρά ένδυματα (εκτός απ' τους χειμερινούς μήνες). Τί χρειάζεται εκείνη ή μεγάλη ποικιλία των ένδυμάτων, τα κολλάρα, οι γραβάτες, τα σφικτά γιλέκα, τα λαστές, οι κορσέδες, τα ισώρρουχα με ελαστικές ίνες, που έγιναν τώρα της μόδας;

3. Τρώτε ελεύθερα.—Οι δίαίτες είναι ένας περιορισμός της κανονικής τροφδοσίας του σώματος. Άκής τρυφερότητας του σώματος, πογεύγετε λοιπόν τις διαίτες, εκτός σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Τρώτε ελεύθερα, ό,τι ήπτοτε υπό τον όρο: να τρώτε καθημερινώς σε άστυία και καθαρισμένες ώρες και 6) να ξερα κουράζεστε μια ή δυο ώρες ύστερα απ' το φαγητό, κατά προτίμηση ξαπλωμένοι.

4. Πίνετε όσο μπορείτε λιγώτερο.—Τα πολλά ύγρα είναι ένας άφροτος στόν ανθρώπινο οργανισμό, απ' τον όποιον απαλλάσσει με φανερή κούραση.

5. Ξεκουράστε το στομάχι σας.—Το στομάχι μας έχει ανάγκη κι' αυτό από μια έβδομαδιαία άνάπαυση. Όσο γερό κι' αν είναι το στομάχι σας, μένετε μια μέρα της έβδομάδας σας, μένετε μόνο μερικά φρουνηστικοί ή φάτε μόνο σαλάτες. Αυτό θα τα και μερικές άναπαύσεις τονώνουν περισσότερο τη λειτουργία του σπυδαίου αυτού οργάνου του σώματος.

6. Μην κοιμάστε πολύ.—Ο πολυς ύπνος θα σας κάνει άκνηρους και άβηρους. Μην κοιμάστε, λοιπόν, αλλά προσπαθήστε να κοιμάπολύ, για να το πετύχετε αυτό, στε καλά. Για να το πετύχετε σας μην παραφορτώνετε το στομάχι σας με το άραδυ, ή τουλάχιστο μην κοιμάστε πριν περάσουν δυο ή τρεις ώρες από ένα άραδυ άειπνο.

7. Μάθετε να άναπνέετε.—Σας φαίνεται παράξενο και όμως το να άναπνέετε, άναπνέετε πάντα με το δύσκολο. Άναπνέετε άνα με το στόμα κλειστό και κάνετε δυο ή τρεις στόμα κλειστό και άναπνευστικές άφορές την ήμέρα άναπνευστικές άσκήσεις στον καθαρό άέρα (άργες σκήσεις άναπνοές).

8. Ξεκουράστε τη σκέψη σας.—Προσπαθήστε να περάσετε μια ώρα

την ήμέρα χωρίς να σκέφτεστε τίποτα, χωρίς να διαβάσετε, χωρίς να μιλάτε. Αυτή ή ώρα θα σας ξεκουράση πολύ περισσότερο από κάθε τι άλλο.

9. Καπνίζετε, όσο μπορείτε λιγώτερο.—Ο καπνός σε μεγάλη δόση είναι άλαβερός. Άλλά μην καπνίζετε ποτέ το πρώτο, ίδιως νηστικοί. Προτιμήστε να καπνίζετε έξω, στον ελεύθερο χώρο, παρά σε μικρούς, άσφυκτικούς χώρους.

10. Ο ήλιος δεν είναι πάντα φίλος μας.—Σ' έναν άιγυπτιακό άάπυρο ήταν γραμμένα τα έξης: «Ο ήλιος είναι φίλος των φυτών, άλλά και έχθρος των ανθρώπων». Αυτό βέβαια είναι μια άπεροβλή, άλλά ή άλόγιστη έκθεση του σώματος στον ήλιο, μπορεί να γίνη πρόξενος πολλών μοιραίων συνεπειών. Η άπεροβλή είναι πάντα έπικίνδυνη.

11. Μή χάνετε την έλπίδα.—Μην ήπτε ποτέ ότι «μια και το στομάχι μου, το σπκότι μου, ή ένα άλλο όργανο πάσχουν, ξέν θα ζήσω». Ίσως, άπορεί να ζήσετε περισσότερο από έναν άλλο ύγιη, αν φροντίσετε να προσέχετε πάντα αυτά τα άραστα όργανα ή να τα γιατρέψετε.

12. Χρειάζεται άάρος.—Οι άνθρωποι που τα χάνουν από μια άποτυχία τους, που άπελπίζονται από διάφορα γεγονότα, μαραζώνουν σιγά-σιγά και πεθαίνουν πολύ γρήγορα. Μην χάνετε ποτέ το άάρος σας.

13. Άγαπάτε! Το μίσος μαράινει τους άνθρώπους.—Το μεγαλύτερο άάρο του Θεού στους άνθρώπους, λέει μια ίνδική παροιμία, είναι ο έρωτας. Αυτός άναζωογονεί και άναπτερώνει τους όργανισμούς και τους πιά γερασμένους. Ο έρωτας είναι ένα κέντρισμα στο μαράζωμα όλων των οργάνων του σώματος μας να ξεμουδιάσουν. Έρωτευθήτε, άάστε στον οργανισμό σας δύναμη. Άλλά και άπλως ή άγάπη για το κάθε τι συνταράζει τα κύτταρα του άνθρωπίνου σώματος και τα έντεινεί απ' την νάρκη τους. Το μίσος και ή κακία, άντίθετα, συρρικνώνει τους ιστούς και μας φέρνει προς το θάνατο.

14. Μην έχετε την ίδια ότι είστε γέρος.—Σε κάθε ήλικία πρέπει να έχετε ότι υπάρχουν «νέοι» και «γέροι». Νέοι στην ψυχή και στο σώμα και «γέροι» στην ψυχή. Ποτέ μην παραδεχθήτε ότι γεράσατε και ότι πρέπει να άποσυρθήτε από το άρακίνη της ζωής. Η ίδια ότι τα πάντα για σας τελείωσαν είναι άρεκτο να σας άδηγήσει άντομα στο μαράζωμα και στον άάφο. Σε κάθε ήλικία, άσχοληθήτε σε κάτι που να σας άρέσει. Έρωταθήτε, έπιδοθήτε στα σπόρ. Άνάλογα με την ικανότητα, με την ήλικία σας θα έρθε και άάλογη άπασχόληση.

Ο Μπέρναρ Σω στο έστιάτοριο

Ο Άγγλος χιουμοριστής Μπέρναρ Σω γευμάτιζε μια ήμέρα σ' ένα έστιάτοριο μ' ένα έπίσημο άρωσάπο.

Η όρχήστρα άδους τον ένωχλούσε με τα θορυβώδη κομμάτια που έπαίξε.

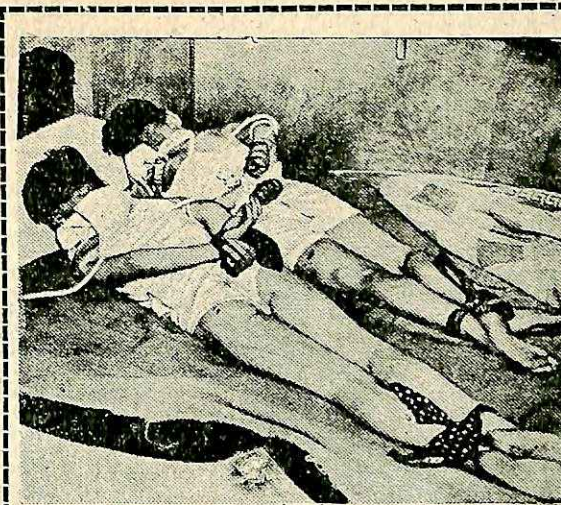
Έπειδή δε ο θόρυβος δυνάμωνε, ο Μπέρναρ Σω κάλεσε το γκαρσόνι:

—Δέν μου λένε, του είπε, ή όρχήστρα παίζει ό,τι ήπτοτε ζήτηση ένας πελάτης;

—Βέβαια, κύριε! άπάντησε το γκαρσόνι.

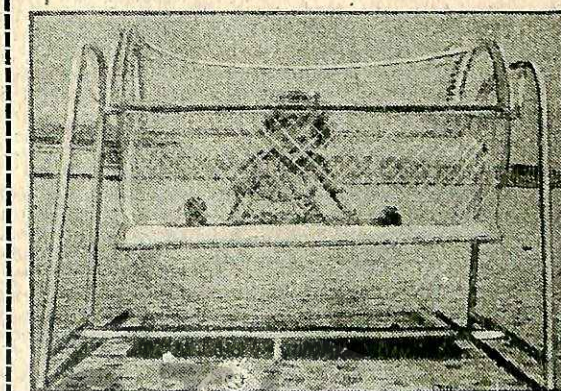
—Λαμπρά, έκανε άμέσως ο Μπέρναρ Σω. Πέστε τους, τότε σας παρακαλώ, να παίξουν, ντόμινο!

Όστερ από την σαρκαστική αυτή παρατήρηση του Σω, ο θόρυβος έπαυσε.

ΑΠΑΝΘΡΩΠΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

Στο Πάσιφικ Γκρόβ της Καλιφορνίας, οι δυο αυτοί μικροί ήλικίας έξη και επτά χρόνια βρέθηκαν μέσα στο σπίτι τους δεμένοι χειροπόδαρα και φιωμένοι, άκριβώς στη σάσι που δείχνει ή φωτογραφία. Πρόκειται για τους άδελφούς Μικαέλ και Κάσμερ Μεζίας, που οι γονείς τους τους άφησαν σ' αυτή την κατάσταση, προκειμένου να βγούν για να διασκεδάσουν με φιλική συντροφιά. Ένας γείτονας των Μεζίας άμως άκουσε τα βογγητά των παιδιών και έδωποίησε την άστυνομία ή όποια και έκανε την τρομερή αυτή άνακάλυψη της άστοργίας των γονέων τους.

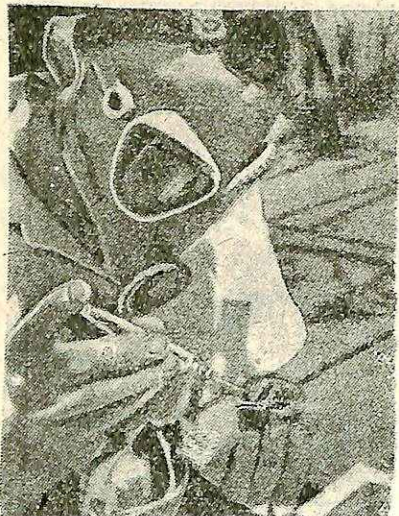
ΘΑΛΑΣΣΙΕΣ ΚΟΥΝΙΕΣ

Ο Γάλλος Πιέρ Τρύκ, που άγαπάει τη θάλασσα και θέλει να μεταδώσει την άγάπη αυτή και στη μικρή κορούλα του, κατασκεύασε την πρωτότυπη αυτή θάλασσα κούνια, που γνώρισε άμέσως στη Νίκαια μεγάλη έπιτυχία. Πολλοί πατέρες έσπευσαν να τον μιμηθούν κατασκευάζοντας κι' αυτοί για τα παιδιά τους παρόμοιες άσφαλείς κούνιες, που έπιτρέπουν στα μωρά να δοκιμάσουν κι' αυτά, κυριολεκτικά «άπό κούνιας», τις χαρές της θάλασσας.

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο περίφημος Όλυμπιονίκης Ουόλτερ Νταϊνθίς που θριάμβευσε στο Έλσίνκι πηδώντας 2. μ. 04 στο άμμα είς ύψος, κατέρριψε πρό ήμερών στο Νταϊντον το ίδιο του ρεκόρ, πηδώντας 2 μ. 12. Ο Νταϊνθίς έστράφη προς τον άθλητισμό από το 1937, όταν, παιδί ακόμα, προσέβληθη από παράλυση των ποδιών και του άεξιού χεριού και οι γιατροί του συνέστησαν την κίνηση και την έπίδοση στα σπόρ, για να γίνη γρήγορα καλά.

Ο Τρεστσιζιόλι, φορώντας τη μάσκα, συγκεντρώνει το δηλητήριο των φιδιών στη σύριγγα και από εκεί το αποθηκεύει σε φιαλίδια.

Τό όφρεοτροφέιο ΤΟΥ ΣΟΥΔΑΝ

Η πρωτότυπη επιχείρηση
ένος Ιταλού

Ένας Ιταλός, ο Φερρούτσι Τρεστσιζιόλι, αφού πούλησε τον πορτοκαλεώνα του, που είχε στη Νότιο Ιταλία, μετανάστευσε για να εγκατασταθεί στα βάθη του Αφρικανικού Σουδάν και να ιδρύσει εκεί ένα αγροκτημα, όπου ανατρέφει αποκλειστικά φιδιά!

Είνε στ' αλήθεια περίεργη η δουλειά του Ιταλού μετανάστου, αλλά και τόσο προσοδοφόρος, που μόνο ένα μεσογειακό επιχειρηματικό μυαλό μπορούσε να τη συλλάβει και να τη βάλει μπροστά.

Πραγματικά, από την εποχή που η Ιατρική επιστήμη χρησιμοποιεί ως αναλγητικό το δηλητήριο της χιτώνδας και ως παραλυτικό των νευρών του δηλητήριο της κόμπρας, η δουλειά της αναπαραγωγής και ανατροφής φιδιών έγινε πολύ αποδοτική.

Ο Έξυπνος Ιταλός είναι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο, που ωργάνωσε ένα συστηματικό, ως πούμε, όφρεοτροφέιο. Η δουλειά του όμως δεν είναι καθόλου εύκολη, είναι

δε συγχρόνως πολύ επικίνδυνη. Το «άρμεγμα» — όπως λένε — των φιδιών, ο εξαναγκασμός τους δηλαδή να χύσουν κάτω το δηλητήριο τους ώστε να «περιουλεγή», είναι λεπτή κι επικίνδυνη δουλειά. Για το σκοπό αυτό ο Τρεστσιζιόλι χρησιμοποιεί ένα μικρό ξηρό σφουγγαράκι, που βάζει στο στόμα των φιδιών. Ο Ιταλός πιάνει τα φιδιά από το λαιμό για να τα υποκρέωση να δαγκώσουν το σφουγγάρι, που κρατάει με μια λαβίδα στο άλλο χέρι και κατά το «άρμεγμα» φοράει ειδική μάσκα, γιατί τόσο το δηλητήριο της χιτώνδας, όσο και της κόμπρας βγάζουν ανομιμίες που προσβάλλουν τους πνεύμονες και τα μάτια. Από το σφουγγάρι, ο Ιταλός συγκεντρώνει το δηλητήριο, απορροφώντας το μέσα σε μια σύριγγα κι απ' εκεί το αποθηκεύει σε φιαλίδια.

Στο αγρόκτημα του Ιταλού φιδιοπαραγωγού ζουν χιλιάδες χιτώνδες και κόμπρες, μέσα σε λάκκους στρωμένους με καλάμια. Απ' τους λάκκους αυτούς βγάζει τα φιδιά ο Τρεστσιζιόλι και αφού τα φέρει στην έπιφάνεια, με μια επιδέξια κίνηση τ' απορπάζει απ' το λαιμό για να τ' «άρμεξει». Κάθε φίδι «άρμεγεται» μόνο μία φορά το μήνα.

Για να συγκεντρωθεί ένα γραμμάριο κρυσταλλικού δηλητηρίου της χιτώνδας, πρέπει να άρμεξουν εκατό περίπου χιτώνδες. Οι κόμπρες όμως είναι πιο αποδοτικές. Πνήντα κόμπρες αποδίδουν κάθε μήνα ένα γραμμάριο του δηλητηρίου τους.

Οι τιμές δε των δηλητηρίων της χιτώνδας και της κόμπρας κυμαίνονται σήμερα στη διεθνή αγορά, μεταξύ 150—200 δολάρια το γραμμάριο.

Φυσικά, όπως καταλαβαίνει κανείς, οι καλύτεροι πελάτες του πρωτότυπου αυτού Ιταλού επιχειρηματία είναι τα μεγάλα εργοστάσια παραγωγής διαφόρων φαρμακευτικών παρασκευασμάτων.

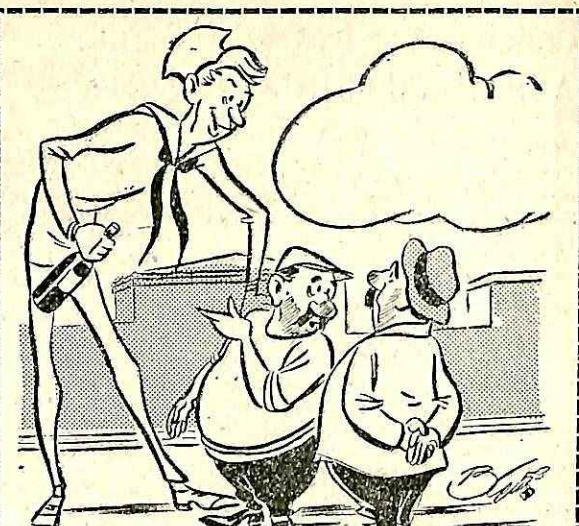
Ο Τρεστσιζιόλι παράλληλα προς τα φιδιά του έχει επινοήσει και ένα δικό του σύστημα αναπαραγωγής δηλητηριωδών σκορπιών. Από τους σκορπιούς αυτούς, μόλις μεγαλώσουν αρκετά, ο Ιταλός επιχειρηματίας κόβει τις ουρές και τις όφινει στον ήλιο για να ξεραθούν. Έπειτα τις πουλάει 15 δολάρια το γραμμάριο στις φαρμακευτικές βιομηχανίες, οι οποίες με μια πολύπλοκη κατεργασία κατορθώνουν να βγάλουν απ' αυτές, σε κρυσταλλική μορφή, το δηλητήριο του σκορπιού, που χρησιμοποιείται για διάφορους θεραπευτικούς σκοπούς.

ΑΠΩΛΕΙΑ 10 ΠΑΠΑΓΑΛΩΝ, ΑΜΟΙΒΗ 10 ΕΚΑΤΟΜ. ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ

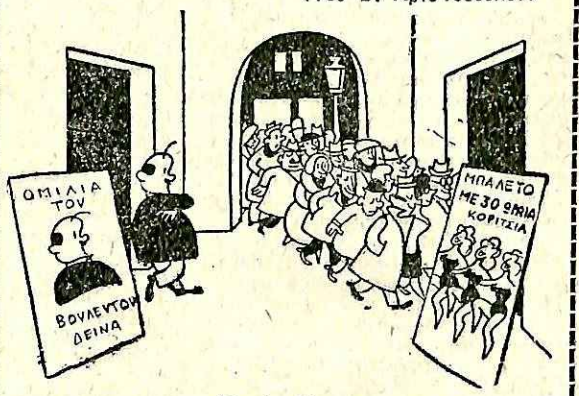
Η απώλεια των παπαγάλων, έρχεται μετά την απαγόρευση της ατομικής βολίδας λόγω, ως γνωστόν της ιλιγγιώδους ταχύτητος και των κινδύνων από τους καραχάσις, και έτσι, εάν δεν βρεθούν οι παπαγάλοι, το ΚΑΛΑΣ και το ΣΑΠΟΛ θα διαφημισθούν μόνον με την βενζινακάτονη και τα μπαλλόνια.

Εχάσαν 10 παπαγάλοι εκ του είδους «Ψιττακός ή δεσποινίς», είσαχθέντες από την Νέαν Γουίνεαν με μυριούς κόπους και διατυώσεις, λόγω της ψιττακώσεως και οι οποίοι ήσαν εξηλεκμένοι να λένε καθαρά: «Αγοράσατε ένα κουτί ΚΑΛΑΣ (Κάλας) κρυσταλλικών έλλας, επιτραπέζιων». Διά κάθε τοιοῦτον παπαγάλον που θα επιστραφή δίδομεν 10.000.000 δρχ. (όδος Γόρδωνος 20, Κουκάκι, Αθήναι), 5.000.000 δε δίδομεν εις εκείνον, όστις θα μας τηλεφωνήση το μέρος, όπου ευρίσκονται (τηλεφωνήσατε άμέσως στο 90-841). Ειδικά συννεργεία είναι έτοιμα διά την σύλληψιν των. Σημειώθων ότι τα έργοστάσια ΚΑΛΑΣ είναι επέκτασις των περιόφμων έργοστασίων ΣΑΠΟΛ.

Μεγάλη χαλάστρα μας κάνουνε εδώ πούρχονται αυτοί οι Αμερικάνοι!... Για να γιομίσω αυτή η... σωλήνα, θέλει ένα βαρέλι!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια

Κουράγιο, φίλε μου!... θα κάνουμε τώρα την αναπαράστασι της επιθέσεως!...

Είπε ο μάνατζερ μου. Παιρνει πάντα μισά απ' όσα εισπράττω!...

Ερωτικές προφάσεις

Χαμένη χαρά για πάντες: Έχετε ίσως δίκιο να στενοχωριέστε που διαμευθήσαν οι επιπίδες σας. Αλλά, από το άλλο μέρος, πρέπει να είστε ικανοποιημένοι, έτσι που ήρθαν τα πράγματα και απαλλαγθήκατε από γρήγορα από τον άνθρωπο αυτόν. Ασφαλώς, δεν ήταν ελκρινής μαζί σας, παρά τα γλυκόλογα και τις υποσχέσεις του. Γιατί, αν πραγματικά σας άγαπούσε, δεν θ' άρνηταν να εξακριβώσει τον μόνος του και να παραδεχθεί την εξήγησι, που του δώσατε για την συνάντησι σας με τον παλιό σας συμπαθή. Για να μην σας έχη εμπιστοσύνη, ενώ είστε ακόμα, σημαίνει ότι επιδειώκε να επωφεληθεί από κάποια τυχαία παρεξήγησι, για να σας εξαπατήσει. Αυτό δείχνει και η έρπουση μετάθεσι του... Γι' αυτό δεν πρέπει να πάρτε το πράγμα κατάρδια, αλλά να φιλοσοφήσετε από το επεισόδιο αυτό!

Εργαζομένη κοπέλλα, Ζ. Μ.: Έσείς, σαν φρόνιμη και ήθικη κοπέλλα που είστε, εκάνατε πολύ καλά να κρατήσετε αυτή την εντιμή και αξιοπρεπή στάσι απέναντι του άνεμο. Φυσικά, αυτό το κακοφαίνεται και για να σας πειστώσει τάχα, κάνει τώρα τα γλυκά ματια στην συνδεδεμένη. Μά έσείς, βέβαια, δεν πρέπει ούτε για ένα δευτερόλεπτο να αλλάξετε συμπεριφορά και να ξερολάξετε από την σημερινή γραμμή που ακολουθείτε. Αν ο νέος είναι ήθικος και ελκρινής στο τέλος θα το εκτίμηση αυτό και αν έχη σοβαρούς σκοπούς, θα γυρίση πάλι σε σας. Αλλιώς, δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέστε: Ήταν ένας ανάξιος της αγάπης σας, που ήθελε μόνο να διασκεδάση μαζί σας.

Ρόζ τριαντάφυλλο: Άγαπητή μου, θα σας εμπιστευθώ κάτι, που έχω από την πείρα μου στη ζωή. Πολλές φορές είναι αχρηστώτερες συμβουλές, είναι αχρηστώτερες. Κι' αυτό ταίριαζε στην περίπτωση σας. Τι συμβουλή γυρεύετε από μένα, όταν βλέπω πως, παρ' όλο το νεαρό της ηλικίας σας, είστε σε θέση, με την αλήθειά σας, να καταληκτική αντίληψη που να σκεφθήτε μονάχι σας και να έχετε να σκεφθήτε μίαν απόμνησιν σας να πάρετε βέβαιη ότι στο φασί; Και είμαι βέβαιη ότι στο τέλος θα σκεφθήτε λογικά και θ' αποφασίσετε, αφού ουσιαστικά στα χέρια σας κρατάτε την τύχη σας. Όσο για μένα, πιστεύω ότι η θέσσις σας, το καλό σας μελλον είναι συνδεδεμένα με τον άρραβωνιστικό σας, αφού μάλλον είναι τόσο λαμπρό και αξιοπαιδί. Γιατί δεν τον δείχνετε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη ανάλογη με τη λατρεία σας και με την άφοβισί του; Εξηγηθείτε του για όσους σας βασανίζει κάθε τόσο. Είναι βέβαιη ότι θα βρήτε κατανόησι από μέρους του.

Μπέλλα Σενιόρα, Μ. Κ.: Μά την αλήθεια, δεν μπορώ να εξηγήσω και πολύ λιγότερο να

συγχωρήσω τις ερωτήσεις σας, αγαπητή μου: Αφελεία είναι πιά αυτό; Σας κυνηγάει, μου γράφει ένας νεαρός και κάθε που βρίσκει ευκαιρία σας αρχίζει στα φίλια. Και σεις, αντί από την πρώτη στιγμή να τον βάλετε στη θέση του, ακόμα και αν σας ενδιέφερε, δέχεστε τα καμώματά του ευχαρίστως και μόνο τώρα ρωτάτε: «Γιατί τα κάνει αυτά;» Μά έχω, ίσα-ίσα, θάρρος να σας ρωτήσω: Γιατί τα δέχεστε έσείς; Είναι φανερό, βέβαια, ότι ο νέος έλκυει την συμπάθειά σας. Αλλά είναι, νομίζετε, σωστό να κάθεστε και να δέχεστε τις επιθέσεις του; Αν έχη καλό σκοπό η νοιάβη κάποια αίσθημα για σας, δεν υπάρχει άλλος τρόπος να το εκδηλώση; Και σεις, αν τον αγαπάτε, δεν βρίσκετε ότι αξίζει κάπως ευγενικότερα να εξηγηθείτε, αντί να τον υποφέρετε έτσι παθητικά, δίνοντάς του εσφαλμένα την εντύπωσι, πως είσαστε μια «εύκολη» ή ένα «κουτορνίθι»; Δεν το καταλαβαίνετε αλήθεια ότι εκτίθεται έτσι η αξιοπρεπεία σας;

Υποψιασμένο μνηστήρα: Νομίζω ότι επιβάλλεται άμεσα κι' όλος να εξηγηθείτε καθαρά με την άρραβωνιστική σας, σχετικά με την παρεξήγησι, τουλάχιστον συμπεριφορά που σας δείχνει τελευταία. Μου είναι πολύ δύσκολο να εξηγήσω πως μπορεί να αλλάξετε έτσι απότομα και άδικαιο-λόγητα η νέα και να σας φέρεται με ψυχρότητα, ενώ συνδεδεθήκατε από αίσθημα. Θα πρέπει, λοιπόν, να της μιλήσετε και να καταλήξετε σε μια εξήγησι, φέρνοντας ακόμη το ζήτημα και σε γνώσι των δικών της. Γιατί αν δεν ξεκαθαρίστη τώρα η στάσι της, δεν πρέπει να προχωρήσετε σε γάμο.

Αν θ' ή. Ηράκλειο: Βρίσκα πολύ σωστές και δικαιολογημένες όλες τις σκέψεις που κάνετε, αγαπητή μου. Πραγματικά οι γονείς τυφλώνονται πολύ συχνά, στην λαχάρα τους να δούν το παιδί τους ευτυχισμένο, ώστε δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι ακριβώς η ευτυχία αυτή στέκεται μπρος στο παιδί τους, κι' αυτοί την αποδιώχνουν... Αυτό συμβαίνει και με τη δική σας περίπτωση: Δεν θέλουν να καταλάβουν ότι η έκλογή σας δεν είναι απαραίτητο να είναι και του δικού τους γούστου, όταν έσείς έχετε διαλέξει με όλη σας την φρονιμάδα, αλλά και με της καρδιάς σας τη λαχάρα. Με την κατανόησι και τη συνέσι σας είμαι βέβαιη ότι θα τα λογαριάσετε όλα και θα κάμετε ότι η καρδιά σας και η αξιοπρεπεία σας σας συμβουλευθούν. Αλλά πριν απογοητευθήτε από τους δικούς σας, θα είχα να σας συστήσω το εξής: Έτσι άρτια και γνωστικά και πειστικά και συγκινητικά που μου τα γράφατε έμένα, δεν τα κουβεντιάζετε και με τον πατέρα σας; Αφού σας έχει τόση εμπιστοσύνη, είμαι βέβαιη, ότι θα δείξη και κατανόησι στο τέλος, όταν πεισθί ότι πρόκειται για την ευτυχία σας και, μάλιστα ότι την ευτυχία σας αυτή την είσαστε διατεθειμένη να την διεκδικήσετε και να την προστατέψετε από την άδικη προκατάληψι τους... Δοκιμάστε, λοιπόν!

Νύφη άνώμφεστη: Οι δεύτερες σκέψεις, σφόδρα έλεγον οι άρχαιοι πρόγονοί μας... Αν αυτά που πάθατε τώρα, έχετε τη λογική και την ψυχραιμία να τα υποπευθήτε πριν ακόμα σας πιάσουν οι αισθηματικοί σας ένθουςιαμοί, σήμερα δεν θα βρισκόσαστε ασφαλώς στην άσχημη αυτή θέση... Σας συνιστώ λοιπόν, χωρίς διαταγμό, να καταφύγετε στους γονείς του νεαρού και να

τους αποκαλύψετε την αλήθεια, ζητώντας τους ν' αναγκάσουν το γιού τους να σας αποκαταστήση, επανορθώνοντάς το σφάλμα του. Αν άρνηθούν, πρέπει να τους έπισημάτε την προσοχή ότι θα καταφύγετε στις άρμόδιες αρχές. Και τελικά, να το κάμετε, αν δεν επιτύχετε τίποτα από αυτούς. Μία ρομαντική ψυχούλα: Αν το αίσθημα που σας εμπνέει ή καλή κοπέλλα είναι αληθινό και έχετε σοβαρό σκοπό να ενώσετε την τύχη σας μαζί της, κάποτε, νομίζω ότι δεν χρειάζεται καμιά ιδιαίτερη... προετοιμασία, για να μιλήσετε στην αγαπημένη σας. Μπορείτε να έπωφεληθείτε ή να δημιουργήσετε μια ευκαιρία γνωριμίας, μέσω κοινών φίλων σας, για να την προσεγγίσετε. Και τότε αφού αναπτυχθεί κάποια οικειότητι μεταξύ σας, μπορείτε σεμνά και ελκρινά να της μιλήσετε για το ευγενικό σας αίσθημα και με πολλή λεπτότητα αν βέβαια κι' αυτή είναι ελεύθερη να της ζητήσετε ν' ανταποκριθί, αφού σας συμπαθεί.

Ερωτευμένο άεροπόρο: Έλεούσα: Η περίπτωση σας είναι πραγματικά δύσκολη και δικαιολογημένα στενοχωριέστε. Αλλά δεν θα σας συμβούλευσα ποτέ να εκδιώξετε μια λύσι ασύμφορη, όπως αυτές οι δύο που προτείνετε. Εγώ θα σας έλεγα να κάνετε κάτι άλλο: Να εξηγηθείτε πρώτα με την κοπέλλα, αν το αίσθημά σας είναι σταθερό, ελκρινές και άμοιβαίο. Και να δώσετε ύστερα μπροστά στους δικούς της μια επίσημη υπόσχεσι γάμου, η οποία πάντα δεσμεύει τους τίμιους ανθρώπους. Και έτσι μπορείτε να περιμένετε αυτά τα δύο χρόνια, όπου ν' απολυθείτε, χωρίς στο μεταξύ να διακινδυνεύετε τα πάντα. Για σκεφθήτε κι' αυτή τη λύσι, που είναι νομίζω πολύ λογική και αξιοπρεπής.

Γυναίκα θαλασσινοῦ Δραπετσώνας: Όσο κι' αν νομίζετε πως η μοίρα σας είναι πικρή και σας καταδικάζει σε μαρσμο, δεν μου φαίνεται ότι μπορείτε να την αλλάξετε με τον τρόπο που σχεδιάζετε, γιατί, απλούστατα, είναι ανήθικος, παράνομος και δημιουργεί ποικίλες συνέπειες για σας... Το ότι ο σύζυγός σας είναι ναυτικός και ότι θα έλειπε τόσον καιρό κάθε χρόνο από κοντά σας, απειθαλώς το ξέρετε πριν τον παντρεύητε. Γιατί τότε τον παντρεύτηκες; Το ότι σας τον έδωσαν οι γονείς σας δεν είναι άρεκτη δι-

καιολογία. Πάντως δημιουργήσατε πιά ένα δεσμό ήθικο και κοινωνικό, που τίποτα δεν σας χωρεί να τον καταστρατηγήσετε και να προδώσετε τον όρκο σας απαιτώντας τον άντρα σας με τον έπιτηδείο γείτονα σας. Θέλετε, στο κάτω-κάτω της γραφής, να βρήτε την ελευθερία σας για να χαρίτε την έρωτα που στερηθήκατε, όπως γράφετε; Πάρτε διαζύγιο! Είναι επιτέλους ένας εσθημότερος τρόπος αυτός, για να συκαλύψετε το καπρίτσιο σας!...

Τηνιακό άκρογιάλι: Όσο και αν είστε ρομαντικός, δεν βρίσκα πως δεν μπορείτε να διαλέξετε έναν ευγενικό και πολιτισμένο τρόπο, για να εκδηλώσετε στην κοπέλλα το αίσθημα που σας εμπνέει και τις σοβαρές διαθέσεις που έχετε γι' αυτήν. Δεν χρειάζεται να ν' κάμετε... φιλολογικά ή κινηματογραφικά την πρότασι σας! Αφού είσαστε γείτονας, ασφαλώς η ευκαιρία κάθε στιγμής μπορεί να βρεθί. Ακόμα και σε κάποια τυχαία συνάντησι σας να της μιλήσετε και με τρόπο σοβαρό και αξιοπρεπή να της πείτε αυτά που αισθάνεστε και ότι σκεπτεύετε γι' αυτήν. Και μην άνησυχήτε: Έφ' όσον η κοπέλλα είναι έξυπνη και ξέρει με ποιόν έχει να κάνει, είμαι βέβαιη πως δεν πρόκειται να σας αποπεινεί. Μάλλον θα δεχθί βέβαιη πως δεν πρόκειται να σας αποπεινεί. Μάλλον θα δεχθί βέβαιη πως δεν πρόκειται να σας αποπεινεί. Μάλλον θα δεχθί βέβαιη πως δεν πρόκειται να σας αποπεινεί.

Αδίκημένη καρδιά: Έλεούσα: Είναι πραγματικά, πολύ δύσκολη η θέση σας με το παλιό εκείνο «άτυχημα» σας. Αλλά αν ο νέος αληθινά σας αγαπά και σε όλο το διάστημα της γνωριμίας σας μπόρεσε να σας κρινή από την ήθικη άποφι και τρέφει για σας εκτίμησι και σεβασμό ως προς μίαν αξία και καλή κοπέλλα, νομίζω ότι οφείλετε να του αποκαλύψετε το «άτυχημα» σας αυτό, αν πραγματικά ήταν «άτυχημα», έτσι όπως, μου το περιγράφετε και όπως έγινε ακριβώς με τις περιστάσεις εκείνες, για τις όποιες ασφαλώς έσείς δεν έχετε ευθύνη, αφού άλλωστε υπάρχουν και επίσημες αποδείξεις. Ελπίζω ότι ο νέος θα δείξη κατανόησι και δεν θα το λάβη σοβαρά υπ' όψι του. Αφού σας αγαπά ελκρινά δεν θα διατάση ούτε στιγμή ν' αμφισβητήση την εντιμότητά σας και δεν θα δειλήσει ν' αποτραβήχτη. Μόνο προσέξτε πως δεν είναι άρεκτη δι-

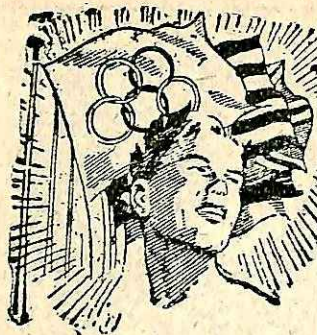

ΤΟ ΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΞΑΝΑΖΕΙ

Στη μητρόπολι της Βενετίας έγιναν πρό τιμος οι γάμοι της κομής της Γιάννα Τσινι με τον πρίγκιπα Φερνάντο Μοντερεάλε. Παρώνιμος ήταν ο Ουμπέρτος της Σαβοΐας, τον οποίο αντιπροσώπευσε ο κόμης Έρμελιο Ματαράτο. Ο κόμης Τσινι θέλησε να δώσει στο γάμο της κόρης του την μεγαλοπρέπεια, που είχαν οι παλαιοί αριστοκρατικοί γάμοι. Έτσι, ο γάμος αυτός του στοίχισε εκατό εκατομμύρια λιρέτες.

Μία πρωτόγονη μέθοδος τῶν Ἰαπώνων

81

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛΗ

Γιβραλτάρ, που έχει μήκος 14 μίλια.

— Δεν φοβείστε τα σκυλόψαρα, που αβάνουν στα στενά;

— Δεν μπορώ να πω πως δεν με τρομάζουν. 'Η συνοδεία όμως θάνατι διπλή αυτή τη φορά... όπλισμένη σαν αστακός.

— Κολυμπάτε πολύ κάθε μέρα; Και από πότε αρχίσατε;

— Αρχισα να κολυμπώ σε ηλικία 5 ετών, γιατί ένας γείτονάς μου προσφέρθηκε να μου παραδίδει μαθήματα με 25 σέντσια το μήνα. Όταν ήμουν 6 ετών, έλαβα μέρος στο πρωτάθλημα της επαρχίας του Σάν Ντιέγκο και ήλθα έβδομη, γιατί δεν υπήρχε όγδοη. Τον άλλο χρόνο, ήλθα πάλι έβδομη, άμέσως μετά την... τελευταία, γιατί είχα τόσ'ατυχία να μου κοπεί η τιράντα στο μαγιά μου.

— Σε ηλικία 11 ετών πιά, είχα βρή το δρόμο μου. Κέρδισα το πρώτο κύπελλο σ'ένα πρωτάθλημα 2 1/2 μιλίων σε ταραγμένα νερά.

— Τό κολυμπά πιά έγινε ή ζωή μου. Τίς ώρες που μου περισσεύαν από την απασχόλησή μου ως δακτυλογράφου, τίς ξάδευα μέσα στο νερό. Έτρεχα στο κολυμβητήριο και εκεί, τέσσερις ώρες κάθε μέρα, κολυμπούσα πάνω-κάτω. Ξεκουραζόμουν και πάλι έφεφα τό νερό.

— Έγκραστατάθηκα στο Σάν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας. 'Απ'έκει, πήδησα στη Νέα Υόρκη, όπου βρήκα φιλοξενία στο κολυμβητήριο της Χριστιανικής 'Αδελφότητας των Νέων.

— Καπνίζετε, δις Τσάντ-

Η δυναμική κολυμβήτρια όλων των εποχών Τσάντγουϊκ.

— Ποιά εποχή κρίνετε καταλληλότερη για το πέραςμα του Γιβραλτάρ;

— Νομίζω πως περί τα τέλη 'Ιουλίου, αρχές Αυγούστου, είναι ή καλύτερη περίοδος. Στο πρόγραμμα μου έχω όρίσει την 30ή 'Ιουλίου, για ήμέρα του μεγάλου άθλου.

— Κάθε άλλο! 'Η επανάληψη του κατωρθώματος του Λεάνδρου, θάνατι προπονήσις για τό πέραςμα του

τουϊκ; Και τί ιδέα έχετε για τό κάπνισμα;

— Ούτε καπνίζω, ούτε πίνω. Νομίζω πως σ'αυτά τα δύο... ελαττώματα όφείλω τό κολυμβητικά κατορθώματά μου.

— Τί συνήθιζετε να τρώτε όταν κολυμπάτε για να μη σάς πειράξη;

— Όσο μεγάλος και άν είναι ό άθλος μου, πάντα τρώω ζάχαρη σε καραμέλλες και συμπυκνωμένο τσάι κατά την διάρκεια του αγώνος.

— Ποιές είναι οι φιλοδοξίες σας στη μελλοντική σας σταδιοδρομία;

— Όέλω να περάσω τη Μάχη μ'έπιστροφή και χωρίς ξεκούρασι. Αυτή είναι ή φιλοδοξία μου...

— 'Η Φλώρενς Τσάντγουϊκ, έκτός από τους άλλους μεγάλους κολυμβητικούς άθλους της, έχει στο ενεργητικό της και τό κατορθώμα του πέραςματος του ηπαιού της Καταλίας. Μη νομίζετε όμως πως έπιχειρεί ανέξοδα τό κατορθώματά της. Όταν στις 8 Αυγούστου του 1950 πέρασε τό στενό της Μάγχις, σε 13 ώρες περίπου, από την Γαλλία στην 'Αγγλία, ξάδευε 5.000 δολάρια για τό ταξίδι της από την 'Αμερική στην 'Αγγλία, για τό ρυμολικό, τον πιλότο, τον παραμονή στην Ευρώπη.

— 'Ηταν οι οικονομίες της 2 ετών, από τη δουλειά της, σε μία άραδική εταιρεία πετρελαίων. Κάποτε ρώτησαν την Τσάντγουϊκ ποιά ήταν ή μεγαλύτερη ικανοποίησίς της ζωής της και ή 33ετής δακτυλογράφος απήντησε: — Όταν, κολυμπώντας στη Μάχη, το 1950, και έξουθενωμένη, έφεφα στην άγκαλιά του πατέρα μου Ρίτσαρντ, στο Ντόμπερ, τον άκουσα να μου λέει: — Μπράβο σου, κόρη μου!...

— Σκοπεύετε να συνεχίσετε την ένδοξη κολυμβητική σταδιοδρομία σας από τώρα και στο εξής;

— Στην τελευταία αυτή ερώτησή, ή δις Φλώρενς απήντησε χαμονελώς: — Πιστεύω πως αυτή είναι ή τελευταία χρονιά μου. 'Ό,τι έχω να κάνω, θά τό έπιχειρήσω φέτος. Τού χρόνου θάνατι άργά!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Τ' άνδρικά καπέλλα

Τόν έρχόμενο χειμώνα θά σημειωθεί άληθινή επανάστασις στ' άνδρικά καπέλλα. Θά φορεθούν ρεμπουμπλικες με πολύ μικρό μπόρ και με πολύχρωμες κορδέλλες, που τά χτυπητά χρώματά τους θά έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τόν χρωματισμό του καπέλλου. Οι οικίοι άνδρικής μόδας θά λανσάρουν επίσης δίχρωμα μπερέ από τη συνθετική ουσία, «πέρλον», που θά είνε αδιάβροχα και ταυτόχρονα θερμά. Έτσι θά ξαναρχίσουν να δουλεύουν και τό έργοστάσια των καπέλλων.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Πεντάγωνο με παροιμία:

- 1) ΤοΟχα. 2) ΟχΥρα. 3) ΝάΓια. 4) Ξοίδα. 5) ΕΛΑΙΑ. 6) ΜΕΜΕΑ. 7) ΟμΑδα. 8) ΜύΡια. 9) ΕοΤία. 10) ΣαΥρα. 11) ΑΥΡια. 12) ΣπΑτα. 13) ΤάΤρα. 14) ΟμΟια. 15) ΣοΜια. 16) ΠτΕρα. 17) ΙοΧια. 18) ΤοΕκα. 19) ΙδΙκα. 20) ΣώΣμα.

Η παροιμία που σχηματίζεται με τό πρώτα και τρίτα γράμματα των λέξεων αυτών είναι: «Τον ξένο μέσα στο σπίτι σου για μάρτυρα τόν έχεις».

Μαγική εικόνα

Η ράχη του ρινόκερου σχηματίζεται από τόν κορμό του δευτέρου δέντρου. Θά τόν όητε δε, άν κοιτάξετε την εικόνα από την δεξιά της πλευρά.

Αριθμητικό παιχνίδι

Κατά τρεις τρόπους:

1368	1467	2367
2437	2358	1458

Τό άθροισμα των τετραψήφιων αριθμών είναι πάντοτε 3825.

Μάμπο ή Βόμπο;

Ο πρώτος ίθαγγης θά ειπε άπωσθηποτε πως ήταν Μάμπο (γιατί, ή ήταν πραγματικά Μάμπο κι'έλεγε την αλήθεια, ή ήταν Βόμπο κι'έλεγε ψέμματα). Συνεπώς, ο δεύτερος ίθαγγης ειπε την αλήθεια, άρα ήταν Μάμπο, κι'ο τρίτος ειπε ψέμματα, άρα ήταν Βόμπο.

Οι δύο ήλικίες

Ο πατέρας είναι 90 ετών. 'Ηταν 60 όταν ο γιουός του ήταν 30.

Μπορείτε ν' απαντήσετε σ'αυτές τις ερωτήσεις

- 1) Τό σκι (παλαστρινά) σχεδία πάνω σε βράχους δείχνουν ότι οι κάτοικοι της Σκανδιναβίας έπιδίδονταν στο σπόρ αυτό 30 αιώνες π. Χ.).
- 2) Τά καπέλλα τυπου «παναμά» δεν κατασκευάζονται στον Παναμά αλλά στην δημοκρατία του 'Ισημιριού.
- 3) Ο μερμηκοφύλος.
- 4) Τό Άλμπανι (και όχι ή Νέα Υόρκη) άπας άσφαλώς άά νομίζετε).
- 5) Γιατί μπορούν να άκινήσουν τίς κλειδώσεις τους χωρίς αυτό να άπαιτεί καμμία νευρική ή μυϊκή προσπάθεια.

Ο δία Ο ίσον 10

Άπλούστατα, ή διαίρεσις διά του μηδέν είναι άδύνατη, κατά την αριθμητική. Έπομένως, όλοι οι έπομένοι ύπολογισμοί δεν ευσταθούν.

Ερωτήσεις

- 1) Τό άσπράδι. 2) 12 κιλά. 3) Δεκατέσσερις.

Σωστό — Λάθος

- 1) Σωστό. 2) Λάθος (είναι λίγο μικρότερος). 3) Σωστό.

Μικρά προβλήματα

- 1) 20 χρόνων. 2) Τέσσερις φορές. 3) 60

Η λύσις του 443 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) ΑΒΕΣΑΛΩΜ — ΤΣΑΚΑΛΩΦ. 2) ΣΗΣ — ΣΙ — ΟΠ — ΑΝΑ. 3) ΑΠ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΑΒ. 4) ΡΑΦΕΙΟΝ — ΧΑΒΙΑΡΙ. 5) ΙΝ — ΑΝΑΝΤΗΣ — ΑΕ. 6) ΕΟΝ — ΑΓΙΑΣ — ΠΩΠ. 7) ΤΟΝΝΟΣ — ΓΟΝΑΤΟ. 8) ΗΡΩ — ΜΑΡΑ — ΑΤΟΥ — ΝΑΣ. 9) ΤΡΙΣ — ΕΛΒΑ. 10) ΝΑΙ — ΚΩΜΑ — ΣΑΡΑ — ΓΑΒ. 11) ΑΝΟΜΟΝ — ΑΚΑΙΡΑ. 12) ΝΙΣ — ΙΑΣΩΝ — ΙΣΑ. 13) ΟΝ — ΘΑΝΑΤΟΣ — ΟΣ. 14) ΛΥΚΟΦΩΣ — ΜΟΥΝΤΖΑ. 15) ΕΝ — ΣΙΚΑΛΙΣ — ΩΜ. 16) ΣΚΙ — ΜΑ — ΕΚ — ΓΕΝ. 17) ΝΑΥΑΓΙΟΝ — ΚΗΠΑΡΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) ΑΓΑΡΙΣΤΗ — ΝΑΠΟΛΕΩΝ. 2) ΠΑΝ — ΟΡ — ΑΝ — ΝΥΝ. 3) ΕΣ — ΕΝΩΤΙΟΝ — ΣΥ. 4) ΣΗΜΕΡΟΝ — ΜΙΝΟΡΚΑ. 5) ΑΣ — ΝΟΜΙΚΟΣ — ΙΓ. 6) ΠΟΑ — ΣΑΣΩΝ — ΘΩΣ. 7) Ω — ΣΑΝΑ — ΙΑΣΙΜΟ. 8) ΜΙΛ — ΑΓΡΑ — ΑΓΑΝ — ΚΑΝ. 9) ΑΡΝΙ — ΣΑΛΑ. 10) ΤΟΜ — ΤΑΜΑ — ΣΚΩΤ — ΛΕΚ. 11) ΣΠΑΧΗΣ — ΝΟΜΙΚΗ. 12) ΣΑΣ — ΓΟΕΡΑ — ΣΟΣ. 13) ΚΑ — ΠΟΥΛΑΚΙ — ΓΑ. 14) ΑΝΤΙΩΝ — ΑΣΑΝ — ΣΕΡ. 15) ΛΑ — ΠΑΝΑΓΙΑ — ΝΙ. 16) ΑΡΑ — ΤΑ — ΑΡ — ΟΖΩ. 17) ΦΑΒΙΕΡΟΣ — ΒΑΣΣΑΜΟΝ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ του άλχημιστή

Πρωτότυπο διήγημα

Καθισμένος ήσυχα στο μικρό μαγαζάκι του, ανάμεσα στα βότανα του, ο Δόκτωρ Μάξιμος φαινόταν σαν ένας άσημαντος τύπος καλού νοικοκύρη...

Αν έζούσε πριν πεντακάσια χρόνια, θ' άσχολείτο πιθανότατα με τη μετατροπή των ταπεινών μετάλλων σε χρυσάφι. Άλλα, στο Παρίσι του 19ου αιώνας, είχε βρή μία άλλη «ειδικότητα», με άσφαφέστερα κέρδη: 'Αναλάμβανε δηλαδή να μεταβάλλη τα όνειρα σε πραγματικότητες — για όσους μπορούσαν, βέβαια, να πληρώσουν την άμοιβή που τους ζητούσε...

Τό βοτανολογείο του βρισκόταν σ'ένα στενό δρομάκι, κοντά στην έκκλησία της Νότρ-Ντάμ, και φωτιζόταν με γκάζι. Ο άνθρωπος που μπήκε σ'αυτό, κάμποιο βράδυ του 'Οκτωβρίου του 1891, ήταν προδιατεθειμένος να πληρώσει καλά...

Στάθηκε στο κατώφλι, σκουπίζοντας με τό μεταξωτό μαντήλι του τό ιδρωμένο μετωπό του — μολονότι ο καιρός ήταν μύλων δροσερός. Κρατούσε σφιχτά κάτω άπ'τή μασχάλη του ένα μικρό πακέτο.

Είσασε ο Δόκτωρ Μάξιμος; ρώτησε. Έχω... κάμποιο πρόβλημα που μ'άπασχολεί. Μου είπαν πως θά μπορούσατε ίσως να με βοηθήσετε.

Έτσι... πρόφερε μαλακά ο Δόκτωρ. Ποιός σας τό ειπε;

Είχαμε χθές τό βράδυ, στο τραπέζι μας, ένα φιλοξενούμενο... κρατίο έξο διπλωμάτη, πρώτο γραμματέα της...

Α, ναι, τόν Πέσκωφ, διέκοψε ο Μάξιμος. Άλήθεια, τού πρόσφερα κάποτε μία μικρή υπηρεσία.

Στην αρχή, δεν ήταν τόσο όμιλητικός. Άλλα ύστερα με λίγα ποτήρια κονιάκ, λυήκε ή γλώσσα του... Δεν μίλησε πολύ καθαρά και πάλι. 'Οπότε, δοκίμασα την έντύπωση, διχώς τίς... Βοήθεια σας, θά έξακολουθούσε να περνού μιά ζωή βασανισμένη κοντά στην πρώτη σύζυγό του.

Ο Δόκτωρ Μάξιμος έβγαλε τό ματογυάλια του και τό σκούπισε. Γέθανε ξαφνικά, πιστεύω, αυτή ή δύστυχη γυναίκα... ειπε.

Ναι, τόσο ξαφνικά, ώστε γεννήθηκαν ύπαισις κι'έγινε νεκροψία. νήθηκαν ύπαισις τίποτε τό έκτακτο. Μά δεν βρέθηκε τίποτε τό έκτακτο.

Όχι, άσφαλώς, ειπε χαμονελώς ο Δόκτωρ Μάξιμος.

Υελώντας ο Δόκτωρ Μάξιμος είναι ή δική μου, γυναίκα είναι πολύ άμορφη, συνέχισε ο έπισκέπτης με κάποια ταραχή. Φυσικά, πτης πολλούς θαυμαστές. 'Ός τώ έχει τόνους έξιμη σημασία. Τόν ρα, δεν τόνους έξιμη σημασία. Τόν ρα, δεν τόνους έξιμη σημασία.

Τελευταίο καιρό όμως, την έχει τραβήξει κάποιος άπ'αυτούς, ένας άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

Εγώ δεν είμαι άπ'τούς άνδρας νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα... Τό πατρως νεότερος από μένα...

στο τραπέζι. 'Ηταν ένα κουτί με σοκολατάκια.

Σκέφθηκε λοιπόν, πρόσθεσε, πως θά μπορούσατε ίσως... να περιποιηθήτε καταλλήλως αυτά τα σοκολατάκια, κι' ύστερα να τα στείλετε ταχυδρομικά στη γυναίκα μου. Ξέρω πως θά ένθουσιαστή.

Έχω έτοιμάσει μάλιστα και την κάρτα που θά βάλετε μέσα.

Κι' έδειξε ένα τετράγωνο χαρτονάκι, πάνω στο οποίο ήταν τυπωμένες με κεφαλαία ψηφία οι λέξεις: «Από ένα θαυμαστή σας».

Ο Δόκτωρ Μάξιμος πήρε την κάρτα. Ύστερα ειπε άργά:

Ξέρετε, έγώ πληρώνομαι καλά...

Δεν άμφίβαλλω γι' αυτό, τόν έκοψε ο έπισκέπτης.

Άκουσε μ' άδιαφορία την άμοιβή που τού ζήτησε ο Μάξιμος, και τόν πληρώσε με χρυσά νομίσματα. Ξανασκούπισε ύστερα τό μετωπό του με τό μεταξωτό μαντήλι.

Θά μπορούσατε να στείλετε άπομνη αυτά τα σοκολατάκια; ρώτησε.

Ίσως. Θά προσπαθήσω... Σημείωσε σ'ένα άλλο χαρτάκι ένα τριψήφιο αριθμό και τόδωσε στον άγνωστο.

Είσασε ο πελάτης 322, τού ειπε. Σε περίπτωση όποιοςδήποτε δυσκολίας, ειδοποιήστε με, αναφέροντας αυτό τόν αριθμό...

Ο έπισκέπτης προχώρησε προς την πόρτα. Με τό χέρι πάνω στο πόμολο, διάστασε μία στιγμή κι' ύστερα ειπε σιγά, βρέχοντας τα χείλη του με την άκοη της γλώσσας του:

Δεν πιστεύω... να πονέση! — Όχι, καθόλου, τόν βεβαίωσε ο Δόκτωρ Μάξιμος.

Τόν κούταξε πάνω άπ'τά ματογυάλια του, μ'ένα ύφος συμπαθείας.

Φαίνεσθε πολύ ταραγμένος, τού ειπε. Θέλετε μήπως να σας δώσω κάτι για να μπορέσετε να κοιμηθήτε;

Όχι, ευχαριστώ, άπάντησε νευρικά ο έπισκέπτης. Έχω τό δικό μου φάρμακο για την άπνεια: ένα ποτήρι ζεστό κρασί, πριν να πέσω στο κρεβάτι.

Ναι, αυτή είναι μία πολύ καλή συνήθεια, συμπήνεσε ο Δόκτωρ Μάξιμος.

Καληνύχτα... ειπε ο έπισκέπτης, άνοίγοντας την πόρτα που έβγαζε στο στενό και κακοφωτισμένο δρομάκι.

Στό καλό, ψιθύρισε ο Δόκτωρ Μάξιμος.

Όταν έμεινε μόνος, πήρε τό κουτί με τα σοκολατάκια στήνα χέρι και τό χαρτάκι με τη διεύθυνσι στο άλλο. Καί πέρασε σε μία καμαρούλα, που βρισκόταν πίσω άπ'τό κατάστημα, γεμάτη χημικά όργανα και δοκιμαστικούς σωλήνες. Πήρε πάνω από μία έτατέρα ένα μεγάλο μαύρο κατάστιχο, τ' άνοιξε και ξαναδιάβασε όσα είχε σημειώσει για την προηγούμενη έδουλειά του, τό ίδιο εκείνο άπόγεμα: «Πελάτης 321. Ένοχλησις».

Οι συνθησιμένες. Φάρμακο: Έξη σταγόνες έλιερίου μέσα στο ζεστό κρασί που πίνει ο σύζυγος κάθε βράδυ, πριν να κοιμηθή».

Ο Δόκτωρ Μάξιμος χαμογέλασε αινιγματικά. Ύστερα, σαν άν βράπος που θέλει νάναί έν τάξει με τους πελάτες που τόν πληρώνουν, άνοιξε τό κουτί κι' άρχισε να βάζη δηλητήριο στα σοκολατάκια. Θά τάστειλε ταχυδρομικά, τό πρώτο.

Η γυναίκα που θά τάτρωγε, θά ήταν ήδη χθες! Θάδρισκε όμως κι' αυτή την τύχη που της άξίζει.

Μά ο Δόκτωρ Μάξιμος δεν ενδιαφερόταν γι' αυτό. Δεν ήταν δουλειά δική του.

ΑΡΤΟΥΡ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Βιταμίνες

Για τη διατροφή και την ανάπτυξη του ανθρώπου εκτός από τα λευκώματα, τα λίπη και τους υδατανθρακούς απαραίτητες είναι και κάτι άλλες ουσίες που περιέχονται μέσα στα διάφορα τρόφιμα, οι βιταμίνες.

Αυτές τις ουσίες δεν είναι πολλά χρόνια που τις έξωρισαν και βρήκαν και τη χημική τους σύνθεση. Μά από την αρχαιότητα τις φανταζόντουσαν οι άνθρωποι. Πριν 3000 χρόνια οι Αιγύπτιοι και οι Κινέζοι καί άργότερα οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι για να γιάτρευαν την ήμεραλωπία, μία άρρώστια που κάνει τόν άνθρωπο να μη βλέπει κανονικά τη νύχτα και που όφειλεται σε έλλειψη βιταμίνης Α τού έδιναν σηκότι, που περιέχει βιταμίνη Α χωρίς βέβαια να ξέρουν γιατί γίνεται ή άρρώστια αυτή, και τί περιέχει τό σηκότι που τη γιάτρευε. Χωρίς να ξέρουν τη βιταμίνη Α, έδιναν από τό 1600 λεμόνια στους θαλασσιούς για να τους γιάτρευουν από τό σκορόδο, που προκαλείται από την μεγάλη χρήση συντηρημένων τροφών, που δεν έχουν μέσα βιταμίνη Α.

Οι βιταμίνες είναι απαραίτητες γιατι αξιοποιούν τις θρεπτικές ουσίες των τροφών. Χωρίς αυτές προκαλούνται διάφορες άρρώστιας και διαταραχές τού οργανισμού οι λεγόμενες αβιταμινώσεις, που παρουσιάζονται συχνά σε άτομα τά όποια δεν τρώνε τροφές, που περιέχουν βιταμίνες. Αβιταμινώσεις παθαίνουν άτομα που έρίσκονται σε έρημα μέρη άπομονωμένα, σε πολιορκία, σε χώρες που ύποφέρουν από λιμό, ναυαγοί και γενικά όπου δεν βρίσκονται εύκολα κατάλληλες τροφές.

Ο οργανισμός τού ανθρώπου άπορροειεί βιταμίνες, τις όποιες χρησιμοποιεί, άν λείπουν για λίγο από τη τροφή του.

Τελευταία ξεχώρισαν πολλές βιταμίνες και έξακριβώσαν τόν χημικό τους τύπο και κάθε τόσο ξεχωρίζουν και άλλες.

Οι αβιταμινώσεις δεν όφειλονται πάντα σε έλλειψη μίας βιταμίνης, μά πολλές φορές σε έλλειψη πολλών βιταμινών. 'Η άσκοπη χορήγηση βιταμινών προκαλεί υπερβιταμινωσι με διάφορες διαταραχές τού οργανισμού.

Τις βιταμίνες τις ξεχωρίζουν με τα γράμματα τού αλφαβήτου Α, Β, C, D, Ε κλπ. Επίσης, από μία βιταμίνη ξεχωρίζουν άλλες που τους δίνουν τό ίδιο γράμμα με αριθμούς λ. χ. βιταμίνη Β1, Β2, κλπ.

Αρχίζοντας από τη βιταμίνη Α θά σάς περιγράψουμε τις σπουδαιότερες άπ'αυτές, τις βλάβες, που προκαλεί ή έλλειψή τους και σε ποιές τροφές βρίσκονται.

Βιταμίνη Α.— 'Η βιταμίνη Α γίνεται μέσα στον οργανισμό τών ζώων και τών ανθρώπων από την καροτίνη, που θεωρείται προβιταμίνη Α. Η καροτίνη βρίσκεται σε διάφορα φυτά. Τα λαχανικά περιέχουν μεγάλες δόσεις καροτίνης και άπ'αυτά, εκείνα που περιέχουν τίς πιο πολλές ποσότητες είναι ή ντομάτα, το σπανάκι, τό μαρούλι, τό λάχανο, τό καρότο και ή όσπια.

Από τα φρούτα εκείνα που περιέχουν καροτίνη είναι τά βερούκκια, οι χουρμάδες και τά πορτοκάλια.

Τό λάδι που βγαίνει από διάφορους σπόρους έχει μεγάλη ποσότητα καροτίνης. Την πιο μεγάλη ποσότητα καροτίνης την έχουν οι ζωικές τροφές όπως τό βούτυρο, τό τυρί, τό γάλα, τά αυγά, τό σηκότι, τό χέλι, ή ρέγγα, τό μουρουλάδο, ο καλός και ή σαρδέλλα.

Η βιταμίνη Α είναι μία από τις πιο χρήσιμες στον οργανισμό. 'Αν λοιπόν δεν πάρη κανένας την άπαιτούμενη ποσότητα καροτίνης, που θά μετατραπή σε βιταμίνη Α, τότε παρουσιάζονται διάφορες διαταραχές.

Τό δέρμα γίνεται έπρω και εύκολα άπολεπίζεται. Τα στόμια τών σημυματογόνων άδένων φράζουν από κεράτομια τών σημυματογόνων, που κάνουν μία κερατίνη προσέχον λείνα βουλώματα, που κάνουν μία κερατίνη προσέχον λείνα βουλώματα, που κάνουν μία κερατίνη προσέχον λείνα βουλώματα.

Τά μάτια παρουσιάζουν άποτόμα θάμνωμα, που δυσκολεύει τόν άρρωστο να βλέπει την νύχτα και να περπατά σε λίγοστό φως. 'Η άρρώστια αυτή είναι ή ήμεραλωπία. Επίσης παθαίνουν και έηροφθαλμία, που άρχίζει με πρήξιμο τών ματιών, πώσι τον βλεφαρίδων, φόβο προς τό φως και στέγνωμα τών βλενογόνων τών ματιών, κι'ο άρρωστος έχει τό αίσθημα πως έχει άσμο μέσα στα μάτια του. 'Ο κερατοειδής έηραινεται, θολώνει και πληγιάζει, άργότερα δέ μπορεί να πάθι διάτρησι και να καταστραφή τό μάτι.

Τά νύχια σπάνουν πολύ εύκολα και κάνουν γραμμές και κοιλώματα.

Όλες αυτές οι βλάβες προλαμβάνονται με την χορήγηση βιταμίνης Α. Μόνο άν γίνουν μεγάλες βλάβες τότε δεν διορθώνονται, όπως είναι ή καταστροφή τού ματιού.

Σε έπρω δέρματα γενικά, στις έλαφρές άπολεπώσεις τού δέρματος και τις υπερκερατωσείς χορηγούνται διάφορες κρέμες θρεπτικές με βιταμίνες Α για τοπική έπάλειψη.

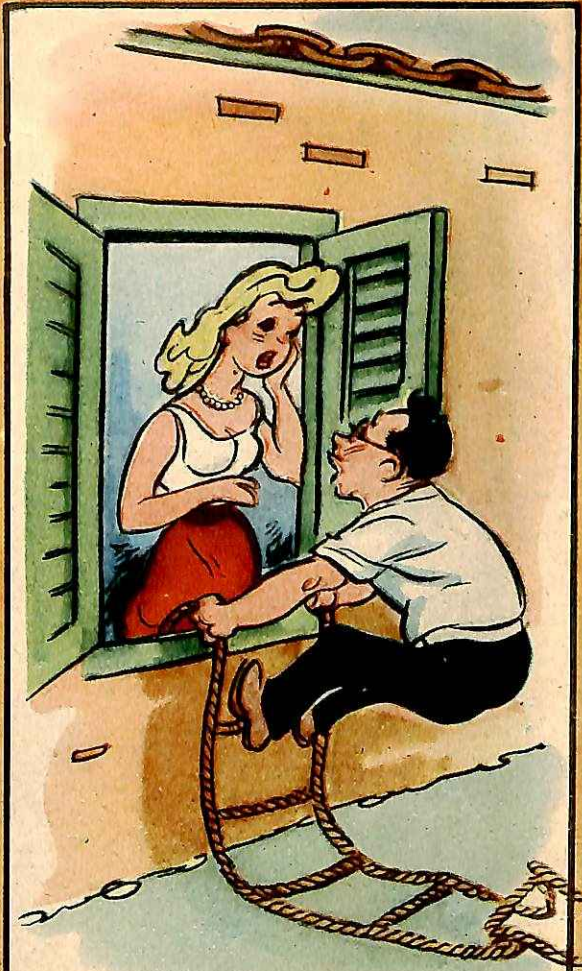
Για να χορηγηθή ή βιταμίνη Α είναι άπαραίτητο να δοθή με συνταγή τού γιατρού, που θά τού δώση ή οδηγία πότε πρέπει να την πάρετε και πόση να πάρετε.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ

Πατρός Δερματολόγος

— Βρίσκω, Ζαχαρία, πώς η καπηλασία είναι πολύ δροσιστικό σπόρ.

— Χρυσέ μου, τί ρομαντικός πού είσαι!...
(Τού Μ. Γόλλια)

— Μα τί έπαδες, ρε Βάγγο, και χαϊδεύεις τα καρπούζια;...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μή για τὸ Θεό, μικρέ... Κάτσε τουλάχιστον νά τελειώση τή βάρδια του!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)